ONAY

EMMA CHASE

Çeviren: Tuba Özkat

nemesis
KİTAP

Kahramanlar için.

Savaşçılar için.

Cesaret gösterenler, onurlu ve doğru olanı yapanlar için.

Mutlu sonlara inanmamızın sebebi sizsiniz.

Giriş

Alarm kullanmıyordum. Her sabah aynı saatte uyandıran doğal saate sahip insanlardan biriydim. Ne kadar yorgun olduğumun veya önceki gece ne kadar geç saate kadar ayakta kaldığımın da bir önemi yoktu. Ben *o* türden çocuklardandım; anne olanlar hangi türden olduğumu bilirler. Hani birkaç dakika daha dinlenmek için yalvarmanıza sebep olan, en sonunda da güneş doğmadan yataktan çıkmayı yasakladığınız türden çocuklardan...

Bu da pazar günü olmasına rağmen neden sabahın beşinde gözkapaklarımı araladığımı açıklıyordu. Uykusuzluktan... ve önceki gece bardan eve döndükten sonra yaptığımız yorucu antrenmandan dolayı isyan eden kaslarımdaki sızıyı dindirmek için gerindim.

Yorganı attım ve yataktan çıktım, hâlâ çıplaktım. Battaniyenin altından başı görünen sarışının yanından geçip banyoya gittim. Tatmin edici bir işemenin ardından dişlerimi fırçalayarak ağzımdaki iğrenç tattan kurtuldum ve yüzüme soğuk su çarpıp laftan anlamayan siyah saçlarımı geriye doğru yatırdım. İniltiyle boynumu çatırdattım ve kollarımı esnettim.

Bu bokluk için çok yaşlanıyorum.

Fakat daha sonra akşamın ikinci aksiyonunun daha güzel detaylarını hatırladım. Yeni kaçamağın verdiği heyecan, sözlü oyunlar -doğru şeyi doğru şekilde söylemek- terli ön sevişmeler, sıkı düzüşmeler, omuzlarımdaki uzun bacaklar... Sırıttım.

Çok yaşlı olmak diye bir şey yok.

Gardırobuma doğru yürüyüp bir tişört ve eşofman altı aldım, sonra sessizce mutfağa ilerledim. Hazır bekleyen kahve makinesinin tuşuna bastım. Köpekleri unutun, bir erkeğin en iyi dostu güzel bir kahve makinesidir. O demlenirken tezgâhın üzerindeki ufak düz ekran televizyonu açtım. Sabah haberlerinin spikerleri, dünyadaki son korkunç olaylar, spor istatistikleri ve hava durumu hakkında gevezelik ediyorlardı.

Hukuk fakültesinden ev arkadaşım Stanton, aynı şirkette çalıştığımız başka bir avukat olan Sofia'yla birlikte yaşamak için geçen yıl daireden taşınmıştı. Stanton acayip iyi bir herifti, Sofia sağlam bir kadındı ve sadece seks arkadaşı olarak başlasalar bile ehlileştiklerini bir kilometre öteden görebiliyordum. Dairenin bana kalması müthişti. Stanton pasaklı falan değildi ama eskiden erkek birliği evinde yaşamışlığı vardı. Ben düzenli bir adamdım, her şeyin belli bir şekilde -*benim* istediğim şekilde- olmasından hoşlanırdım; bir rutine ve disipline bağlı olarak. İbret aldığım sözler *düzenli* ve *rahat* olmasıydı. Annem her zaman, eğer otorite faktörü olmasaydı benden harika bir ordu personeli olacağını söylerdi.

Balkona çıkıp dumanı tüten sade kahvemden yavaşça bir yudum aldım. Etrafımdaki sessiz DC sokakları ağır ağır canlanıyordu.

Açık balkon kapısından haber sunucusunun genizden gelen sesi bana ulaşıyordu. *"Tanınmış çevre hakları lobicisi Robert McQuaid ve eşinin ölümüyle sonuçlanan trafik kazası sebebiyle*

I-495 yolu dün saatlerce kapalı kaldı. Ölüme sebebiyet veren kaza hâlâ inceleniyor. Diğer yerel haberlere geçersek..."

Narin kollar arkamdan dolandı ve ufak eller karnımın üzerinde kavuşturuldu. Yumuşak bir yanak sırtıma yaslandı. "Yatağa geri gel," diye sızlandı tatlı tatlı. "Daha çoook erken."

Üzgünüm Külkedisi ama saat on ikiyi vurdu bile. At arabası balkabağına dönüştü ve cam ayakkabını bulma vaktin geldi. Ben asla Yakışıklı Prens gibi davranmamıştım.

Bazı kadınlar ismi konulmayan tek gecelik ilişkilerle veya sıradan düzüşmelerle başa çıkabilirdi. Fakat dürüst olursam... Çoğu yapamıyordu. Sunacağım ve karşılığında istediğim tek şeyin seks olduğunu anladıkları sürece sorun yoktu. Tekrara vardım. Gözlerinde yumuşak, duygusal -veya daha kötüsü- yaralı bir bakış belirdiği anda benim için biterdi. Oyunlara vaktim yoktu, *bunun nereye gidebileceği* hakkında konuşmakla ilgilenmiyordum.

Kıvrılarak sarışının kollarından çıktım. O peşimden mutfağa gelirken ben de bardağımda kalan kahveyi lavaboya döktüm. "Koşuya çıkıyorum. Demlikte kahve ve girişteki sehpada da taksi parası var. Geri döndüğümde burada olmana gerek yok."

Dün gece penisimin etrafında nefis bir şekilde gerilen dolgun dudaklarında şu anda mutsuz bir somurtkanlık beliriyordu. "Pislik gibi davranmak zorunda değilsin."

Omzumu silktim. "*Zorunda* değilim... Sadece bu şekilde daha kolay."

Koşu ayakkabılarımı giydim ve ön kapıdan dışarı çıktım.

1

Dört hafta sonra

"Bana alelade bir suçluymuşum gibi davrandılar! Bu aşağılayıcıydı!"

Milton Cooper Carrington Bradley. Meşhur uluslararası lüks otel imparatorluğunun vârisi... ve devamlı müvekkilim. Yaşı? Yirmi. Zekâ yaşı? Dört.

"Aptal köylüler kiminle uğraştıklarını bilmiyorlardı! Onlara işlerinin avcumda olduğunu söyledim."

Evet, adı gerçekten Milton Bradley. Ebeveynlerinin mal olduğu kesindi.

"Özellikle de kabin amiri olan kadın kaba sürtüğün tekiydi. O havayolu şirketinin başkanıyla duvar tenisi oynuyorsun, değil mi baba? Kadının gitmesini istiyorum."

Bu armut gerçekten tam da dibine düşmüştü.

Ben sandalyemde arkama yaslanırken müvekkilim de uçuş ekibinin adaletsiz kuralları ve intikam için yapmak istedikleri hakkında babasına yakınmaya devam etti. Ben Adams&Williamson'da bir ceza avukatıydım, bu şirkette yükselen yıldızların olduğu elit gruptan biriydim. Fakat önemli olan

bu yıldı. Sürüden ayrılmanın vaktiydi, ortaklara onlardan biri olduğumu göstermemin zamanıydı. Ahırdaki bir aygır gibiydim. En iyisiydim.

Ayrıca en yakın arkadaşlarımın -aynı zamanda iş arkadaşlarım da oluyorlardı- aksine aile, kız arkadaş, evlilik ve çocuklar gibi zaman sömüren şeyler tarafından engellenmiyordum. Kariyer peşinde koşan yetişkinlerin kaçındığı daimi konu buydu. Dışarıda dikkatimi dağıtan bir şey olmaması şirkete karşı bağlılığımı kanıtlıyor, aynı zamanda yeteneğimi sergilememi biraz daha kolaylaştırıyordu. İşimden hoşlanıyordum. Sevdiğimi söyleyemezdim ama bu işte gerçekten çok iyiydim. İlginçti. Uğraştırıcıydı. Beni bütün dikkatimi vermeye zorluyordu. Çünkü ceza avukatlığı güçsüzü savunmak veya masumu korumakla ilgili değildi; bir oyundu. Sana verilen elle oynayıp davanın gerçeklerini elinde tutman ve onları kendi avantajına göre döndürmen demekti. Karşı tarafı zekâyla alt etmek ve üstünlük sağlamaktı. Tüm ihtimaller kazanamayacağınızı söylerken kazanmaktı.

Dezavantajı ne miydi?

Vaktimi Milton Bradley gibi sik kafalılarla geçirmek zorundaydım.

Cebinden bir sigara çıkarıp zipposunu çakarak yaktı. Burun deliklerinden zehirli duman bulutunu serbest bırakırken başını geriye atıp seyrek sarı saçlarını savurdu. Ateşini nasıl üfleyeceğini bilemeyen aciz bir ejderhaya benziyordu.

"Burada sigara içemezsin."

"Kim diyor?" diye sordu gözlerinde bir meydan okumayla.

Yağ gibi hareket ederek sandalyemden kalkıp önüne geldim, gürlemeye hazırlanan kara bir bulut gibi üstüne çöktüm. Cüssemin -bir doksan altı boyunda, yüz iki kiloluk bir kas kütlesiydim- ve bunun insanların üzerindeki etkisinin farkındaydım.

Göz korkutucu olmaya uğraşmadığım zamanlarda bile acayip göz korkutucuydum. Fakat şu anda?

Göz korkutucu görünmek istiyordum.

"*Ben* diyorum." Sesim alçak, tehditkâr şekilde kısıktı.

Söylemek istediğin şeyi kastettiğinde ve tam olarak kastettiğin şeyi söylediğinde nadiren sesini yükseltmen gerekiyordu. Bağırmak bir tür çaresizlik işaretiydi, seçeneğin kalmadığına dair bir imaydı ve arkanda sesinin tonu dışında başka bir şeyin olmadığını söylüyordu.

Dibinde biraz soğumuş kahve olan köpük bardağı ona doğru uzattım. Tek kelime şikâyet etmeden sigarasını kahvenin içine attı. Sigara tıslayarak sönerken ardında nahoş bir koku bıraktı.

Müvekkillerimin çoğu varlıklıydı, kimisi de o kadar zengin değildi. Ancak hepsi benzer karakter özellikleri yüzünden kendilerini ofisimin kapısında buluyorlardı. Düzenbaz, dolandırıcı, herkesin uyması gereken kuralların üstünde olduklarını düşünen insanlardı; genel olarak serserilerdi ve şiddet yanlısı doğaları gülümseyen yüzlerin ardında gizliydi. Ceza avukatı olmak, rektum cerrahisinden pek de farklı değildi. İki alanda da ardı ardına götlere bakıyordunuz. Bu iş kolu hassas kalplere göre değildi, midenizin kuvvetli olması gerekiyordu. Benim midem çeliktendi.

Oğlunun yanındaki sandalyede oturan baba Bradley, "Bunu nasıl hallederiz, Jake?" diye sordu. Neredeyse takım elbisesi kadar kara olan gözleri, beni kabul edilebilir seviyede bir saygıyla süzdü. Çünkü oğlunun anlamadığı şeyi anlıyordu: Ben onun için çalışsam da onun bana, benim ona duyabileceğimden çok daha fazla ihtiyacı vardı.

Masama döndüm ve önümdeki tutuklama raporuna göz attım.

"Tanıklar davranışlarının dengesiz ve tehditkâr olduğunu söyledi."

Milton, "Yalan söylüyorlar. Kıskanç aşağılıklar," diyerek alayla dudak büktü.

"Kabin görevlisi, sen birinci sınıf kategorisine ait tuvaletten çıktığında esrar kokusu aldığını söyledi."

Gözleri bir anlığına endişeli bir şekilde babasına kaydıktan sonra yeniden bana döndü. Çenesini havaya dikti, üstüne bir de alıngandı. "Ben de kokusunu aldım. Diğer yolculardan biri içmiş olmalı."

Sadece kendimi eğlendirmek için dosyama bir not aldım. *Bu çocuğun beyninden daha büyük böbrek taşım oldu.*

Gerekçeler ve açıklamalar. Bazı günler hepsini duymuşum gibi hissediyordum. *Kendime mani olamadım. Onun yüzünden yaptım. Karı kendi istedi. Uyuyordum. Lanet olası köpeği dolaştırıyordum.* Saçmalıklarına en azından biraz çaba harcasalar daha iyi olurdu. Eskiden özgünlüğün bir anlamı vardı.

"İlerisi için biraz tavsiye ister misin?" dedim genç Milton'a. "Federal Havacılık İdaresi'yle uğraşma. Şu günlerde çok hassaslar ve hayatını sefil hale getirmeye yetecek bütçeleri var." Sonra babasına döndüm. "Senin soruna gelirsek Malcolm, eğer oğlun birkaç haftada bir tutuklanmaya son verebilseydi bunu halletmemiz daha kolay olurdu."

Bu tutuklanmaların ikisi madde etkisinde araç kullanma, biri genel ahlaka aykırı davranış ve biri de bar kavgasında saldırı yüzünden olmuş; hepsi son üç aylık sürede yaşanmıştı. Bahse varım bunun bir tür rekor olduğunu falan düşünmüşsünüzdür.

Değildi.

Milton, "Yani kazanamayacağımızı mı söylüyorsun?" diye sorarken sesi *The Brady Bunch*'taki Bobby gibi çatladı.

Dudaklarım, yüzüme soğuk bir his veren yarım bir sırıtışla kıvrıldı.

"Tabii ki kazanacağız. Uçuştan önce anksiyeten için ilaç aldın. Yönümüz bu. Hapların kötü bir yan etkisi oldu, bu da saldırgan davranışını açıklar. Reçete eden hekimden yeminli bir ifade yeterli olacaktır."

Neredeyse fazla kolaydı.

Parmağımla onu gösterdim. "Fakat önümüzdeki altı hafta evde kalman gerekiyor. Adını gazetelerden ve dedikodu sitelerinden uzak tutacaksın. Araç sürme, kulüplere gitme, halka açık yerde osurma bile. Anlıyor musun?"

Malcolm sırıttı ve elini oğlunun omzuna koydu. "Anlıyoruz." Üçümüz de ayağa kalktık. "Her zamanki gibi teşekkür ederiz, Jake. Yanımızda olduğun için şanslıyız."

"Haber vereceğim." El sıkıştıktan sonra gittiler.

***

İki saat sonra ceketimi giydim, öğle yemeğine çıkmaya hazırdım. Otomatik olarak kravatımı sıkıp yakamı düzelttim; köprücükkemiğimden başlayarak sağ omzumu saran ve bileğime kadar inen dövmelerin kapalı kaldığından emin oluyordum. Yaz aylarında feci oluyordu ama dövmelerimin varlığı üst tabakadan müvekkillerimi rahatsız ediyordu ve yargıçlar asla iyi karşılamıyordu.

Sekreterim Bayan Higgens ofisime girdi. Bayan Higgens inci kolyesinden gözlüklerine kadar klasik, ufak tefek, yaşlı bir hanımefendiydi. Sallanan sandalyesinde oturup düzinelerce toruna battaniye örmesini bekleyeceğiniz türden biriydi. İşinde muhteşemdi. Birden fazla durumda soğuk kalpli bir piç kurusu olduğum söylenmiştir ama onu kovmak için gerekecek hissizlik seviyesine ben bile ulaşamazdım.

"Seni görmek için gelen genç bir kadın var, Jake. Randevusu yok."

Haber verilmeden gelinmesinden nefret ediyordum. Beklenmedik ve öngörülemez oluyorlardı. Bütün programımı mahvediyorlardı ve programım kutsaldı.

"Çıkmak üzereyim."

Bayan Higgens bana yandan bir bakış attı ve bariz bir ipucu verdi. "Hanımefendi çok güzel."

Saatime göz attım. "İyi. Fakat sadece beş dakikası olduğunu söyle."

Yerime oturdum ve birkaç saniye sonra içeri minyon, siyah saçlı bir kadın girdi. Yirmilerinin sonunda ve çekiciydi; bej pantolonu ve usturuplu sarı hırkasının altında çarpıcı bir bedeni olduğunu söyleyebilirdim. Fakat şüpheli bakışları ve kıpır kıpır hareketleri bunların cazibesini azaltıyordu.

Görüntü önemliydi ama bir kadının taşıyabileceği en cezbedici aksesuvar özgüveniydi.

Bayan Higgens çıkarken kapıyı kapattı. Esmer de ilerleyip masamın önünde durdu.

"Selam," dedi. Kısa süreliğine yüzüme baktıktan sonra gözlerini yere dikti, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

"Selam. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Bu başını kaldırmasını sağladı. "Beni hatırlamıyorsun, değil mi?" diye sordu, ellerini kavuşturup duruyordu.

Yüzünü bu defa daha dikkatlice inceledim. Ne dikkat çekecek kadar güzeldi ne de belirgin şekilde çirkindi. Sadece... Genel bir yüzdü. Unutulabilirdi.

"Hatırlamalı mıyım?"

Gözlerini kapatırken omuzları çöktü. "Tanrım, bunun zaten yeterince zor olacağını düşünmüştüm," diye homurdandı. Masamın karşısındaki sandalyelerden birinin ucuna oturdu, kaçmaya hazırdı. Bir saniye sonra ekledi, "Geçen ay Angry Inch Saloon'da tanışmıştık? Kırmızı bir elbise giyiyordum?"

Yok, hiçbir jetonu harekete geçirmedi. O barda bir sürü kadınla tanışıyordum ve mümkünse sarışınlara yöneliyordum. Daha eğlenceli oldukları için değil... Daha ateşli oldukları için.

Kara buklelerini bir yana atıp yeniden denedi. "Senden bana bir içki almanı istedim, sen de aldın. Bir *Cosmopolitan*."

Hâlâ çalan ziller yoktu.

"Sevgilimi en iyi arkadaşımla seks yaparken bastığımı söylediğimde senin evine gittik?"

Hatırlamıyordum.

"Sevgilimin üzerinde en sevdiğim pembe geceliğim var demiştim?"

İşte bir kazananımız vardı. Şimdi hatırlıyordum. Aklıma kadın çamaşırlarına meyilli spor spikeri Marc Albert'ı getirdi, tabii saldırı ve yaralama suçunu da. Yine de hâlâ ekranlardaydı.

Sadece Amerika'da olacak şeyler işte...

"Evet. Şimdi hatırlıyorum..." Gözlerimi kısıp adını hatırlamaya çalıştım.

"Lainey."

"Lainey." Parmaklarımı şaklattım. "Tamam. Senin için ne yapabilirim?" Saatime göz attım. İki dakikası kalmıştı ve sonra kapıdan çıkıp gidecektim.

Endişeli ve kıpır kıpır olmaya geri döndü. "Tamam, bunu söylemenin kolay bir yolu yok... o yüzden doğrudan söyleyeceğim."

Sağlam bir plana benziyordu.

Derin nefes aldı ve bir anda konuştu. "Sadece en iyi arkadaşımı ve en iyi iç çamaşırımı elimden almakla kalmadı... Ayrıca arkasında bir şey de bıraktı."

Ne şiirseldi.

"Sifiliz."

***

Az önce duyduğunuz şey var ya? *Az önce ne halt dedi o?* diye düşünen sesimdi. Ciddi ciddi parmağımı kulağıma soktum, sa-

bahki duş sırasında kulağıma su kaçtığı ve bunun, işitme duyumun içine sıçtığı gayet açıktı.

Fakat sonra yine konuştu. Kulağa tam olarak aynı şekilde geldi.

"Evet, sifiliz."

Midem ters döndü. Kahvaltımı çıkarma ihtimalim gayet yüksekti.

"Test sonuçlarımı birkaç gün önce aldım. Klinikte çalışanlar ondan sonra seks yaptığım herkesle temasa geçmem gerektiğini söyledi. Sadece sen varsın. Adını ve DC'de avukat olduğunu söylediğini hatırladım." Ellerini kavuşturdu. "O yüzden... İşte buradayım."

Biraz sağa kaysa iyi olabilirdi. Kesinlikle kusacaktım.

Artık daha kolay nefes alıyordu, içindekileri döktüğü için rahatlamış gibiydi. Aman onun adına ne sevindiriciydi.

"Herhangi bir sorun var mı Jake? Söylemek istediğin bir şey?"

Sikerler böyle işi, doğruca öğle yemeğine gitmeliydim.

2

Her zaman bir düzene bağlı, kendini rutine adayan biri olmadım. Gençlik yıllarımda kötü çocuk teriminin sözlük anlamıydım. Ne kadar kötüyse o kadar iyiydi. Bunu kanıtlayacak yara izlerim, dövmelerim ve çocuklukta aldığım, mühürlenen sabıka kayıtlarım vardı. O günlerde ciddi asabiyet sorunu yaşıyordum ve her an kavgaya hazırdım. İkisi tehlikeli bir birleşimdi. Uyuşturucunun bir esrarkeşi kontrol etmesi gibi bu ikisinin beni kontrol etmesine izin verdim. Neredeyse hayatımın çoğunu heba edecek büyük bir korku yaşadıktan sonra meşru bir hayat sürdüm. Beni kanatlarının altına alan ve kıçımı tekmeleyen aksi, yaşlı bir yargıcın rehberliğiyle kötü çocuğu kilit altına alıp anahtarı da attım.

Çünkü bende hiç kimsenin görmediği bir şey görmüştü. Potansiyel. Vaat. Büyük biri olma ihtimalim. Tabii, annem bunu her zaman öngörmüştü ama boku yiyen beynimin hatırladığı kadarıyla pek de umudunu bağlamamıştı. Bütün anneler çocuklarının bir sonraki Einstein, Gates veya Mozart olacağını düşünürdü.

Yaşlı yargıç beni olduğum halimle, yaralarımla kabul etti. Fakat sahip olduğum *her şeyin* bu olduğunu kabul etmeyi red-

detti. Birisi size inandığında, hiçbir mecburiyeti olmamasına rağmen sizin için riske girmeyi göze aldığında bunun bir etkisi oluyordu. Aynaya baktığımda onun olabileceğimi bildiği adamı görmek istememe sebep oldu.

İşte bugün karşımdan bana dik dik bakan o sikikti. Kontrollü. Güçlü. Formunun zirvesinde. Elbette arada sırada öfkenin kafesini sarstığı oluyordu ama o boku hep orada kilitli tuttum. Kötü çocuğu sadece sınırlı bir şekilde oynamaya çıkardım ve hep kısa, kalın bir tasma kayışıyla tuttum. Kadınlar böyle sert yanı olan adamlara bayılıyordu, sert bir adam için ânında ıslanıp titriyorlardı; o yüzden orası onun oyun alanıydı. Çünkü iş düzüşmeye geldiğinde... dediğim gibi... Ne kadar kötü çocuk olursan o kadar iyiydi.

İşte, yapmak istediğim son şey yemek yemek olduğu halde öğle yemeği randevuma dayanmamı sağlayan şey bu çalışılmış dizginleme sistemimdi. Fakat bu bir ritüeldi. Ben, Sofia, Brent ve Stanton: Ceza mahkemesinin en büyük dörtlüsü. Bazen ofislerimizde toplanırdık, çoğu zaman şirketin yakınındaki bar veya kafelere gelirdik. Şimdi o yerlerden birinde, yuvarlak, dama desenli, kaldırım kenarındaki bir masada oturuyorduk. Mart havası ve öğlen güneşi dışarıda yemeye yetecek kadar ısıtıyordu. Stanton, sabahki duruşması uzadığı için partiye geç geldi.

O yaklaşırken Sofia ayağa kalkıp pürüzsüz siyah eteğini düzeltti, sekiz santimlik topuklu ayakkabıları onu sevgilisiyle göz hizasına getiriyordu.

Stanton gülümseyen dudaklarla ve aşırı romantik bir ifadeyle onu öptü. "Selam sevgilim."

Sofia tek elini sevgilisinin sarı saçlarının arasından geçirdi. "Selam."

Brent sandalyesinde arkasına yaslandı, koyu mavi gözlerinde yaramaz bir parıltı vardı. "Bana öpücük yok mu?"

Stanton, Sofia için sandalyeyi çektikten sonra kendi yerine oturdu. "Kıçım senin için her zaman müsait, Mason."

"Aslında ben Sofia'yla konuşuyordum."

Stanton menüyü incelerken, "Onun kıçı yasak bölge," diye cevap verdi.

Stanton Shaw tam bir iyi çocuktu, hem de kelimenin her anlamıyla. Aslında Mississippili bir çiftçi ailesinin çocuğuydu; dürüsttü, sadıktı, saçmalığa tahammülü yoktu ve kadınların –jürinin de– karşı koyamadığı rahat, samimi bir cazibe yayıyordu. Hukuk fakültesindeyken tanışmış, ondan kısa süre sonra da ev arkadaşı olmuştuk. Şirkette nüfuz sahibi kişilerden biriydi –şöhreti benimki kadar etkileyiciydi– ve gözü ortaklıktaydı. Fakat benim aksime, Stanton'ın peşinde yükü vardı. Havalı, tatlı bir yüktü elbette ama adı üstünde, yüktü.

Çocuklardan hoşlanmıyordum... çok ilgi ister, çok ağlayıp sızlarlardı. Stanton'ın kızı Presley tek istisnaydı. Presley, Stanton'ın eski sevgilisi olan annesiyle birlikte Mississippi'de yaşıyordu ama DC'ye o kadar sık geliyordu ki dostum *babacık* lakabını hakkıyla kazanmıştı. Keyfini de sürüyordu. Eğer Yunan mitolojisindeki gibi güneş ışığı insan şeklini alacak olsaydı o kişi Presley Shaw olurdu. Tam anlamıyla harika bir çocuktu.

Siparişimizi verdikten sonra en son davalarımız ve şirkette olan bitenler hakkında konuştuk. Kim kimin damarına basıyor, kim birini sırtından bıçaklamak için sembolik bıçağını hazırda tutuyor... Bu dedikodu değil, bilgi alışverişiydi. Sonraki hamlemizin ne olacağını öğrenmemiz için gereken bilgiyi toplamak adına kulağımızı dört açıyorduk.

Yemeklerimiz geldi ve sohbetimiz politikaya kaydı. DC büyük bir şehir olabilirdi ama iş, strateji ve ortaklıklara gelince tam bir *Survivor* bölümüne dönüyordu. Herkes birini adadan yollamak için salya akıtıyordu.

Fakat konuşmalar bir kulağımdan giriyor ötekinden çıkıyordu. Kulaklarım beklenmeyen misafirimin açıklamasıyla hâlâ çınlıyordu. Lainey. Artık adını bir daha unutmam mümkün değildi. Bu konuda sakin kalmaya çalışsam da terleyen avuçlarım bana ihanet etti. Spor salonunda kum torbasını yumruklamadıkça veya günde on bir kilometre koşmadıkça terlemezdim. Gerçekten hastalığı kapma ihtimalimi ve bunun benim için ne anlama geleceğini bir düşündüm. Bu noktaya nasıl geldiğimi gözden geçirdim. Yemeğime elimi sürmemi engelleyen mide bulantımdan sakınmak için en başından farklı yapmam gereken seçimleri düşündüm.

Brent'in sesi beni kendi kafamın içinden çıkardı. "Senin derdin ne bugün?"

Meraklı bakışlarına hissiz bir bakışla karşılık verdim. "Neden bir derdim olduğunu düşündün ki?"

Omzunu silkti. "Tavırların güçlü, sessiz adam kulvarından çıkıp seçici dilsizliğe doğru ilerliyor. Her şey yolunda mı?"

Brent konuşkandı. Paylaşımcıydı. Nesiller ötesinden gelen aşırı zenginliğe sahip bir ailedendi. Fakat ebeveynleri hayal ettiğiniz gibi soğuk, sessiz soylulardan değildi. Evet, biraz eksantriklerdi ve ben bunu acayip eğlendirici buluyordum ama aynı zamanda sıcak, eğlenceli, paylaşmayı seven insanlardı. Bu özellikleri oğullarına da geçmişti. Gerçekten bir işte çalışmadıkları için Brent'in aile üyelerinin çok fazla boş vakti vardı, o yüzden de birbirlerinin kişisel hayatlarına çok fazla dahil oluyorlardı. Mason klanında sır diye bir şey yoktu. Geçen ay kuzeni Carolyn aile grubuna ovülasyon tarihinin olduğu bir e-posta göndermişti, böylece herkes onun için dua edebilirdi.

Dalga falan da geçmiyorum. Felaket iyi bir realite programı olabilirlerdi.

Brent küçük bir çocukken hızla giden bir arabanın çarpması sonucu bir kaza geçirmişti. Hayatta kalmış, bir bacağının dizden aşağısını kaybetmişti. Fakat bununla bir derdi yoktu, *kendine acıma* onun sözlüğünde olan bir şey değildi. Muhtemelen o konuda güzel yüzünün yardımı oluyordu, tabii kadınların onları becermesi için yalvarmalarının da etkisi vardı. Ayrıca büyük bir terapi savunucusuydu. Yıllar boyunca terapistlere evine verdiğinden daha fazla para ödediğinden şüpheleniyordum.

Ben paylaşan ya da konuşan biri değildim. Fakat yine de iyi anlaşıyorduk, biraz zıt kutuplar birbirini çeker türünden bir şeydi. Brent'in, onu yumruklamak istememe sebep olmadan beni kabuğumdan çıkmaya zorlamak gibi bir mahareti vardı.

Ancak bugün olmazdı.

"O konuda konuşmak istemiyorum."

Gözleri, hedefine kilitlenen bir savaş pilotununki gibi bana dikildi. Belki de sinir bozucu bir küçük kardeş gibiydi. "İşte şimdi konuşmak *zorundasın*."

"Hiç de değilim," dedim düz bir sesle.

"Hadi ya, dökül. Anlat bize. Anlat bize. İstediğini biliyorsun. Anlat bize."

Stanton kıs kıs güldü. "Söyleyip kurtulabilirsin, Jake. Anlatana kadar durmayacak."

Başka bir alternatif sundum. "Çenesini kırabilirim. Telle kapatılması onu durduracaktır."

Brent yeni yeni uzayan, düzgün kesilmiş sakalını sıvazladı. "Sanki bu paha biçilemeyen sanat eserine zarar verecek bir şey yaparsın da... Bu bir suç olurdu. Anlat işte. *Anlaaaatt bize*."

Ağzımı açtım... Sonra duraksadım... Tereddüt ederek Sofia'ya baktım.

Bakışlarımı açık ve net bir şekilde okuyunca gözlerini devirdi. "Ben üç ağabeyle büyüdüm. Şununla da birlikte yaşıyorum." Stanton'ı işaret etti. "Daha önce duymadığım bir şeyi söylemenin imkânı yok."

Ta-mam. Derin bir nefes aldım ve kelimeleri ağzımdan zorlanarak çıkardım. "Geçen ay becerdiğim bir kadında sifiliz varmış. Test yaptırmak zorundayım."

Sofia içeceğinde boğuluyordu. "Yanıldığımı kabul ediyorum."

Brent kahkahalara boğuldu. Piç herif. "Adamım, bu berbat."

"Sağ ol, it herif." Ona dik dik baktım. "Bu konuda gerçekten üzgün görünüyorsun."

Brent neşesini dizginledi. "Beni yanlış anlama, bu berbat ama sifiliz tedaviyle geçen bir hastalık. Daha kötüsü olabilirdi." Sesini alçalttı. "Oynamak istiyorsan bazen bedelini ödemen gerekir. En iyimizin bile başına gelir. Bir defasında benim de zıplayanlarla ilgili kötü bir durumum olmuştu."

"Zıplayanlar mı?" diye sordu Sofia.

Stanton onu aydınlattı. "Kasık biti, bebeğim."

Sofia yüzünü buruşturdu. "Iyyyy!"

Stanton bana doğru parmağını salladı. "Dönen kapı gibi gelip giden vajinaların bir gün seni araya sıkıştıracağını söylemiştim."

"Sana söylemiştim demediğin için sağ ol."

"Ne demek."

Stanton yalnızken keşiş değildi. Fakat takıldığı kişiler uzun süreliydi. *Randevuya çıkıyordu.* Yatmak istediğinde rahatça arayabildiği kadınlar vardı.

Ben o şekilde değildim. Çok fazla enerji, çok fazla zaman istiyordu. Bir kadının aklı ve kişiliği beni tahrik etmiyordu. Dikkatimi çeken başka yerleriydi.

Kendimi savunma ihtiyacı hissettim. "Siz de çok seçici değilsiniz. Birlikte olduğunuz kadınlardan bazılarını gördüm. Çıtanın epey altındaydılar."

Brent, "Buna alındım," dedi ama sırıtışı pek de öyle olmadığını söylüyordu.

"En azından ben adlarını biliyordum," diyerek karşı çıktı Stanton. "Biraz olsun geçmişlerini, zevklerini, hayatlarını..."

"Tabii," diyerek karşı çıktım, "çünkü 'Hava ne güzel değil mi?' derken hatun bir anda, 'Ah, bu arada bilgin olsun, bende sifiliz var,' der."

Stanton bir an düşündükten sonra omzunu silkti. "Aslına bakarsan diyebilir. Kadınlarla konuşmak için zaman ayırırsan öğrenebileceğin şeyler seni şaşırtırdı. Ayrıca eğer sana söylemediyse bile bir kadını tanıdıkça onun nasıl biri olduğuna dair bir şeyler hissedersin. Aletini kime sokmak istediğine karar verirken bunun bir yere kadar yardımı olur."

Kabul etmekten nefret etsem de hakkı vardı. Eğer testim temiz gelirse şu andan itibaren aletimi sokmaya niyetlendiğim sonraki kadını tanımaya karar verdim. En azından birazcık. Böylece böyle boktan bir durumla bir daha asla -katiyen- uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

Sofia öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayadı. "Doktorunu aradın mı?"

"Evet. Bu akşama randevu aldım."

Doktorlardan hıyarcıklı vebalarmış gibi kaçınıyordum. Bir yandan bunun cahillik olduğunu biliyordum ama ölümcül bir hastalığa sahip olduğunu bilmenin verdiği stresin, hastalığın kendisinden daha hızlı öldüreceğini düşünüyordum. Bilmemeyi tercih ederdim.

Muhteşem bir seksin ortasında veya mahkemede savunmamı yaparken ani bir kalp kriziyle giderdim. İşte böyle ölmek istiyordum. Bundan uzun, *uzun* yıllar sonra.

"En kötü kısmın ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Brent. Piç hâlâ sırıtıyordu.

"En kötü kısmı bu değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Cinsel ilişkiden uzak kalman gerekiyor, sevgili arkadaşım. Yaklaşık iki hafta boyunca kimseyle oynaşmak yok. Test sonuçların gelene kadar."

"İki hafta mı? Benimle taşak mı geçiyorsun?" Bu düşünceyle aletim sızladı, iki hafta ya da iki yıl fark etmiyordu.

Omzumu dürtünce ona vurmak istedim. "Korkarım geçmiyorum. Bir müddet Elizabeth'le tek eşli bir ilişkin olacak."

Gözlerimi kıstım çünkü neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. "Elizabeth kim?"

Elini kaldırıp salladı. "Elin olan Elizabeth."

3

İki hafta sonra

Brent haklıydı. Ömrümün en uzun, en yavaş geçen iki haftasıydı. Öyle çok spor yaptım ki ağırlık sehpamı paraladım. Elizabeth'le çok fazla zaman geçirdik; seks yavandı ve çok yapışkan olmaya başlıyordu. Onu lanet kaldırıma atmanın vakti gelmişti.

Seks bağımlısı değildim, her gece düzüşmeye ihtiyacım yoktu ama iki haftalık ara büyük bir kuralık dönemi gibiydi. Hoş bir durum değildi, kaldı ki ruh halim de aynıydı. Her geçen günle birlikte katlanılmazlığım artıp durdu. Gergindim. Asabiydim. Sınırdaydım.

Özümde de gerçekten acayip azmış haldeydim.

Stanton ofiste benimle durmaktan kaçınıyordu. Bir öğleden sonra telefonda Sofia'yla cilveleştiği sırada dilini koparmakla tehdit etmemin bununla bir ilgisi olabilirdi.

Bugün hızlı bitmesini umduğum bir gün olmasına rağmen test sonuçlarımla ilgili endişelerim beni *daha da* strese sokuyordu. Bu da ofisime az önce giren müvekkilim için gerçekten kötü haberdi.

Milton 'Basit Bir Yönlendirmeyi Bile Yapamayan' Bradley.

Milton 'Tutuklandım Çünkü Torpido Gözünde On Paket Eroin Olan Bir Arabadayken Kenara Çekildim' Bradley.

Arkasından çarptığım kapı menteşelerinden sarsıldı ve kararmış bakışlarımı ona çevirdim. Ellerini cebine sokup parkta geziyormuş, dünya umurunda değilmiş gibi sandalyeye doğru yürüdü.

Bugün değil, bok herif.

O sandalyeye çökerken ben de masamın başına geçip oturdum ve ona yumruğu indirmemek için ellerimi kavuşturdum.

"Ben sana ne söyledim?" diye sordum.

"Benim değildi."

Sesim daha kısık, daha keskin bir ton aldı. "Ben. Sana. Ne. Söyledim?"

İtaatkâr bir köpek gibi gözlerini yere dikti. "Evde kalmamı söyledin ama..."

Parmağımı havaya kaldırdım. "*Aması* falan yok. Sana acınası kıçını evde tutmanı söyledim ve sen dinlemeyecek kadar malsın."

Ayağa kalktı, yüzü beyazdan öfkeli bir pembeye dönmeye başladı. "Benimle bu şekilde konuşamazsın! Maaşını babam ödüyor."

Ben de ayağa kalktım... Ondan çok daha korkutucuydum. "*Otur* yerine."

Oturdu. Ben ayakta kaldım. "Az önce seninle o şekilde konuştum, götveren. Üzerime yıldırım falan düşmedi, o yüzden aş bunları. Babana gelince... Hayır, maaşımı o ödemiyor. Fakat o ödeseydi bile sana aptal, siksiz bir mal olduğunu söylemekte tereddüt etmezdim."

Her kelimemle daha da kızardı.

Yerime geri oturdum, sesim daha sakin bir tona büründü. "Senin gibi oğlanlara hapiste ne olur biliyor musun Milton? Paralı, güzel, tatlı kokan oğlanlara?"

Saniyeler içinde bembeyaz kesildi.

"Kıçının ikiye yarılmasıyla ilgili gizli bir fantezin falan yoksa sen ve Chewbacca isimli hücre arkadaşının arasında duran tek şeyin ben olduğumu o kalın kafana sokman gerekiyor."

En sonunda korkmuş göründü.

"Bu benim işim olduğu için –işbirliği yapmak istesen de istemesen de– hak etmeyen kıçını hapisten uzak tutacağım. Anlıyor musun?"

Başıyla onayladı ve akıllıca bir iş yapıp çenesini kapalı tuttu.

"Şimdi... Eroin paketlerinde parmak izin var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Onlara dokunmadım."

Harika. Son tutuklama kararından sıyrılabilme şansım vardı.

Üst çekmecemden bir kartvizit çıkardım. "Ofisimden çıktığında doğruca bu adrese git."

Kartı inceledi. "Bu ne?"

"Bir gözetleme şirketi. Sana bir elektronik kelepçe takacaklar, böylece evden ayrıldığında onlara bildirim gidecek. Eğer evden çıkarsan... *bana* haber verecekler."

Karşı çıkmak için ağzını açtı.

"Tek bir lanet kelime bile etme, Milton. Bu son şansın, eğer bunu berbat edersen B Planı'na geçeceğiz."

"B Planı ne?" diye sordu. Sanki düşünmeyi tercih edeceği bir seçenekti.

"Ağzını burnunu dağıtana kadar seni döverim. Her yerin alçıdayken başını belaya sokamazsın."

Zorlukla yutkunduğunu duydum. "Ta-tamam," diye kekeledi. "Bu defa gerçekten sözünü dinleyeceğim."

Yüzümdeki ifade taş gibi kaldı, biraz olsun taviz vermiyordum. "Kendi iyiliğin için öyle yapsan iyi edersin."

***

İki saat sonra doktorumun muayene odasındaydım, bej rengi kumaş pantolonumun altında hışırdayan aptal kâğıdın serildiği bir muayene masasında oturuyordum. Saatime göz attım. Geç kalmıştı. Ruh halim yeterince kötü değilmiş gibi... Bekletilmekten gerçekten nefret ediyordum.

Yapacak daha iyi bir işim olmadığı için odadaki duvarlara göz gezdirdim. Yale'den alınmış, çerçeveli tıp fakültesi diplomaları, uygun el yıkama tekniğinin anlatıldığı bir poster, grip aşısıyla ilgili bir duyuru ve prostat muayenenizi hatırlatan bir ilân vardı.

Beni hemen şimdi vurun. Şu sefaletime bir son verin.

İki haftadır belki de bininci defa bir daha kendimi bu pozisyonda asla bulmayacağıma yemin ettim. Artık ismini bilmediğim kadınlarla takılmalar yoktu. Kendilerini yabancı biriyle seks yaparak kaybetmek isteyen, özsaygı sorunları yaşayan reddedilmiş kız arkadaşlarla beraber olmak yoktu. Şu andan itibaren sadece randevuya çıkmak vardı. Onları tanıyacaktım. Kulağa ne kadar iştah kapatıcı gelirse gelsin acayip *seçici* olacaktım.

En sonunda odanın kapısı açıldı ve içeri beyaz önlük giymiş, yabancı biri girdi. Açık kahverengi saçlı, ufak kara gözlü, daha önce hiç jilet yüzü görmemişe benzeyen pürüzsüz çeneli biriydi.

On iki yaşında gibi görünüyordu.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordum.

Başını elindeki dosyadan kaldırıp gülümsedi. "Günaydın Bay Becker, ben Doktor Grey."

Kısa bir an için arkasından babasının gelmesini bekleyerek kapıya doğru göz attım. "Emin misin?"

İyi huylu bir şekilde dişlerini göstererek gülümsedi. "Evet, doktor olduğumdan eminim. Burada yeniyim. Dr. Sauer'un acil bir özel durumu vardı, o yüzden bugün yerine ben bakıyorum." Dosyada bir sayfayı çevirip içindekileri inceledi. "Test sonuçlarınızı konuşmadan önce güvenli cinsel ilişkiyle ilgili önerilen protokollerin üzerinden geçelim. Kondom, spermisit jeller, doğum kontrol..."

Elimi havaya kaldırdım. "Gerek yok. Hepsini biliyorum. Sadece bana doğruca söyleyin: Sonuçlarım iyi mi, kötü mü?"

***

Bira şişemi kaldırıp havadaki üç bardağa vurdum. "Pırıl pırıl." İlk davamı kazandığımdan beri bu kadar çok gülümsememiştim. Tanrı aşkına, resmen yerimde duramıyordum. Yanaklarım acıyordu.

Sofia mutlulukla, "Tebrikler," dedi.

"Sağlıklı, zengin ve akıllı," dedi Stanton. "O şekilde kalmaya."

"Hem de nasıl." Şişemden bir yudum aldım. Genelde öğlenleri içmezdim ve hafta sonlarında bile asla sarhoş olmazdım. Sarhoş olmayı hep güçsüzlükle, kontrol eksikliğiyle, puslu düşüncelerle ve pişmanlık verecek hareketlerle bağdaştırırdım. Fakat bu özel bir durumdu.

"Peki, şimdi planın ne?" diye sordu Brent. "Sanki bilmiyorum, seni azgın piç. Zavallı Bayan Higgens'ı nasıl süzdüğünü gördüm. Çok mu çaresizsin?"

Ona ortaparmağımı gösterdim. Çevremde istisna olan tek kadın Bayan Higgens'tı. Bu da beni sonraki soruma yöneltti. "Ee... Bu randevuya çıkma işinde program aşağı yukarı nasıl oluyor? Asıl olaya geçmeden önce ne kadar çıkmak gerekiyor?"

Üçü aynı anda, "Üç randevu," diye cevap verdi.

Kaşlarım havaya kalktı. "Üç randevu mu? Ciddi misiniz? Siz... Benim bildiğimden daha dindar falan mısınız?"

"Üç randevu kuralı diye bir şeyi hiç duymadın mı?" Sofia ağzına bir çatal dolusu Sezar salatası tıkıştırdı.

Başımı iki yana salladığımda Stanton açıkladı. "İlk randevuda konuşursun, o kişiyle aynı odada bir saatten fazla zaman geçirmeye katlanabiliyor musun ona bakarsın. İkinci randevu... daha çok ilk randevuda gösterdiğinizle aynı kişi olduğunuzu doğrulamak için. Üçüncü randevu en etkili zaman: İyi vakit geçiriyorsun."

Üç randevu, sadece yatmak için çok fazla efor gibi geldi. Eğer kızın adını gerçekten biliyorsan vajinası daha mı iyi oluyor diye merak ettim.

"Bekle bir dakika," diyerek araya girdi Sofia. "Bu daha önce hiç randevuya çıkmadın mı demek oluyor? Hiç sevgilin olmadı mı? Lisedeyken bile?"

Başımı iki yana salladım. "Lisedeyken erkek arkadaş kalıbına uyduğum söylenemezdi. Benim çevremdeki kızlar da o türden şeylerle ilgilenmiyorlardı."

"Bu aslında sevimli, Jake," diyerek şakalaştı Sofia. "Bir bakıma bakir gibisin."

Kaşlarımı çattım. "Ama hiç de değilim."

"Cuma günü biriyle çıkacağım," dedi Brent. "Emblem&Glock'tan Lucy Patterson."

Emblem&Glock, müvekkiller için kapıştığımız DC'deki başka bir hukuk şirketiydi.

Stanton ona, "Düşmanla yatıyorsun demek?" diye sordu.

Brent omzunu silkti. "Akıllı, muhteşem ve anlaşmayı reddeden çaylak savcıyla ilgili şikâyet ettiğimde pislik olduğumu düşünmüyor. Ayrıca, profesyonel rekabet olayı biraz ateşli." Bana baktı. "Müsait arkadaşı var mı diye sorabilirim. Çifte randevuya çıkarız."

Kafamdan hesaplama yaptım. "Bu da en erken pazar günü seks yapacağım demek oluyor. Tabii o da bütün hafta sonumu daha önce hiç görmediğim bir kadına harcarsam..."

Bu işime gelmezdi.

"Elinde alternatifin var mı?" diye sordu Brent.

Aslına bakılırsa vardı.

***

Bazı adamlar birlikte çalıştıkları bir kadınla çıkmakta sorun görür, işlerin tuhaflaşabileceğinden korkarlar. Karmaşıklaştıracağından. Ben korkmazdım. Özellikle de bu durumdayken. Zaten birbirimizin adını bildiğimiz, son yedi yılda birbirimizi gelip geçerken gördüğümüz için üç randevu kuralından en azından birini eleyeceğini düşündüm. Böyle verimlilikleri seviyordum.

Camille Longhorn çalıştığım şirketin faturalandırma birimindeydi. Bekâr, bir yetmiş sekiz boyunda, yaklaşık elli eş kilo, uzun bacaklı, müthiş göğüslü, kirli sarı saçlı ve yüzü genç Elle Macpherson'ı andıran bir kadındı. Dört saat kadar önce yemeğe çıkmayı teklif ettiğimde onunla ilgili kirli olan tek şeyin saçlarının sarı tonu olmadığını umuyordum.

Fakat o, o zamandı.

Şu anda? Pek de değildi.

Çünkü hiç umurumda olmayacak şeyler hakkında gevezelik etmesini dinledikten, kişner gibi attığı tiz sesli her kahkahasıyla istemsizce irkilmeme sebep olduktan ve öfkeli, görünmez örümceklerle kaplanmışım gibi hissedeceğim hale getirene kadar saçını kıvırıp kafasını kaşımasını izledikten sonra... Artık hiçbir şekilde ilgilenmiyordum.

Hem de hiç.

Gwyneth Paltrow'un şişman kostümü giydiği filmdeki gibiydi. Şimdi ateşli ve... değil.

"Sonra dedim ki, o benim yetkimi aşıyor!"

Hihihih.

Hihihih.

Hihihih.

Ah Tanrım. Lütfen konuşmayı kes.

Sesi dışarıda bırakmaya ve daha önemli şeylere odaklanmaya çalıştım, mesela bej rengi kazağını geren memelerinin yuvarlak dolgunluğuna. Avuçladığımda, dudaklarımın arasına aldığımda, bacakları belime dolanmışken dilimin altında nasıl hissettireceğini hayal ettim ve...

Ve dişinin arasında ıspanak vardı. Belki de rokaydı.

Aletim başını eğdi. Ağzını işaret edip, "Dişinde... Bir şey var," derken yine de bir şekilde yüzümü son derece kibar tutmayı başardım.

"Ah! Teşekkürler."

Bıçağını kaldırdı ve yansımasından dişini kontrol etti.

Bir kadını becermeden önce tanımanın olumsuz tarafının, tanıdıktan sonra onu becermek istemeyebileceğim olacağı hiç aklıma gelmemişti. Karakterin, arzu üzerinde böyle yıkıcı bir etkisi olabileceğini hiç fark etmemiştim. Bu moral bozucuydu. Dünya görüşüm parçalara ayrıldı.

Camille hesap gelince çantasından cüzdanını çıkarmaya koyuldu ama elimi sallayarak onu durdurdum. Masanın üzerine birkaç ellilik bıraktım ve birlikte ayağa kalkıp paltolarımızı giydik, kaldırıma çıktık. İşten sonra buraya yürüyerek gelmiştik, yani iyi haber şuydu ki onu evine kadar götürmem gerekmiyordu.

"Yemek için teşekkür ederim, Jake." Bana bakarak gülümsedi. "Eğlenceliydi. Bir ara yine yapmalıyız."

Ona sağ ol ama hayır demek için ağzımı açtım. Her zaman dürüstlükten yanaydım. Güzel olmayan bir şeye öyleymiş gibi

davranmak için zamanım da isteğim de yoktu. Fakat kendimi durdurdum çünkü bu randevuydu. Bu işin içinde eğip bükmek, yarım yamalak gerçekleri dile getirmek, beyaz yalanlar söylemek, seçenekleri açık tutmak ve her türlü sonuca hazır olmak vardı. Belki de kötü bir gün geçiriyordu. Belki onu sonraki görüşümde sinir bozucu olmayacaktı ve onu aklını uçuracak kadar becermek isteyecektim. Olabilirdi. Eğer ufacık bile bir ihtimal varsa aletime engel olmaktan nefret ederdim.

O yüzden eldeki eski kalıbı kullandım. "Seni ararım."

Camille parmak uçlarına kalkıp yanağımdan öptü. "İyi geceler, Jake."

"Görüşürüz Camille."

Boş daireme yalnız başıma yürüdüm. Kendime daha kötüsünün de olabileceğini hatırlatıyordum. Hem yalnız hem de sifilizli olabilirdim.

***

Sonraki gün bulanıklık içinde geçti. Bütün günü yaklaşan bir aile içi şiddet davasında kullanılacak delilleri –çoğunlukla tıbbi kayıtları– incelemekle geçirdim. Senatör William Holten elini her türden yere sokan bir politikacıydı. Bu da onu zorlu bir düşman ve çok daha güçlü bir müttefik haline getiriyordu. Otuz yıllık karısına defalarca kez ağır fiili saldırıda bulunmakla suçlanıyordu. Patronum Jonas Adams, Holten'ın iyi arkadaşıydı ve bu dava için özellikle beni istemişti. Bu gerçekten büyük bir meseleydi. Bu dava, bu şirketteki bütün kariyerimi belirleyebilirdi.

İşte o yüzden Holten'ın düz, duygusuz bakan gözlerini can sıkıcı bulsam da davayı aldım. Dosyaları okumama rağmen karısında yıllar içinde oluşan yaraların fotoğraflarını ve detaylarını görmek beni huzursuz etti. Tüm bunlara aşina olmam midemin burulmasına sebep oldu.

Saat beşe doğru biraz hava alabildim. Kaldırıma çıkıp sokakta yürüyerek bacaklarımı esnettim. Bugün biraz daha serindi; gökyüzü pis bir griydi, rüzgâr lacivert ceketimin arkasını uçuşturdu. Yine de bütün günü içeride geçirdikten sonra soğuk esinti iyi hissettirdi. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım, buz gibi oksijenin ciğerlerimi genişlettiğini hissettim... Ve sonra bel hizasında, sıcak bir şeyle çarpışıverdim.

Yumuşak bir, "Off!" sesiyle sekti.

Aşağı baktığımda kocaman kobalt mavisi gözlerle, kahverengi kıvırcık saçlarla, çilli ve solgun bir yüzle karşılaştım. Dokuz ya da on yaşından büyük olamazdı. Kaldırımda kıçının üstüne düştüğü yerden birkaç saniye boyunca bana baktı, dudakları aralıktı ve şaşkınlıktan zorlanarak nefes alıyordu. Sonra yan tarafına döndü ve ellerini sırt çantasına daldırmak için çabaladı, çantanın gözlerinden bir şey düşmediğinden emin oluyordu.

"Sen iyi misin evlat?" diye sorarak kalkmasına yardımcı olmak için elimi uzattım.

Gözleri elime kaydı ve duraksadıktan sonra tuttu. Oğlanı çekip ayağa kaldırdım.

"Evet, ben iyiyim. Kusura bakmayın, bayım." Çenesini göğsüne doğru eğdi ve kahverengi deri çantasını tek omzuna taktı.

"Gittiğin yere dikkat et," dedim. "Eğer bisikletli olsaydım ciddi şekilde yaralanırdın."

Hızlıca, "Tamam," diye homurdandıktan sonra döndü ve sokakta ilerlemeye devam etti.

Aksi yöne yürümeye koyuldum. Fakat birkaç adım sonra bir şeylerin... değişik geldiğini fark ettim.

Daha hafiftim.

Dengesizdim.

Ellerim ânında ceketimin ceplerine gitti. Telefonum sağ cebimdeydi ve cüzdanım da... Cüzdanım sol cebimde *yoktu*.

Hızla arkama dönüp rüzgâra karşı yürüyen yaya kalabalığının arasında gözlerimi gezdirdim, ta ki çocuğu görene kadar... Şimdiden yarım sokak ilerideydi.

"Hey!" Sesim top patlaması gibi çıktı, çocukla birlikte birkaç kişi daha durup bana baktı.

Bu mesafeden bile oğlanla göz teması kurdum. Yavaşça yüzüne yayılmaya başlayan şeytani ifade, bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Ona ulaşamayacağımı düşündüğü için yüzünde düz, süt dişlerini gösteren özgüvenli bir gülümseme vardı; kedilerinkini andıran gözlerinde de zafer pırıltısı belirmişti.

Sağ elini havaya kaldırdıktan sonra bana ortaparmağını gösterdi.

Vay küçük bok...

Sonra da hızla koşmaya başladı.

Hiç sanmıyorum, seni velet.

4

Kollarımı savura savura sokak boyunca koştum, sonra sola doğru döndüm, kaldırımdaki yayaları devirmemek için elimden geleni yapmaya çalışıyordum. Korna çalan bir arabadan kaçtım ve üç adımda caddenin karşısına geçtim, beton merdivenleri iki defada çıkıp iki sokağı kaplayan bir alışveriş merkezinin kapısından içeri girdim ve... Sokaktaki çocuğun döndüğü yeri gördüm. Gap'i geçtikten sonra yemek bölümüne girdim.

Alışveriş merkezinde gezen beli bükük, gri saçlı bir adam ben geçerken, "Dikkat etsene!" diye bağırıp bir yandan da bastonunu salladı.

Alışveriş merkezinin arka kapılarından sokağa fırladım.

Bir sağa bir sola baktım. Küçük boku gördüm; hâlâ koşuyordu, sırt çantası batan güneş ışığında bir fener gibiydi. Sokak boyunca hızla koşarken alnımda ter damlaları belirdi, yangın musluğunun üstünden bir koşu engeli gibi atladım. Kolumu uzattım, parmaklarım ileri çıktı ve küçük pisliği gömleğinin beyaz yakasının arkasından tuttum.

Yakaladım seni!

Öfkeyle haykırdı, sonra oltaya takılmış bir balık gibi kıvrılıp durarak elimden kurtulmaya çalıştı. Fakat öyle bir şey olmasına imkân yoktu.

"Çekil be! Bırak beni!"

Dikkatini çekmek için onu sarstım. "Kes şunu!" diye böğürdüm.

Ufak yumruklar koluma inip karnımı itti. O yüzden tekrar sarstım. "Sana dur dedim! Hemen!" Sonra daha kısık sesle ekledim, "Sana zarar vermeyeceğim."

Fakat kararlıydı. "Yardım edin!" diye bağırıyor, bize doğru bakan meraklı yüzlerle göz teması kurmaya çalışıyordu. Çoğu görgü tanığı gibi, başka birinin araya gireceğini düşünerek yollarına devam ediyorlardı. Sonra küçük piç, aşırı korumacı ebeveynler ve yabancı tehlikelere karşı koruma servisinin duyurularıyla çocukların aklına işlenen cümleleri söylemeye başladı.

"Sen babam değilsin! Seni tanımıyorum! Yardım edin!"

Artık çocuğu daha sertçe sarsıyor, dişlerini birbirine vurduruyordum. Sonra da tıslar gibi konuştum, "Gerçekten de cüzdanım çantandayken dikkatleri üstümüze çekmek mi istiyorsun?"

Bu onu sakinleştirdi. Tuzağa düşen bir tilki gibi solurken kıvranmaya son verdi. Hatta bana dik dik bakacak cesareti bile vardı, kaşları kinle çatıldı.

"Burada bir sorun mu var?"

Soru, az önce sağ tarafımdan gelen üniformalı bir polis memurundan geldi. Amirane bir tavırla önündeki sahneyi inceledi, ta ki bana bakana kadar. Tanıyınca yüzü gevşedi.

"Hey, Becker."

Çoğu polis içgüdüsel olarak ceza avukatlarından hoşlanmazdı. Dertlerini anlayabiliyordum, günlerini sokakları pisliklerden temizlemek için hayatlarını riske atarak geçiriyorlardı ve bizler de o kişileri dışarı salmak için onları benzetiyorduk.

Müvekkillerimizin serbest kalmasını sağlayacak orta yolu bulmak adına polislerin önceki davranışlarını bile -tutuklamayı nasıl gerçekleştirdiklerini, akla yatkın sebepleri olup olmadığını- eleştiriyorduk. Doğal olarak muhalif bir ilişkimiz vardı. Bir nevi yağ ve sirke gibi.

Şahsen ben polisleri severdim. Evet, inatçılardı ve otoriter pislikler olabiliyorlardı ama esasında gerçekten zor bir işi yapmaya çalışan düzgün insanlardı.

Paul Noblecky benimle aynı spor salonuna gelen bir devriye polisiydi. Birkaç defa birlikte basketbol oynayıp bira içmişliğimiz vardı.

"Ne var ne yok, Noblecky?"

Başını memnuniyetle eğdi. "Şikâyet edemem." Hâlâ başıboş bir yavru köpek gibi yakasından tuttuğum çocuğu işaret etti. "Bu mesele nedir?"

Ben cevap veremeden yavru köpek araya girdi, "Sadece takılıyordum. Becker benim çocuk bakıcım. Ondan daha hızlı olduğumu söyledim ve o da olmadığımı söyledi."

İlk içgüdüm kahkaha atmaktı çünkü veledin kesinlikle saçmalığa yatkınlığı vardı. Hukuk veya politika alanında bir kariyer düşündü mü diye merak ettim. İkinci içgüdüm yalanını açığa çıkarmak, onu gammazlamak ve onu Noblecky'ye teslim etmekti. Arkamı döner, ellerimi silkelerdim.

Fakat çocuğun yüzündeki bir şey... bana izin vermedi. Gözlerindeki bakışta çaresizlik ve karamsarlığın bir karışımı vardı. Yardım edeceğimi, merhamet göstereceğimi umuyordu ama aynı zamanda buna ihtiyaç duymaktan nefret ediyordu. Ayrıca bu çocukta gerçek sokak çocuklarının sert kabuğunun aksine masum bir yan vardı. Bana onun hâlâ kurtarılabilir olduğunu söyleyen bir şeydi.

Kurtarmaya değer olacağını söylüyordu.

O yüzden kafasını okşayıp saçını dağıttım ve iyi bir şov sundum. "Sana seni yakalayabileceğimi söyledim."

Noblecky kahkaha attı. "Birisi gerçekten çocuğuna bakmana izin mi veriyor?" Çocuğa göz attı. "Acını paylaşıyorum."

Çocuğun cevabı irkilmek oldu. Hızlı, neredeyse göze çarpmayan bir hareketti. Ancak ben fark ettim.

Noblecky dirseğiyle beni dürtüp şakalaşarak, "Ücretin ne kadar?" diye sordu. Evde beş yaşında bir çocuğu vardı. "Eğer yakında Amy'yi akşam yemeğine çıkarmazsam beni boşayacak."

Başımı iki yana salladım. "Bu tek seferlik bir şey. Çocuklar ilgi alanım değil."

Gitmek için arkasını döndü. "Pekâlâ, sonra görüşürüz, Becker."

O uzaklaşırken arkasından, "Kendine dikkat et," diye seslendim.

Noblecky işitme mesafesinden çıkar çıkmaz çocuğu kaldırımda sürükleyip bir binanın duvarına yasladım. Elimi uzattım. "Geri ver."

Gözlerini devirdi, çantasını karıştırdı ve cüzdanımı elime çarptı. İçinden bir şey aşıracak kadar zamanı olduğunu sanmıyordum ama emin olmak için nakit paramı ve kredi kartlarımı kontrol ettim.

Bana ters ters baktı. "Polis misin?"

Başımı iki yana salladım. "Avukatım."

"Ben Rory."

"Rory ne?"

"McQuaid."

Onu bir süzdüm. Üzerinde beyaz gömlek ve bej rengi kumaş pantolon vardı; özel okul üniformasıydı. İki yüz elli dolarlık spor ayakkabılar giyiyordu ve çantası J. Crew markaydı. Sormak zorunda kaldım. "Neden cüzdanımı çaldın, Rory McQuaid?"

Kaldırımı tekmeledi. "Bilmem."

Tabii bilmezdi.

Omuzlarını kaldırdı. "Sanırım sadece yapabileceğimi görmek için..."

İşte, onunla ne yapmam gerektiğini merak ettiğim an buydu. Onu polise teslim etmemek doğru hareket gibi gelmişti ama öylece gitmesine izin veremezdim. Aptalca hareketlerin sonuçları olduğunu, hem de kötü sonuçları olduğunu öğrenmesi gerekiyordu ve bunu hemen öğrenmesi lazımdı. Eğer öğrenmezse geleceğinde daha kötü kararlar olacaktı, bedelini ödeyemeyeceği kadar ciddi suçlara karışırdı.

Elimle sokağın sonunu işaret ettim. "Tamamdır, gidelim."

Rory olduğu yerde kaldı. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Çocuk tacizcisi olabilirsin."

Kaşlarımı çattım. "Çocuk tacizcisi değilim."

"Her çocuk tacizcisi öyle der."

Kaşlarım havaya kalktı. "Hem tırnakçı hem de ukala, ha? Harika. Şanslı günümde olmalıyım." Kolumu sokağın sonuna doğru uzattım. "Seni arabamla evine götüreceğim. Ailene yaptığın şeyi anlatacağım ve seninle onlar uğraşacak."

Annem de eskiden sıklıkla aynı türden telefonlar alırdı: öğretmenlerden, rehberlik öğretmenlerinden, iyiliksever polis memurlarından... Bu benim tavrımı veya berbat davranışımı asla değiştirmedi; ancak bu konuda herhangi bir şey yapamayacağı kadar uzun saatler çalışıyor olsa da oğlunun neler karıştırdığını öğrendiği için annem her zaman müteşekkirdi.

Rory'nin yüzüne bir gölge indi. "Bunu yapmana gerek yok. Artık bir şey çalmayacağım."

"Her hırsız öyle der."

Buna kısa, isteksiz bir kahkaha attı. Fakat yine de tereddüt etti.

"Bak evlat ya seni evine götürürüm ve ailenle uğraşırsın ya da Memur Noblecky'yi geri buraya çağırırım. Karar senin."

Tekrar kaldırıma tekme attı ve sessizce küfretti. Sonra da sırt çantasını omzunda daha da yukarı çekip benimle göz göze geldi. "Araban nerede?"

***

Mustang'ime vardığımızda Rory kendisine söylenmeden arka koltuğa geçti ve emniyet kemerini taktı. Bana şehirden sadece on altı kilometre uzaklıktaki adresini verdi ve yola koyulduk.

Birkaç dakika sonra, "Adın gerçekten Becker mı?" diye sordu.

Dikiz aynasından gözlerine baktım. "Evet, Jake Becker." Sonra ben de ona bir soru sordum. "Kaç yaşındasın, evlat?"

"Beş ay sonra on olacağım."

Yavaşça başımı salladım. "Yani aslında dokuzsun."

Pis pis güldü. "Bir de bana ukala diyorsun."

Bu konuşmamızın dışında yolculuk sırasında sessiz kalıp camdan dışarıya baktı. Fakat Rock Creek Parkway'den dönüp kenarlarında kocaman, asırlık meşe ağaçlarının olduğu yollara girdiğimizde, sokak isimleri *Whitehaven, Foxboro* ve *Hampshire* olmaya başladığında ve demir kapılı, uzun araç yolları belirdiğinde Rory daha da somurtkan bir hal aldı. Elini sıkışından ve omuzlarındaki gerginlikten düşmanca dalgalar yayılıyordu.

"Sana çok sert davranmazlar, değil mi?"

Ailesinden bahsediyordum. Sırf karnı tok, üstü başı temiz ve yara beresiz diye evde onu bekleyen daha beter şeylerin olmaya-bileceği anlamı çıkmıyordu.

"Hayır," diye cevap verdi korkusuzca. "İyi olacağım."

Rory'nin adresine geldiğimde dövme demirden dış kapılar otomatik olarak açıldı. Geniş araç yolunun kenarlarında sokak lambaları ve kiraz ağaçları vardı, yol nal şeklinde dönüyordu. Georgian stilindeki tuğla ev görkemliydi, siyah panjurları ve on dört penceresinin kenarındaki detaylı beyaz pervazlarla tamamen restore edilmişti. Üç araçlık bir garajı, doğal taş duvarla çevrelenmiş geniş bir ön bahçesi ve parlak yeşil bir fundalığı vardı.

Motoru durdurdum ve gözlerimi eve diktim. Bu çocuğun beni oyuna getirebileceğini düşünüyordum. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Evet."

"Sen, şey, bahçıvanın çocuğu falan mısın?"

Rory kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. "Hayır. Burası benim ailemin evi." Sonra daha yumuşak bir sesle fısıldadı. "Öyleydi..."

Ayrıntılara girmek yerine çantasını peşinden sürükleyerek arabadan indi. Ona yetişmek için uzun adımlar attım, sonunda devasa meşe ağacından kapının önünde durduk. Kaçmasın diye elimi ensesine koydum. Sonra da zili çaldım.

Hemen ardından uzun uzun havlama sesleri geldi. İçeride bir karmaşa oldu, ardından kapı açıldı.

Sonrasında ciğerlerimdeki hava boşalıverdi.

Boyu bir altmış yedi, bilemedin bir yetmişti; uzun, kaslı bacakları siyah taytıyla sarmalanmıştı. Pamuklu bluzunun hemen kenarından ince bir belin görüntüsü alay ediyordu, üst kısmındaki düğmeler dolgun, diri, mükemmel göğüsleri tamamen sarmak için gerilip zorlanıyordu. Boynu narin, krem gibi solgundu ve yüzü –Tanrım– yüzü Victoria's Secret meleklerini utandırırdı. İnatçı bir çenesi, çıkık elmacıkkemikleri, rujsuz, dolgun ve davetkâr dudakları, afacan gösteren bir burnu ve güneşli bir kış gününde lanet elmaslar gibi parlayan buz mavisi gözleri vardı. Karmaşık kumral saçlarını başının tepesinde toplamıştı, kaçan birkaç tutam yüzünün iki yanından sarkıyordu. O çarpıcı gözle-

rin üzerindeki siyah çerçeveli, kare gözlük ona seksi bir akademisyen, şehvetli bir kütüphaneci havası veriyordu.

Yutkunmaya çalıştım ama ağzım kupkuruydu.

Yanımdaki oğlana odaklanınca rahatlayarak, "Rory," diye nefesini verdi. Sonra da kızdı. "Nerelerdeydin? Saatler önce evde olman gerekiyordu! Ayrıca niye telefonun açık değil?"

Çocuk kendini çekip elimden kurtuldu, siyah-beyaz kareli girişte ilerledi ve kadına bir bakış bile atmadan doğruca merdivenden yukarı çıktı.

"Rory! Hey!" diye bağırdı peşinden. Faydasızca.

Kadının kapıyı tutan parmak boğumları bembeyaz oldu, sonra bana döndü. "Merhaba?"

Bu bir selamlamadan çok bir soruydu.

"Selam," diye cevap verdim sadece gözlerimi dikip bakarak. Manzaranın tadını çıkarıyordum.

Siktir, çok azmış haldeydim.

Sonra başımı iki yana sallayıp çok uzun süre sekssiz kalmanın verdiği sersem uyuşukluktan kurtuldum.

Elimi uzatıp yeniden denedim. "Selam. Ben Jake Becker. Avukatım." Bu gerçeği doğruca söylemek her zaman iyi oluyordu; çünkü polis memurlarında olduğu gibi, hukuk alanında çalışan bizlere karşı hemen bir güven oluşturuyordu. Gerçi bu her zaman hak edilmiyordu.

"Chelsea McQuaid." Ufak elini tuttuğumda sıcak, sağlam bir sallayışla karşılaştım.

"Rory'yi eve arabamla getirdim."

Başını yana eğdi ve dudakları şüpheci bir merakla büzüştü. "Gerçekten mi?"

"Sizinle oğlunuz hakkında konuşmam gerekiyor, Bayan McQuaid," dedim. Onunla hırsız arasındaki tek mantıklı bağlantıyı bu şekilde kurmuştum.

Gözleri beni araştırdı, kafasında dönen çarkları görebiliyordum. Bu zamanda benim gibi heybetli görünen, kim olduğunu bilmediği bir adamın evine girmesine izin verip vermemeyi düşünüyordu. Pahalı takım elbisem ve dış görünüşümün terazinin benden yana basmasına yardım ettiğine hiç şüphem yoktu.

"Pekâlâ." Geriye çekildi. "Lütfen içeri gelin, Bay Becker."

Eşikten içeri adım attım. "Jake deyin lütfen." Kapıyı arkamdan kapattı, yukarı uzanıp üstteki çocuk kilidini çevirdi. Sonra ufacık, karamel ve çikolata rengi uzun tüylerden bir bulanıklık arkasından fırlayıp ayakkabılarımın üstüne atladı; koklayıp havlıyor, göğsünü şişirip hırlıyordu.

Küçük köpek sendromunu nerede görsem tanırdım.

"It, kes şunu!" diyerek azarladı Chelsea.

Ağzımın kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Köpeğinizin adı It mi?"

"Evet." Gülümsedi. Siktir, büyüleyiciydi. "Kuzen It. *Addams Ailesi*'ndeki?"

It daha da sinirlendi, kafayı yiyen bir paspasa benziyordu.

Kadının gözlerine baktım. "Oğlunuz hakkında..."

"Aslında yeğenim. Ben Rory'nin halasıyım."

Kulaklarım havaya dikildi. Çünkü boş eline bakılırsa Rory'nin *bekâr* halası olması yüksek ihtimaldi.

Lanet gün boyunca duyduğum en iyi haberdi.

Başka bir odadan bir bebek ağlaması geldi, güçlü ve talepkârdı. Chelsea başını çevirdi. "Benimle birlikte gelebilir misiniz? Mecburum..."

Çoktan yürümeye başlamıştı ve ben de hemen arkasındaydım.

Bir kütüphanenin ve büyük bir piyanonun bulunduğu kış bahçesinin kemerli girişlerinin önünden geçtik, ardından kocaman bir şömine ile katedral tarzı tavanı olan geniş bir odaya girdik. Mobilyalar zevkli ve temizdi, aynı zamanda toprak tonlarında ve sıcaktı da. Her duvarda çocukların düzinelerce çerçeveli fotoğrafı vardı. Chelsea mutfağa açılan kapıyı ittiğinde ağlama sesi daha gürültülü oldu.

Mutfak neredeyse benim dairemin tamamı kadardı. Ahşap döşeme zemin, maun ağacından mutfak dolapları ve iki lavabolu granit bir ada tezgâhı vardı. Ağzına kadar paslanmaz çelikten alet edavatla doluydu. Sekiz kişilik yuvarlak bir mutfak masası Fransız kapıların önündeki girintideydi. Kapılar taş bir verandaya ve arka bahçeye açılıyor, parke taşlarından bir patika daha ilerideki havuza doğru ilerliyordu.

Ada tezgâhın yanındaki taşınabilir beşiğin içinde gürültücü, mutsuz bir bebek vardı. Chelsea, "Al bakalım, tatlım," diye dil dökerek eğildi ve karnındaki emziği alıp oğlanın ağzına geri tıktı.

En azından ben erkek olduğunu düşünüyordum. Bebeğe lacivert pantolon ve üzerinde tekneler olan bir tişört giydirilmişti, yani evet, erkekti. Oğlanın sarı, şeftali tüyü gibi saçlarını okşadı ve ağlamanın yerini memnun bir emme sesi aldı.

Ocaktaki kocaman çelik tencere fokurdayınca havaya sıcaklık ve et suyu kokusu yayıldı.

"Melaba!"

Sağıma döndüğümde ufak bir çocuğun yerde oturduğunu gördüm, etrafı kitaplarla ve legolarla kaplıydı. Bu kesinlikle kızdı, altın gibi sarı saçları ve lekeli pembe bir tişörtü vardı.

Düz bir suratla, "Merhaba," diye cevap verdim.

Daha yüksek sesle konuştu. "Melaba!"

Başımı salladım. "Selam."

Yüzünü buruşturdu, sesini alçalttı ve ciddi bir şey söylemek üzereymiş gibi öne doğru eğildi. Fakat ağzından çıkan tek şey, "Melabaaaaa," oldu.

"Onun bir sorunu mu var?" diye sordum.

Chelsea, "Hayır," diye cevap verirken hakarete uğramış gibiydi. "Regan'ın hiçbir sorunu yok. İki yaşında."

Regan bana tekrar gülümsedi. "Melaba."

"Başka kelime bilmiyor mu?"

"Hayır. Daha iki yaşında."

"Melaba, melaba, melaba, melaba!"

Pes edip uzaklaştım.

"Peki, Rory'nin ailesine nasıl ulaşabilirim? Onlarla önemli bir konuda konuşmam gerekiyor."

Yüzü gerildi. Acıyla doldu. "Konuşamazsınız. Onlar... Ağabeyim ve eşi yaklaşık iki ay önce trafik kazası geçirdi. Vefat ettiler."

Tüm parçalar yerine oturdu. Rory'nin yaptığı yorumlar, dünyaya karşı duyduğu bariz öfke. Fakat en dikkat çeken şey isimdi, isim ve kaza. Elimle nazikçe onu işaret ettim. "Robert McQuaid ağabeyiniz miydi? Çevre hakları savunucusu?"

Gülümsemesi ufak ve hüzünlüydü, başıyla onayladı. "Robbie'yi tanır mıydınız? DC çok yoğun bir şehir ama yine de ufak bir kasabaymış imajı alıyorum. Herkes herkesi tanıyor."

Siyasi ve yasal çevreler söz konusu olduğunda tam olarak öyleydi.

"Hayır, onu tanımıyordum. Fakat... Hakkında iyi şeyler duydum. Dürüst ve samimi biri olduğunu. Buralarda nadir bulunan özellikler..."

Birdenbire çok daha genç göründü. Daha küçük ve daha... narin. Bu koca evde çocuklarla bir başına mıydı? Sadece o, Rory, Tek Kelime ve Bebek?

Chelsea gözlerini ellerinden ayırıp başını kaldırdı. "Ben Rory'nin vasisiyim, yani kardeşim ile eşine söyleyeceğiniz şey her neyse bana söyleyebilirsiniz."

Yeniden odaklanarak başımı salladım. "Doğru. Rory'yi arabamla eve getirdim çünkü..."

Fakat cümlemi bitirmeye fırsatım olmadı. Çünkü tepemizden çılgınca koşturan gergedan sürüsünü andıran ayak seslerinin gelmesi beni yarıda kesti. Chelsea'yle tavana doğru baktık, sanki üzerimize devrilmek üzereydi. Sonra sesler yer değiştirip yaklaşmaya başladı.

Çığlıklar da vardı. Atomu bölen, cehennemden gelen ölüm perilerini andıran türden çığlıklardı.

"Seni öldüreceğim!"

"Ben yapmadım!"

"Hemen buraya gel!"

"Ben değildim!"

İki yaşındaki bile endişeli görünüyordu.

Şamata ikinci merdivende yankılandı ve mutfağa doldu; cırlayan, koşan iki kız mutfak adasının etrafında *Açlık Oyunları*'ndan çıkmış gibi görünen bir çeşit kutu kutu pense oyunu oynuyor gibi koşturdu.

İçlerinden uzun olanı, "Sana odamdan uzak durmanı söyledim!" diye bağırdı. Kendisi saldırmaya hazır, kıvırcık, kahverengi saçlı bir yırtıcıydı.

Kısa olan, "Ben yapmadım!" diye haykırdı, kollarını uzatarak gizlenmeye çalışıyordu.

Tanrı aşkına, burası nasıl bir tımarhaneydi böyle?

Chelsea aralarına girip ikisini de kollarından yakalayarak ayırdı. "Bu kadarı yeter!"

Şimdi ona bağırıyor, kendi davalarını aynı anda ona sunuyor, ikisi de diğerinden daha yüksek sesle konuşmaya çalışıyordu. Ne dediklerini çıkaramıyordum bile, sesler kulağıma sadece *ayy, hayır, bla bla* diye geliyordu. Fakat halaları anadillerine hâkim gibiydi.

"Yeter dedim!" Ellerini havaya kaldırıp ânında nefis bir sessizlik sağladı.

Etkileyiciydi. Kendi mahkeme salonlarındayken bu kadar saygı toplayamayan federal yargıçlar vardı.

"Teker teker." Uzun kıza döndü. "Riley, önce sen."

Riley parmağını bir süvari kılıcı gibi uzattı. "Ona bin defa girmemesini söylememe rağmen odama girdi! Sonra da makyaj malzemelerimi karıştırdı ve en sevdiğim rujumu *mahvetti*!"

Chelsea başını daha ufak çocuğa çevirdi, artık çığlık atan bir deli gibi davranmadığı için bana sarışın Shirley Temple'ı anımsattı.

"Rosaleen, başla."

Tek Kelime ile birlikte hevesle izliyor, karşı savunmayı bekliyorduk... ama söylediği tek şey şu oldu:

"Ben yapmadım."

Profesyonel fikrime göre kötü bir savunma olmazdı. Eğer ağzı ve çenesi Ronald McDonald'ın gayrimeşru kızı gibi görünmesine sebep olacak şekilde kalın, parlak pembeye boyalı olmasaydı...

"Sen tam bir..." diye bağırmaya başladı Riley.

Fakat Chelsea elini kaldırarak onu durdurdu. "Şişt, şişt! Sus."

Ufaklığı –Rosaleen'i– kollarının altından tutup kaldırdı ve tezgâhın üzerine oturttu. "Sana neredeyse inanacaktım." Chelsea lavabonun yanındaki kutudan iki ıslak mendil çekti, kızın çenesini silip pembe lekeli mendili ona gösterdi. "Ancak yüzünün her tarafı kanıtla kaplı."

Aklın yolu birdir.

Küçük kız çeyreklik kadar mavi gözlerle mendile baktı. Sonra da enselendiğini bilen her sanık gibi yapabileceği tek şeyi yaptı: Kendini mahkemenin merhametine bıraktı.

"Üzgünüm Riley."

Riley etkilenmedi. "Bu bana rujumu geri getirmeyecek, seni küçük velet!"

"Kendime mani olamadım!" diye yakardı.

Farkında olmadan başımla onayladım. İşte bu evlat, deliyi oyna. Elinde kalan tek şey o.

"Ruj oradaydı, bana sesleniyordu..."

Sesler. Sesler iyidir. Her zaman satması kolaydır.

Ellerini sarı buklelerinin arasına sokup vahşi ve çılgınca bir hale getirene kadar karıştırdı ve çekiştirdi. "Beni çıldırttı! Öyle pembe ve güzeldi ki dokunmak zorundaydım!"

Chelsea gözlerini yumdu ve derin derin nefes alıp verdi, böylece o muhteşem memelerin bluzuna daha çok dayanmasına sebep oldu. Şovun tadını çıkardım, bir düğmesinin fırlayıp muslu-ğa çarpması ve beyaz tişörtünün her yerinin ıslanmasına sebep olması için dua ediyordum.

Bir adam hayal kurabilirdi.

"Riley, bu haftaki ev işi görevlerin ne?"

"Akşam yemeğinde sofrayı kurmam gerekiyor."

Sesi nazik ama katıydı. "Tamam. Rosaleen, haftanın kalanında ablanın görevlerini sen yapacaksın. Ayrıca pazar günü alacağın harçlığını, mahvettiğin rujun yerine yenisini almak için kullanacaksın. Anlıyor musun?"

"Tamam. Üzgünüm, Riley."

Chelsea elini nazikçe Rosaleen'in dağılan buklelerinde gezdirdi. "Şimdi yukarı çık ve yüzünü yıka, sonra da aşağı gelip masayı hazırla."

Küçük kız başını sallayıp tezgâhtan aşağı atladı ve yanımdan kayarak geçip basamaklara koşturdu.

Ablası öfkeyle karşı çıktı. "Bu kadar mı? Ona yapacağın sadece bu mu?"

Chelsea biraz kızgınlıkla iç geçirdi. "O yedi yaşında, Riley. Ne yapmamı istiyorsun, elime bir sopa alıp dövmemi mi?"

"Bu adil değil!" diye bağırdı kız. Gerekenden çok daha yüksek sesle...

"Bazen hayat adil değildir. Bunu ne kadar erken anlarsan senin için o kadar iyi olur."

Riley tezgâha vurdu. "Bu aileden nefret ediyorum!"

Kahverengi saçlar ve hiddetten oluşmuş bir kasırga gibi ayaklarını vura vura yukarı çıktı, çıkarken de *bana* dik dik baktı. Sanki soktuğumun rujunu mahveden bendim.

Chelsea'ye kuru bir sesle, "Tatlı kız," dedim.

"On dördünde. Zor bir yaş." Merdivene doğru dalgın dalgın baktı. "Yeniden insan olacak... Elbet bir gün."

5

"Bunun için üzgünüm," dedi Chelsea. Koşturmaca sırasında tekmelenen legolardan birini aldı ve ufaklığa verdi. Sonra da ocağa doğru gidip kevgirdeki doğranmış yeşillik yığınını kaynayan tencerenin içine attı. Hareketleri çabasızca zarifti ve dansçı olup olmadığını merak ettim. "Bana Rory'yi anlatmak üzereydiniz?"

"Doğru. O..."

Fakat ona anlatamadım elbette. Bu çok kolay olurdu.

Onun yerine mutfak kapısından içeri giren genç bir oğlanın görüntüsüyle lafım yarıda kaldı. Rory'nin yüzüne sahip bir oğlandı. Biraz daha zayıf, biraz daha uzundu, burnunun üzerinde yuvarlak, tel çerçeveli Harry Potter gözlüğünden vardı.

Sesimdeki dehşeti gizleyemedim. "Ondan *iki* tane mi var?"

Chelsea sırıttı. "Eğer bu Rory'nin ikizi olup olmadığını sorma yolunuzsa cevabı evet."

"Bakıyorum da kardeşimle tanışmışsınız," dedi oğlan. Belli ki bu tepkiye alışkındı. "Sırf aynı DNA'yı paylaşıyoruz diye beni yargılamayın. Hiç 'kötülük dehası' diye bir terim duydunuz mu?"

"Evet."

"Rory kötü olan. Ben de deha olanım."

Chelsea'ye, "Bu evde tam olarak kaç çocuk yaşıyor?" diye sordum.

Hamamböceği gibi hissettiriyorlardı; bir tane gördüğünüzde duvarların içinde elli tane daha dolandığına bahse girebilirdiniz. Bu düşünceyle ürperdim.

"Altı."

Altı mı? Sanırım Robert McQuaid'in fazla hobisi yoktu.

Oğlan köşeden siyah bir kaykay aldı. "Ben yandaki Walterlara gidiyorum."

"Tamam. Kaskını taktığından emin ol, Raymond."

Çocuk inledi. "Beni sersem gibi gösteriyor."

"Peki, kafanı kaldırıma çarpıp kafatasını çatlattığın için komada yatarken havalı görüneceğini mi sanıyorsun?"

Rory'nin ukalalığı belli ki genetikti.

"Hayır," diye sızlandı Raymond. "Sadece..." Bana döndü. "Sen erkeksin, ne demek istediğimi anlarsın. Ona açıklasana."

"Evet," –Chelsea kollarını bağladı– "bir penise sahip olmanın sizi nasıl yerçekimi kanunundan muaf tuttuğunu bana açıklayın."

Raymond kısık sesle, "Aman Tanrım!" dedi, kulakları ve yanakları pancar gibi kızardı. "Onu söyleme."

"Ne?" Chelsea gözlerini çocuktan bana çevirdi. "Ne dedim?"

Omzumu silktim çünkü hiçbir fikrim yoktu.

"Penis mi?" diye tahmin yürüttü Chelsea.

Raymond mükemmel bir domates kıvamına geldi. "Aman Tanrım! Çok küçük düşürücüsün!" Kaykayını kapıp kaçtı.

"Kask, Raymond!" diye bağırdı. "Yoksa kaykayın bu akşam şöminede kül olur!"

Chelsea iç geçirerek bana baktı ve gülümsedi. "Günü atlatmamı sağlayan küçük mutluluklar."

Kahkaha atma isteğiyle doldum. Chelsea sadece ateşli değildi, o... eğlenceliydi de.

Ocağa geri döndü ve ağır, kocaman tencereyi kaldırmaya koyuldu. Hızlıca yanına gidip ellerinden aldım. "Ben alırım."

"Teşekkürler." Beni tezgâhın üzerindeki seramik kâseye yönlendirdi ve içinde beyaz parçalar ile yeşillikler olan sıcak çorbayı kâsenin içine dikkatlice döktüm. Ardından aramızda sadece birkaç santim boşluk varken o masmavi güzellikler bana odaklandı.

"Pekâlâ... Yeğenimle nasıl tanıştınız, Bay Becker?"

Yara bandını bir anda söker gibi ona pat diye söyledim. "Cüzdanımı çaldı, Chelsea. Sokağın orta yerinde. Bana çarptı, elini cebime soktu ve sonra da cüzdanımı aldı."

Gözlerini yavaşça kapattı ve omuzları çöktü. "Ah." Bir müddet sonra alnını ovaladı, ardından çenesini kaldırıp bana baktı. "Ben çok, çok üzgünüm."

Elimi salladım. "Sorun değil."

Sesi kederle yumuşadı. "Bunu gerçekten zor atlatıyor. Yani elbette hepsi öyle ama Rory çok..."

"Öfkeli," diye bitirdim onun için.

Başını salladı. "Evet. Öfkeli." Sesi azaldı, hafif bir sızının izi de vardı. "Özellikle de bana. Sanki benden... nefret ediyor gibi. Çünkü ben buradayım ama onlar yok."

"Kaç yaşındasın? Sormamın sakıncası yoksa tabii."

"Yirmi altı."

"Hiç yardım alıyor musun? Ailenden? Arkadaşlarından?"

O başını iki yana sallarken Rosaleen mutfağa geri geldi. "Ailem birkaç yıl önce vefat etti. Bütün arkadaşlarım Kaliforniya'da. Orada lisansüstü eğitim alıyordum... Öncesinde..."

Sesi azaldı, gözleri tezgâhtaki tabak yığınlarını alan yeğenindeydi.

"Buraya ilk taşındığımda yarı zamanlı bir dadı için bir firmayı aradım ama..."

Rosaleen, "Kadın sürtüğün tekiydi," diye araya girdi.

"Hey!" Chelsea başını hızla çevirdi. "O şekilde konuşma."

"Riley öyle dedi."

"Peki, sen söyleme."

Kız masayı kurmak için gider gitmez Chelsea bana döndü. "Kadın *sürtüğün* tekiydi. Bırak çocukları, Kuzen It'i bile ona emanet etmezdim."

"Peki ya Sosyal Hizmetler?"

Başını iki yana salladı. "Sosyal Hizmetler görevlimiz iyi bir kadın, yardım etmeye çalışıyor ama yönetimsel şeyler var. Listeler ve toplantılar, sürpriz denetimler ve görüşmeler gerektiriyor, bazen sadece batırmamı bekliyorlarmış gibi hissettiriyor. Sanki yapabileceğimi düşünmüyorlar."

"Yapabilir misin?" diye sordum yumuşakça.

O muhteşem gözler kararlılıkla yandı. "Mecburum. Elimde sadece onlar kaldı."

"*Onların* elinde sadece *sen* kaldın demek istiyorsun," diyerek düzelttim.

Omuzlarını kaldırdı, gülümsemesinde çok büyük bir hüzün vardı. "O da var."

Ensemi ovaladım. "Çocuğu terapiye götürmelisin, Chelsea."

Normalde böyle bir şeyi önermezdim ama Brent bu konuda benden de bir inanan yaratmıştı. Özellikle de çocukluk travmaları söz konusu olunca... Eğer bacağının kaybıyla terapi olmadan baş etmek zorunda kalsaydı sefil bir alkol bağımlısı olacağına yemin ediyordu.

"Biliyorum." Becer beni diyen gözlüğünü düzeltti. "Listede. Araştırmak için bir dakikam olduğu anda hepsi için iyi bir terapist bulacağım."

"Liste mi?" diye sordum.

Buzdolabını işaret etti ve magnetle tutturulan, üzerinde el yazısıyla bin tane madde yazılı listeyi gösterdi. "Yengem Rachel aynı anda birden fazla işi yapmanın tanımıydı. Her şey için bir listesi vardı. O yüzden ben de bir tane yapmaya başladım. Onlar en kısa sürede yapmam gereken şeyler."

Yapılacaklar listesi asla azalan bir şey değildi; bu, benim cehennem için yeni tanımım olabilirdi.

"Tamam." Yapmak için geldiğim şeyi yapmıştım. Artık çocuk onun sorunuydu, hepsi onun sorunuydu. Benim değildi. "Pekâlâ, ben gitmeliyim."

Başını yana eğdi ve narin bir tutam saç yanağına düştü. "Onu eve getirdiğiniz için gerçekten teşekkür ederim. Polise başvurmadığınız için de. Ben... akşam yemeğine kalmak ister miydiniz? En azından bunu yapabilirim gibi geliyor."

Kâseye göz attım. "Ne yiyeceksiniz?"

"Miso çorbası ve ızgara peynirli sandviç."

Kulağa, masrafta kısıntıya giden hapishanelerde verdikleri şeyler gibi geliyordu.

"Yok, sağ ol. Bitirmem gereken bazı işlerim var ve ben daha çok et-patates tarzında bir adamım."

Chelsea benimle birlikte mutfaktan çıkıp dış kapıya doğru yürüdü. "Tekrar teşekkürler, Bay Becker."

Duraksadık ve parlak, siyah-beyaz kareli girişte durarak birbirimize baktık. Merdivenin tepesindeki sundurmadan izleyen, dinleyen, kafamın arkasında delikler açan dört çift gözü hissediyordum.

Boş versene, niye olmasındı ki?

Cüzdanımdan bir kartvizit çıkardım. "Bu benim kartım." Chelsea aldı, kabartmalı siyah harflere bakıp parmağını bir köşesine sürttü. "Eğer boş bir akşamın olursa ve yemek yemek istersen, bir içki veya... Herhangi bir şey..."

En büyük kız -ailesinden nefret eden- inanamıyormuş gibi alaylı bir ses çıkardı. "Az önce ona çıkma teklifi mi ettin?"

Gözlerimi Chelsea'nin yüzünden ayırmadım. "Evet ettim."

Chelsea'nin yanakları gördüğüm en sevimli pembe tonunu aldı.

Sonra sarışın Shirley Temple'a sıra geldi. "Ama sen çok yaşlısın!"

Çocuğa somurtarak bakmak için gözlerimi Chelsea'nin kızarıklığından ayırdım.

"Otuz yaşındayım."

Somurtkanlığım göz korkutmakta başarılı olmadı.

"Otuz!" Ufaklık ellerini kalçalarına dayadı. "Torunun var mı?"

Göğsümde bir kahkaha belirdi ama dudaklarımdan geçmedi. Bu çocuk çok zorluydu.

"Otuz, torunun olmaya yetecek bir yaş değil, Rosaleen," diyerek açıkladı Chelsea. Dikkati yeniden bana çevrildi ve sesini alçalttı. "Yakında boş bir akşamım olacağından şüpheliyim ama... Sorulması iyi hissettirdi."

"Pekâlâ." Başımı salladım. "İyi geceler, Chelsea." Gözetleyen dört tane yüze kısaca bakınca eklemeden duramadım. "Ve... İyi şanslar."

Kesinlikle ihtiyacı olacaktı.

6

Cumartesi günü Brent'in çifte randevu teklifini kabul ettim. Bana göre bu randevu işi biraz balık tutmaya benziyordu. Oltayı ne kadar çok alana atarsanız yenilebilir bir şey yakalama şansınız da o kadar artardı. Karnınız açken –ve ben kesinlikle açlıktan ölüyordum– kokuşmuş bir alabalık bile iştah açıcı görünürdü.

Lucy Patterson'ın Emblem&Glock'tan arkadaşı kesinlikle öyle biri değildi. Sevimliydi. Kısa, siyah saçlıydı; uzun, kaslı ve atletik bir vücuda sahipti. Hırslı bir tenisçi olduğundan bahsetmişti ve kızın görüntüsüne bakılırsa uydurmuyordu. Gayet hoş bir akşam oldu ama 'içine girmek için sabırsızlanıyorum, hadi barın arkasında düzüşelim' türünden bir tahrik yaşanmadı. Dördümüz yerel bir mekânda buluştuk, aperatif yedik ve birkaç bardak bira içtik. Aynı kariyer yolunu takip ettiğimiz, aynı yargıçlarla, savcılarla ve benzer sıkıntılı patronlarla çalıştığımız için çoğunlukla işten konuştuk. Sıradan bir iş toplantısı gibiydi, barın dışındaki kaldırımda kendi yolumuza gitmeden önce önümüzdeki hafta birlikte bir şeyler yapmaya karar verdik.

Görünüşe göre çok mühim olan ikinci buluşma içindi.

Eğer şansım yaver giderse belki ayın sonunda aletimi ıslatırdım.

Harika.

Eve gittiğimde düşüncelerimin genç, kumral saçlı malum halaya sertçe kaymasına engel olamadım. Burada vurguladığım kelime *sertçeydi.*

Enerjik biriydi, bu hoşuma gitmişti. Kararlıydı ama... kesinlikle çekici, dişi gösteren bir yumuşaklığı da vardı.

Ayrıca boyunu acayip aşan işlerin içindeydi.

Ben ayrıldıktan sonra Rory'yle nasıl başa çıktığını merak ettim. O küçük ukalayı cezalandırmış mıydı? Yabani otları ayıklamak veya çimleri biçmek gibi fazladan görev vermişti belki de? Elle yapılan ağır işlerin, en inatçı serseriler üzerinde bile etki bırakma konusunda harika olduğunu deneyimlerimden söyleyebilirdim. Onların bahçesiyse devasaydı.

Açıklayamadığım bir sebeple bilgisayarımı alıp Chelsea'nin ağabeyi Robert'ı Google'da arattım. Fakat parmaklarımın ucundaki bilginin çekim gücü direnemeyeceğim kadar kuvvetliydi.

Çoğu lobici leşçil olurdu. Güçlülerin üzerindeki güçleriyle sarhoş olan yalaka, kendini beğenmiş anlaşmacılardı; Motorlu Taşıtlar Departmanı'ndaki masa başı çalışanlardan bir farkları yoktu. Fakat kız kardeşine de söylediğim gibi, Robert McQuaid'in dobra olmak gibi bir ünü vardı. Savunmak için para aldığı sorunu içtenlikle önemseyen, iyi bir adamdı.

Kariyeri ve ölümüyle ilgili tonla bilgi vardı. Üniversitedeyken tanışıp sevgili olduğu on yedi yıllık eşi Rachel ile birlikte bir bağış yemeğindelerdi. Eve dönüş yolundayken direksiyon başında uyuyan bir tır şoförü onların şeridine geçmişti, her şey öyle hızlı olup bitmişti ki kafa kafaya çarpışmaktan kaçamamışlardı. Ölüm ilanında profesyonel başarıları ve ardında kalanlar sıralanmıştı: Altı çocuğu; Riley, Rory, Raymond, Rosaleen, Regan ve Ronan ile birlikte Berkeley, Kaliforniya'daki kardeşi Chelsea.

Çocukların yıllar içinde çekici ebeveynleriyle birlikte DC'de katıldıkları çeşitli aile ve arkadaş etkinliğinden birkaç fotoğraf gördüm. Birinde de Chelsea vardı, siyah bir elbise ve geniş, kara gözlüklerle iki mezar taşının yanında başı eğik halde duruyordu. Feci şekilde güzel görünüyordu.

Çok da yalnız.

Kendimi lanet olası bir sapık gibi hissedince bilgisayarımı kapattım ve yatağa gittim.

***

Daha önceden de dediğim gibi, rutine binen şeyleri severim. Katı bir zaman yönetimini ve sorunsuz bir programı da... Pazar sabahımı Sofia ve Stanton'ın evinde kahvaltı ederek geçirdim, kahve içtik ve Sofia'nın çok iyi yaptığı Brezilya usulü leziz peynir toplarından yedik. Brent randevu bekâretimi aldığını söyleyerek şakalar yaptı ve ikimiz için de sekssiz geçen akşamı anlattı. Stanton önümüzdeki hafta Presley'in okulunun birkaç günlüğüne tatil olacağından ve kızının ziyarete geleceğinden bahsetti.

Onların evinden ayrıldığımda öğlene geliyordu. Her pazar günü yaptığım gibi doğruca Brookside Huzurevi'ne yöneldim; çünkü on beş yaşındayken kıçımı ateşten alıp resmen hayatımı kurtaran, beni düze çıkaran ve gerçekten önemli bir adam olabileceğime inanmamı sağlayan aksi, yaşlı yargıç vardı ya? İşte kendisi orada kalıyordu.

Birine borçlu olmaktan hoşlanmıyordum. Çok fazla borcum da yoktu. Fakat borçlu olduğum birkaç kişiye de seve seve öderdim.

"Tünaydın Jake."

"Selam Mildred."

"Selam Becker."

"Nasıl gidiyor Jimmy?"

Her kurumda alt kademedeki çalışanlarla aranı iyi tutmak önemliydi, ister hastane olsun, ister hukuk şirketi, ister okul, isterse huzurevi. Asıl işi yapan onlardı ve eğer şaibeli işler dönerse patron ve üst kademedeki yöneticiler hasar kontrolüne odaklanırken sırları ortaya çıkaracak kişiler de onlardı. Brookside'daki çalışanlarla birbirimizi ismen tanıyorduk. Girişte imza attım ve hizmetliler ile koridorda dolaşan hemşireleri selamladım. Kimileri özel odalara ilaç tepsilerini taşıyor, kimileri de tekerlekli sandalyedeki güçsüz hastalarını iterek fizik tedavi seansına, resim dersine veya günlük bingo oyunlarına götürüyorlardı.

Bu yaşlılarla bingo oynamıştım. O boku acayip ciddiye alıyorlardı. Yaşlı olabilirlerdi ama onlar B-6 beklerken size I-22 gelirse? Herhangi bir arka sokak bahisçisi gibi, bir gram pişmanlık hissetmeden diz kapaklarınızı kırarlardı.

Brookside özel bir tesisti, en iyisiydi. Odaları zevkli, bir otel zincirine ait gibi rahattı. Çalışanları bilgiliydi ve iyi maaş alıyorlardı, o yüzden burada kalanlara saygı, özen ve hak ettikleri haysiyetle davranıyorlardı. Sosyal yardıma ihtiyacı olan ama yaşlılık aylığı veya ödemeyi karşılayacak ailesi olmayanların kaldıkları diğer yerler... Şey... "Altın yıllarını" lanet bir depoda geçirmenin altınlıkla hiçbir alakası yok diyebilirdim.

Yargıç'ın süit odasına girdim. Pencerenin kenarındaki deri okuma koltuğundaydı, üzerinde taba rengi kumaş pantolon, şarap rengi bir kazak ve ayağında da kahverengi mokasenleri vardı.

Adı Atticus Faulkner'dı ama benim için o Yargıç'tı. Her zaman bugünkü gibi değildi. On yıl önce azametli bir duruşu vardı. Uzun, yetmiş yaşına göre güçlü ve aktifti, doğrudan ruhunuza bakıyormuş gibi görünen yeşil gözleri vardı. Ustalıklı bir şekilde göz korkutan hukuksal zekâya sahip, nefes alan bir yalan makinesiydi.

Benim kahramanımdı.

Olmak istediğim her şeydi. Gerçek babamın asla olmadığı her şeydi.

Fakat hayat bazen kancıklık ediyordu. Altı yıl önce ileri derece Alzheimer teşhisi konuldu. Erken dönem belirtilerini gizlemekte kusursuz bir iş çıkarmıştı. Küçük numaralar, gizli notlar ve hatırlatıcılar kullanmıştı; böylece kimse onun hangi gün olduğunu bilmediğini anlayamamıştı. Bazen mahkemeden evine yürüyerek dönmüştü ama bunun tek sebebi arabasını nereye park ettiğini hatırlayamıyor oluşuydu. Daha sonraları bir kafede saatlerce oturmuştu çünkü adresini unutmuştu.

O zamanlar meşguldüm, hukuk fakültesinden daha yeni mezun olmuştum ve kendime yer edinmek için savaşıyordum. Bir eylerin yolunda olmadığını görmeliydim ama gözden kaçırdım. lece bir müddet sonra neler olduğunu bana anlatmaktan başka bir seçim şansı kalmadı, ondan sonrası gerçekten tepetaklak olmak gibiydi. Tanıdığım o inatçı adam, en iyi tabirle korktuğum o adam... Resmen bir gecede kayıp gitti.

Yargıç hayat boyu bekârdı. İşiyle evliydi, dostları ve düşmanları ona saygı duydu ve gösterdi. Çocuğu olmadı, sadece "hanım arkadaşlardan" bir dizi vardı: Kimileri diğerinden daha gençti, kimileri diğerinden daha akıllıydı ama hepsi olağanüstüydü. Hepsi gelişigüzeldi. İyi vakit içindi.

Gelişigüzel hanım arkadaşlar da artık onları hatırlamayan, yakışıklı bir yüz, kıvrak bir zekâ ve eğlendirici hikâyelerle onları keyiflendirmeyen bir adamı ziyaret etmekle ilgilenmezler. O yüzden Yargıç'ın tek düzenli ziyaretçisi bendim. Bu da demek oluyordu ki iki elim kanda da olsa, aşırı sıcak ya da dondurucu soğuk demeden, her hafta buradaydım.

Washington, DC'nin entrikaları ve saçmalıklarının son durumundan haberdar olsun diye ona gazetesini okurdum. Bazen onunla davalarım, hapse girmekten kurtardığım lanet olası it ko-

puk hakkında konuşurdum. Çoğu zaman sadece dinleyerek başını sallar, gerçekten bir şey anlamadan hikâyenin ne kadar ilgi çekici geldiğini söylerdi. Fakat arada bir gözlerinde bir kıvılcım, hatırladığında dair bir ışık olurdu; bazen o kıvılcım sadece bir dakika sürerdi, bazen de on ama kısa bir süreliğine de olsa tekrar kendisi olurdu. Beni hatırlardı. En kötü günlerde bile orada bir yerlerde olduğunu bilmek iyi oluyordu.

Bugün içeri girdiğimde bakışlarını pencereden bana çevirdi ve odanın karşısından bir sandalye çekip oturmamı izledi. "Tünaydın Yargıç. Nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor, teşekkürler. Siz nasılsınız?" Sesi tereddütlü ve kibardı. Yabancı biriyle konuştuğunuzda olduğu gibiydi ve şu anda onun için ben bir yabancıydım.

"İyiyim." Kolumun altındaki gazeteyi açtım. "Perşembe günü Yüksek Mahkeme şu sağlık hizmetleri davasıyla ilgili sözlü aşamayı onayladı. Geçen hafta konuşmuştuk, hatırlıyor musun?"

Gözlerini kıstı ve parmağını dudaklarının kenarında beliren kırışıklıklara dayadı, eli hafifçe titriyordu. "Hayır, hatırlayamadım. Hangi davaydı?"

İlk sayfayı açtım. "Senin için okuyacağım. İyi bir makale. Her şeyi açıkça anlatıyor."

İlgiyle öne doğru eğildi ve okumaya başladım.

***

Gazeteden sonra rahatladık ve basketbol maçı izledik. Yargıç, Boston'ın güney yakasında büyümüştü, yani ölümüne Celtic fanatiğiydi. Ya da... Eskiden öyleydi. Maç giderek yavaşlarken haftam hakkında konuştum. Milton Bradley'yi ve Camille'le çıktığımız fiyasko akşam yemeğini. Ardından ona Rory McQuaid'i anlattım.

"Yarım sokak uzaklaştı, doğruca gözlerimin içine baktı ve bana ortaparmağını gösterdi." Kıs kıs güldüm çünkü artık çok daha komik geliyordu. "Küçük piç kurusu."

Yargıç gülümsedi. "Bir zamanlar öyle bir oğlan tanıyordum."

Kahkahalarım sessizleşti ve gülümsemem azaldı. "Öyle mi?"

Bütün yüzü aydınlandı. "Ah evet! Tatlı çocuktu. Akıllı ve inatçıydı, fırtına bulutları gibi gri gözleriyle tam bir çetin cevizdi. Başına bazı belalar açmıştı ve kürsümün önünde duran o genç oğlan çenesini havaya kaldırıp onu göndermem için bana meydan okudu. Şeytanın suratına tükürmeye hazır gibiydi. Fakat derinlerde ne kadar korktuğunu görebiliyordum."

Korkmuştum da. Hayatımda ilk defa gerçek korkunun ne olduğunu öğrenmiştim.

"Onda özel bir şeyler vardı, işlenmemiş cevher gibi. O yüzden şartlı tahliyesinde benim gözetimim altında olmasını sağladım. Üç yıl boyunca o çocuğa sahip çıktım."

Evet, üç uzun yıl.

"Ona öfkesini kontrol etmeyi öğretmek zorunda kaldım. Hemen sinirleniyordu. O yüzden çimenlerle başladım. Çimleri biçmeyi bitirdiğinde o kan ter içindeyken dışarı çıkıp yaptığı işi inceledim." Parmağını salladı. "Her seferinde de atladığı noktaları buldum. Ondan sonra da onu..." Kıs kıs gülmeye başladı, orospu çocuğu. "Ondan sonra da onu bütün bahçeyi şeyle... Şeyle..."

"Bahçıvan makası," diye bitirdim onun için.

"Evet! Bahçıvan makasıyla bütün bahçeyi tekrar dolaştırırdım." Kahkaha attı. "Ah, o ilk birkaç ayda benden nefret etti. Muhtemelen beni öldürmenin on farklı yolunu düşünmüştür."

Yirmiye yakındı.

"Bahçe işlerinden sonra ona nasıl organize olacağını ve evdeki eşyaları nasıl tamir edeceğini öğrettim. Tüm o enerjiyi bir yere yönlendirmesi onun için iyiydi. Gerçekten sıkı çalışıyor olsa da ona hep derdim ki, 'Ya işi doğru yap...'"

Ya da zahmet etme.

"'... ya da zahmet etme.' Sonra da ona kendi yaptığım işi öğretmeye başladım. Nasıl araştırma yapacağını, kanunları nasıl okuyacağını. Şartlı tahliyesi bittiğinde ona iş teklif ettim. Ücretli stajyerlik." Yargıç çenesine dokunup başını iki yana salladı. "Sayfaya tek bir bakış atar ve her kelimeyi hatırlardı. Sezgileri kuvvetliydi, güçlü içgüdüleri vardı." İç geçirdi.

Sonra yaşlılık benekleri olan eliyle benimkini tuttu. "Sence... Sence benim için onu bulabilir misin?"

Boğazımı tıkayan düğümün üzerinden nefes alamadım.

"O oğlanın iyi olduğundan emin olmak isterdim. Bir şeye ihtiyacı var mıdır?" Yeşil gözleri hevesle bana bakıyordu.

Boğazımı gürültüyle temizledim. "Şey... ben, ah... Ben senin için onu buldum. Kontrol ettim. Gayet iyi durumda yani endişelenmene gerek yok. Şirkete ortak olmak üzere. O... Onun için yaptığın her şey adına sana ne kadar minnettar olduğunu söylememi istedi. Ona öğrettiğin her şey için." Gözlerimdeki yanmaya karşı göz kapaklarımı kırpıştırdım. "Seni gururlandırmayı umuyor... istiyor."

Yargıç bana huzurlu, rahatlamış bir gülümsemeyle baktı. "Gurur duyacağımdan eminim. O her zaman iyi bir oğlandı."

Yeniden sessizliğe kapılıp maçı izledim. Açık yatak odası kapısı tıklatılana kadar. Burada çalışan gönüllülerden biri olan Marietta, yüzünde bir gülümseme ve Yargıç için taşıdığı akşam yemeği tepsisiyle içeri girdi.

"İyi akşamlar Bay Atticus ve Jake. Bu akşam nasılsınız?"

Marietta aslen Jamaikalıydı. Koskocaman, gece yarısı gibi gözleri ve koyu bir teni vardı; siyah, uzun saçları örgüler halinde sırtına dökülüyordu. Babası bir zamanlar burada kalıyordu. Adam birkaç yıl önce ölmüştü ve Marietta da burada gönüllü olarak çalışmaya başlamıştı.

"Selam Marietta."

Köşedeki tekerlekli masanın üzerine yemek tepsisini bıraktı ve iterek aramıza getirdi.

Yargıç'ın dikkati hâlâ televizyondayken ona sessizce, "Bu hafta nasıldı?" diye sordum.

"Çok kötü değildi," dedi bana. "Çarşamba ve perşembe geceleri huzursuzdu, uyumasına yetecek kadar sakinleşemedi. O yüzden doktor yatmadan önceki ilacını değiştirdi. O zamandan beri iyi."

Başımla onaylayıp omzunu kavradım. "Yargıç." Başını bana çevirdiğinde yemeği işaret ettim. "Yemek vakti."

Yemeğe göz atıp yüzünü buruşturdu. "Aç değilim."

Başımı iki yana salladım. "Benimle kafa bulma ihtiyar. Yemek yemen lazım." Kâsedeki etli güveci karıştırdım. "Smith&Wollensky'dan olmadığını biliyorum ama güzel kokuyor." Ona doğru ittim. "Yumul."

Yavaşça kaşığı alırken eli titredi, sığır eti ve havuçla dolu kaşığı ağzına soktu. Çiğnerken gözleri tepside gezindi, şeffaf plastik paketinin altındaki yoğun kremalı çikolatalı pudingi gözlüyordu.

"Onu istiyorum." Parmağıyla gösterdi.

"Yemeğini bitirdikten sonra pudingi yiyebilirsin," dedim otomatik olarak.

Ağzına titrek bir kaşık daha soktuğunda güvecin bir parçası alt dudağına ve çenesine takıldı. Peçetesini aldım ve kıyafetlerine damlamadan önce yüzünü nazikçe sildim.

Marietta, "Burada olman ve birlikte vakit geçirmeniz onun için gerçekten çok iyi," diyerek gülümsedi. "Anlamı çok büyük."

Omzumu silktim. "Büyük bir mesele değil. Ben sadece... Asla hakkını ödeyemeyeceğim ömürlük iyiliklerin karşılığını veriyorum."

Yargıç bana sırıttı ve ben de gülümsedim. Marietta'ya, "Ayrıca, kimsesi yok," dedim.

Marietta elini omzuma koyup sıktı. "Elbette var. Sen varsın."

***

Çarşamba günü yavaş geçen bir gündü. Sandalyemde arkama yaslandım ve pencereden aşağıdaki güneş ışığıyla dolu sokağa göz attım. Bezgin bir köpek bakıcısı kayışları birbirine dolanmış, liderliği ele geçirmek için savaşan üç köpekle uğraşıyordu. İki katlı bir turist otobüsü homurtuyla geçerken arkasında yoğun bir egzoz gazı bırakıyordu. Koşu yapan bir baba turuncu bir bebek arabasını itiyordu; havlayan köpeklerden birini neredeyse ezecekti ama son saniyede çimlere dönmeyi başardı.

Belki bebek arabasındaki bebek yüzündendi, belki de uzun tüylü, paspasa benzeyen köpektendi, belki de üç haftadır hiç seks yapmamış olmamla ilgisi vardı ama Chelsea McQuaid'in ayartıcı görüntüsü zihnime sızdı.

Yine.

Kendimi her tatmin edişimde aklıma getirdiğim yegâne görüntüydü ve... Bunu maalesef acınacak kadar sık yapıyordum.

O çarpıcı mavi gözler, hemen gülümseyiveren pembe dudaklar, yala diye yalvaran uzun, solgun boyun, esnek olduğuna bahse bile girebileceğim kıvrak uzuvlar ve en önemlisi de sıkı, kusursuz ölçüdeki memeler. Telefon numarasını almadığım için kendimi tekmelemek istedim.

Yirmi altı yaşındaydı, bakire olmak için fazla büyük ve fazla ateşliydi ama onda çok... Saf görünen bir şeyler vardı. El değme-

miş. Keşfedilmemiş. Bu da benim haritasını çıkarmaktan memnun olacağım bir yoldu.

Gözlerimi ovaladım. Biriyle yatmam gerekiyordu. Önce kadını tanıma saçmalığı beklediğimden çok daha büyük bir uğraştı. Cinsel yolla bulaşan bir hastalık kapma riski gerçekten öyle büyük bir şey miydi?

Sonra o test sonuçlarını beklemenin nasıl hissettirdiğini hatırladım. Muhtemelen hayat boyu sürecek bir hastalık kaptığını düşünmenin verdiği keskin, soğuk dehşet hissi. Daha da korkutucu olanı, kıymetli hayatımı kısa kesebilecek bir şey de olabilirdi. Elbette öyle büyük bir şeydi.

Ne kadar olağanüstü olursa olsun, hiçbir düzüşme ölmeye değmezdi.

Bu her lisede güvenli seks kampanyasının sloganı olmalıydı.

Sekreterim ofisimin kapısını açtığında dikkatimi dağıtmasına memnun oldum... Ta ki plansız bir müvekkilin beni görmek için burada olduğunu haber verene kadar. Bunun en son neye sebep olduğunu hatırladığım için Bayan Higgens'a onları defetmesini söylemek üzere ağzımı açtım.

Ancak ben bir şey diyemeden eklemede bulundu. "Adı Bayan Chelsea McQuaid, Jake. Ayrıca peşinde bir sürü ufaklık var."

Gülümsemem geniş, yavaş ve tamamen hoşnuttu. Eğer işaretlere inansaydım bu büyük, parıldayan neon bir tabela olurdu.

Kravatımı düzelttim. "Onları içeri alın, Bayan Higgens."

7

Bayan Higgens ofisten dışarı çıktı ve birkaç saniye sonra Chelsea ile birlikte kıpırdanan, gürültülü yeğenleri ofisime girdi. Chelsea gündelik kıyafet giyiyordu, kesinlikle "anne kıyafeti" denilen cinstendi ama o bedendeyken seksi diye haykırıyordu. Kumral saçlarındaki kızılları vurgulayan koyu bir kazak. Ucu bucağı olmayan bacaklarda ilerleyip yüksek, kahverengi çizmelerin içine sokulan kot pantolon. Ayrıca söz konusu pantolon, kıvrımlı poposunun şişkinliğine de sarılmıştı. Bu hoş bir sürprizdi; ilk karşılaştığımızda kıçını fark etmemiştim ama muhteşemdi.

Tuttuğu puseti düzelttiğinde gülümsemesi gergindi. "Merhaba Bay Becker."

Sandalyemden kalktım. "Chelsea, seni yeniden görmek ne güzel. Seni buraya getiren..."

Gözlerim ofisimi dolduranların yüzlerinde gezindi ve birinin eksik olduğunu fark ettim.

"Rory nerede?"

Chelsea iç geçirdi. O konuşamadan mızmız kız -on dört yaşındaki Riley- halasının yerine cevap verdi. "Gerzek tutuklandı. Araba çaldı."

"Araba mı?"

Küçük bok, bir haftada cepçilikten otomobil hırsızlığına geçmişti. Bu epey hızlıydı.

Kabarık saçlı olan, Rosaleen, devam etti. "Sonra da arabayı çarptı."

İki yaşındaki ses efekti yaptı. "Kıraaşşş."

Akıllı olan, Raymond, ekledi. "Herhangi bir arabayı da değil, sınırlı sayıda üretilen bir Ferrari 458 Italia'yı. Başlangıç fiyatı yaklaşık dokuz yüz bin dolar civarında."

Başıyla onaylayan Chelsea'ye baktım. "Evet, bütün hikâye aşağı yukarı böyle. Rory ıslahevinde ve bu defa başı ciddi belada."

Bu defa demesi, çocuğun beni soymaya yeltenmesi dışında başka seferler de olduğunu ima ediyordu.

Tanrı aşkına, evlat.

Chelsea gergin bir sesle, "Ağabeyimin iletişim listesinde düzinelerce avukat var ama hiçbiri ceza avukatı değil. Elimde de kartınız vardı... ve iyi bir avukata benziyorsunuz," diye açıkladı.

Sırf meraktan, "Sana iyi olduğumu düşündürten ne?" diye sordum.

Çenesini havaya dikip gözlerime baktı. "Kavgayı nasıl kazanacağını bilen bir adama benziyorsunuz. Benim buna ihtiyacım var, Rory'nin buna ihtiyacı var."

Düşünmek ve planlamak için birkaç saniye düşündüm.

Chelsea sessizliğimi ret olarak algılamış olmalıydı çünkü sesi neredeyse yalvaran bir tona büründü. "Ücretiniz ne kadar bilmiyorum ama ben ödeyebilirim..."

Havaya kaldırdığım parmağım onu durdurdu. "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum. Burada bekle." Sonra Raymond'a baktım. "Benimle gel." Sonra da en büyük kıza. "Sen de Smiley.*"

* (İng.) Gülen yüz. (ç.n.)

Peşimden kapıdan çıkarken somurtkan ergen, "Adım Riley," diye düzeltti.

"Biliyorum. Ama ben sana Smiley diyeceğim."

Bu, bugüne kadar duyduğu en aptalca, en kepaze şeymiş gibi, "Niye?" diye sordu.

Pis pis gülümsedim. "Çünkü gülümsemiyorsun."

Göz devirmeleri başladı.

Onları yandaki ofise götürdüm. Sofia Santos'un başı masasına doğru eğikti, manikürlü tırnakları bir belgenin üzerine hızlıca notlar yazıyordu. İçeri girdiğimizde başını kaldırıp baktı.

"Hey Sofia." Başparmağımla arkamdaki aksi kızı gösterdim. "Bu Smiley McQuaid. Halası yeni bir müvekkilim ve birkaç saatliğine gitmemiz gerekiyor. Burada seninle takılsa olur mu?"

Stanton'ın kızı Presley neredeyse on üçündeydi. Ergen bir kızla uyum sağlayabilecek biri varsa o da Sofia olur diye düşünmüştüm.

"Tabii. Öğleden sonra hep burada olacağım."

Riley yanımdan geçti. "Adım *Riley*."

Sofia gülümsedi. "Selam Riley." Sonra da köşede duran, prizin yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Telefon şarjı orada."

Riley neredeyse sırıtacaktı. *Neredeyse*. "Güzel."

Sofia'nın ofis arkadaşına döndüm, bilgisayarında fotoğraflara bakıyordu. "Brent, bu Raymond. Raymond, Brent. Birkaç saatliğine onu beladan uzak tutabilir misin?"

Brent başını salladı. Sonra ilk korku filmini izlemesine izin verilen bir oğlan çocuğunun heyecanıyla Raymond'a döndü. "Sıçrayan kan fotoğraflarına bakmak ister misin?"

Oğlan öne çıktı. "Kulağa geldiği kadar havalı mı?"

"Çooook daha havalı."

"Olur!"

Buradaki işim tamamdı.

Başımı ofisime soktum ve parmağımı kıvırarak Rosaleen'i çağırdım. Teyzesine baktı, o başını sallayarak izin verince yanıma geldi ve Bayan Higgens'ın masasının önünde bana katıldı.

"Bayan Higgens, bu Rosaleen. Ben halasıyla birlikte adliyeye giderken ona biraz göz kulak olabilir misin?"

Rosaleen utangaç bir şekilde yere baktı ve Bayan Higgens yanındaki sandalyeyi çekti. "Elbette. Senin yaşında bir torunum var, Rosaleen. Onun geldiği zamanlar için burada boyama kitabı saklıyorum. Boyama yapmayı seviyor musun?"

Rosaleen hevesle başını sallayıp sandalyeye çıktı.

Uzun adımlarla ofisime döndüm, Chelsea ve en küçük iki fırlama bekliyordu. Onları işaret ettim. "Siz ikiniz gruptaki gerçek bela yaratanlara benziyorsunuz, o yüzden bizimle geliyorsunuz."

İki yaşındaki aldatıcı tatlılıkta bir gülümsemeyle, "Melaba!" dedi.

"Ah hayır, bir daha beni onunla kandıramayacaksın."

Chelsea'nin elindeki puseti aldım... ve neredeyse düşürüyordum. "Vay be," diyerek aşağı baktım. "Göründüğünden daha ağırsın." Bebek salyalar akıtarak aguladı.

Chelsea'ye döndüm. "Sen *Thing One*'ı* al. Hadi gidelim."

Chelsea'nin sesi beni durdurdu. Sessiz ve meraklı bir fısıltıydı.

"Jake?"

Adımı ilk söyleyişiydi. Ufacık bir kelime karnımı gerip tekrar söylediğini duymak istememe sebep oldu: Bir inilti, bir iç geçiriş olarak. Zevkle dolu bir haykırış şeklinde.

"Gitmeden önce sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii."

---

* (İng.) Dr. Seuss'un Şapkadaki Kedi kitabındaki karakter. (ç.n.)

Zırhı delebilecek samimi bir merakla yüzümü araştırdı. "Eğer para için değilse... Niçin bize yardım ediyorsun?"

Bu ilginç bir soruydu. Ben asil denilen türde biri değildim. Ben daha çok "her koyun kendi bacağından asılır" tarzında bir adamdım. O zaman neden onlara yardım ediyordum?

Çünkü onu yatağa atmak istiyordum elbette. Chelsea'ye iyilik yapmak onu yatağa atmanın doğrudan yoluydu. Gerçekten de o kadar karmaşık değildi.

Omzumu silktim. "Ümitsiz davalara hiç dayanamam."

Kendimi daha fazla tutamadığım için tek elimle uzandım ve yanağının fildişi gibi görünen derisini nazikçe okşadım. Hayal edebileceğimden daha yumuşaktı.

"Güzel yüzlere de."

***

Otoparka çıktık, o çocukları koltuklarına oturturken kamyonetini inceledim. Kocaman, geniş, lacivert kamyonetini. Bakışlarımı fark ettiğinde, "Ağabeyimin kamyoneti," diye açıkladı.

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Çevre hakları lobicisi ağabeyin benzini su gibi tüketen Yukon XL mı kullanıyordu?"

Şoför koltuğuna geçti. "Altı çocuğun olunca bisiklet yetmez."

Ona Moultrie Mahkeme Binası'nın yolunu tarif ettim, Rory bu sabah tutuklandıktan sonra oraya götürülmüştü. Çocuk ve aile mahkemesi konusunda fazla deneyimim yoktu ama sürece ona bilgi verecek kadar hâkimdim.

"Rory'ye bir gözetim memuru atanacak; bu kişi, suçlamaları ve kayıtları inceleyecek, SAV'a tavsiyelerde bulunacak. Rory bugün sana mı teslim edilecek yoksa duruşmaya kadar Gençlik Merkezi'nde mi kalacak diye karar verecek kişi gözetim memuru. Ayrıca uzlaşma konusunu konuşacağım kişiler de onlar."

İyi haber şuydu ki Moultrie'deki gözetim memurlarından birini yakından tanıyordum. O nişanlanana kadar sık sık birlikte olmuştuk. Ayrılığımız tamamen arkadaşçaydı.

Chelsea'nin alnında V şeklinde yumuşak bir çizgi belirdi. "SAV?"

"Savcılık. Rory'nin davasını soruşturacak kişi o olacak ama endişelenme, o kadar ileri gitmeyecek."

Çocukların davaları yetişkinlerinkinden çok farklıydı. Sistemin çocuk suçlular için hâlâ umudu oluyordu, her şey rehabilitasyon ve ıslah etmeyle ilgiliydi. Amaç, hiçliğe giden o karanlık, yanlış yolda çok fazla ilerlemeden önce onları kurtarmaktı. Ceza mahkemelerinde asıl soru şuydu: *Yaptın mı?* Aile mahkemesindeyse her şey *neden* yaptığınla ilgiliydi. Öksüz kalan dokuz yaşındaki bir çocuğun ailesinin ölümüyle başa çıkmak için araba çalması, on sekiz yaşındaki birinin keyif için araba çalıp gezmesine kıyasla daha çok hoşgörü toplardı.

Moultrie Mahkeme Binası kocaman, labirent gibi koridorlarıyla göz korkutan beton bir binaydı. Güvenlikten geçtikten sonra bir düzine sıradan masa ve sandalye ile bir duvar dolusu otomatın olduğu bir bekleme odasına alındık. Odada birkaç kişi daha vardı, birbirlerine sokulmuş fısıltıyla konuşuyorlardı.

Chelsea'yle boş bir masaya oturduk. Puseti, içindeki uyuyan yolcusuyla birlikte masanın üzerine koydum. Tüy gibi sarı saçları olan Regan da Chelsea'nin kucağında kıvrandı. Bir gardiyan odanın karşısındaki kapıyı açtı ve Rory'le birlikte içeri girdi. Çocuğun üzerinde hâlâ okul üniforması vardı; taba rengi kumaş pantolon, beyaz gömlek ve lacivert ceket.

Dudakları sert bir şekilde dümdüzdü, koyu mavi gözleri öyle bir nefretle doluydu ki "hepinizi sikeyim" düşüncesini resmen duyabiliyordunuz. Bu batırdığını bilen üzgün, küçük bir çocuğun suratı değildi, bu hata yaptığını kabul etmektense alev alma-

yı tercih edecek, belalı görünmeye uğraşan öfkeli bir veletin suratıydı.

Bir saniye için ona yardım etmeyi yeniden gözden geçirdim, birkaç gün ıslahevinde kalması tam da ihtiyaç duyduğu şey olabilirdi.

Fakat sonrasında Chelsea kollarını ona dolayıp alnını öptü, hem rahatlamış hem de onu boğmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Tanrı'ya şükürler olsun ki iyisin! Her şey yoluna girecek Rory, korkma. Aklından ne halt geçiyordu? Araba mı? Bir daha odandan çıkmayacaksın. *Asla!*"

Sandalyemde arkama yaslanıp sadece izledim.

Oğlan omzunu sertçe silkerek onu uzaklaştırdı. "Çekil. Ben iyiyim. Önemli bir şey değil."

"Önemli bir şey değil mi?" Chelsea yüzünü buruşturdu ve orada incinmiş hisler de gördüm. "Kendini veya başka birini öldürebilirdin."

"Ama öldürmedim, tamam mı? Kafayı yemeyi bırak."

Yeterince görmüştüm.

"Chelsea, gidip Regan'a meyve suyu falan alsana." Cüzdanımdan birkaç banknot çıkarıp ona uzattım. Tereddüt etti. Başımı Rory'ye doğru eğdim. "Bize bir dakika ver."

Chelsea emin görünmese de iki yaşındaki yeğenini ayaklarının üstüne bıraktı ve onunla uzaklaştı.

Rory yalnız kaldığımız anda oturdu. "Sen burada ne yapıyorsun?"

"Halan iyi bir avukat istedi. Şansına ben en iyisiyim ve öğleden sonram boştu."

"Neyse."

Bakışlarımla onu olduğu yere çiviledim. "Derin bir pisliğin içindesin, evlat."

Her şeyi bildiğinden öyle emindi ki ofladı. "Dokuz yaşındayım. Bana yapabilecekleri en kötü şey ne olabilir ki?"

"Seni dokuz yıl boyunca burada tutarlar. En az," dedim ona basitçe.

Odaya girdiğinden beri ilk defa özgüveni sekteye uğradı. Yanakları endişeyle pembeleşti ve konuştuğunda sesi bir oktav yüksekti. "Burası o kadar da kötü değil."

Yüzeydeki ufacık bir çatlaktı ama yine de çatlaktı.

Saçmalıktan ibaret olduğunu söylemekte hiç oyalanmadım. Öne doğru eğilip açıkladım. "İşte şöyle olacak. Halanı buraya geri çağıracağım ve onunla konuşma şeklin için ondan özür dileyeceksin."

Bunu beklemiyordu. "Niye?"

"Çünkü bunu hak etmiyor."

Utançla yere baktı. Belki de bu velet için hâlâ umut vardı.

"Sonra orada oturacaksın," –onu işaret ettim– "ve istediği kadar sarılıp öpmesi için halana izin vereceksin."

Mücadeleden vazgeçmeye hazır olmayarak çenesini havaya kaldırdı. "Peki ya vermezsem?"

Gözlerinin içine baktım. "O zaman burada çürümene izin veririm."

Verecektim de.

Köşeye sıkıştırılmaktan mutlu görünmüyordu. Hırsla savunmayı, sırf emrettim diye emrettiğim şeyin tersini yapmayı istiyordu.

Ne hissettiğini biliyordum. Bu çocuğu tam anlamıyla anlıyordum.

Bir çıkış yoluna ihtiyacı vardı, savaşı kaybettiğini hissetmeden mücadeleden vazgeçmenin yoluna ihtiyacı vardı. O yüzden ona bir yol verdim.

"Ne kadar sert olduğunu bana göstermene gerek yok Rory, görebiliyorum. Bu yaşlardayken ben de senin gibiydim; sert, tepesi atmış küçük bir pisliktim. Fark şu ki beni önemseyen insanlara kötü davranmayacak kadar akıllı bir çocuktum." Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Sen öyle misin?"

Beni izledi. Bütün çocukların sahip olduğu şu altıncı hisle ona karşı dürüst müyüm yoksa sadece patronluk mu taslıyorum görmek için doğruca içime bakıyordu. Bir müddet sonra başını hafifçe salladı ve kısık bir sesle konuştu. "Tamam. Halamdan özür dileyeceğim. Eğer onu mutlu edecekse sarılıp öpmesine de izin vereceğim."

Gülümsedim. "Güzel. Akıllı *ve* sert. Şimdi senden daha çok hoşlandım, evlat."

***

Chelsea'yi çocuklarla bırakıp üst kattaki denetim ofislerine gittim. Kapı açık duruyor olsa da Lisa DiMaggio'nun kapısını tıklattım. Sandalyesiyle döndüğünde uzun, sarı saçları da ardından savrularak döndü.

"Jake Becker." Ayağa kalkınca siyah eteğinin altındaki bronz, kaslı bacaklarının mükemmel bir manzarasını sundu ve bana sarıldı. Arkadaşça ayrılmanın kesinlikle avantajları vardı. Gülümseyerek geri çekilirken, "Benim bölgemde ne yapıyorsun?" diye sordu. "Yoksa ziyarete mi geldin?"

"Bir müvekkilim için buradayım."

"Ne zamandan beri aile mahkemesinde çalışıyorsun?"

"Uzun hikâye." Omzumu silktim. "Adı Rory McQuaid."

"Ah." Masasından bir dosya aldı. "Araba hırsızım. Bu sabah ifadesini aldım. Arabayı alma sebebinin, alıntı yapıyorum, 'Mario Kart sürmek kadar kolay mı diye görmek istemesi' olduğunu söyledi." Başını iki yana salladı. "Şimdiki çocuklar."

Duvara yaslandım. "Arabayı çalma sebebi o değil. Hafifletici durumlar var."

"Aydınlat beni. Henüz ebeveynleriyle konuşma fırsatım olmadı."

"Ebeveynleri öldü," dedim. "Robert ve Rachel McQuaid iki ay kadar önce korkunç bir trafik kazasında öldü. Rory ve *beş* kardeşi yaşayan tek akrabaları olan halalarına kaldı."

Sandalyesine geri oturdu. "Tanrım..."

"Kaderi çizilirken ona iyi bir yol çizilmemiş ve üstesinden pek de iyi gelemiyor. Fakat bir hücreye ait değil. Sosyal Hizmet görevlisiyle konuş; sol hayamı bahse koyarım ki ebeveynleri ölene kadar çocuk bir azizdi."

"Bu gerçekten anlamlı, hayalarının senin için ne kadar kıymetli olduğunu biliyorum."

Başımla onayladım.

"Ne yazık ki Rory çalmak için yanlış insanın arabasını seçti," diye iç geçirdi Lisa. Huysuz, ensesi kalın eski bir başkanlık aday adayının adını söyledi. "Çocuğun sertçe cezalandırılmasını istiyor."

"Siktirsin," diye hırladım. "Ayrıca bir kamu çalışanı öyle bir arabaya sahip olamaz."

Halasını yatağa atmak istediğim için mi, yoksa bana kendimi çok fazla hatırlattığı için miydi bilmiyordum ama eğer birisi o çocuktan bir parça koparmak istiyorsa önce beni aşması gerekecekti.

"Tamam," dedi Lisa. "O zaman ne teklif ediyorsun?"

"Haftada bir defa, mahkemenin seçtiği bir görevliyle terapi. Ek olarak aylık gelişme raporu."

"Haftada iki kere," diyerek karşı teklifte bulundu. "Terapisti ben seçmek istiyorum. Gitmiş gibi gösterecek şarlatanlara izin yok."

"Tamamdır."

Lisa'nın bakışları üzerimde gezindi, başımdan kasığıma kadar. "Beni şaşırttın, Jake. Senin bu kadar... yumuşak olduğunu hatırlamıyorum."

Öne doğru çıktım, ellerimi sandalyesinin kollarına koyup onu içeri hapsettim. "*Yumuşak* benim sözlüğümde olan bir kelime değil. Hâlâ önceki kadar sertim." Pis pis gülümsedim. "Her daim."

Gözleri ağzıma odaklandı. "Duyduğum iyi oldu. Özellikle de Ted'le ayrıldığımız için." Yüzüksüz sol elini havaya kaldırdı.

Lisa kesinlikle "tanıdıklarım" kategorisine giriyordu, yani tuhaf ilk buluşma konuşmalarına ya da bırak cevaplamayı, sormayı bile istemediğim yirmi lanet soruya gerek yoktu. Hayır, doğruca düzüşme olacaktı.

Harika.

"Uzun hikâye," dedi. "Eminim duymakla hiç ilgilenmiyorsundur."

Evet, Lisa beni iyi tanıyordu.

"Hâlâ tekila seviyor musun?" diye sordum.

"Kesinlikle. Sende hâlâ numaram var mı?"

"Var."

Gülümsemesi yavaş ve vaatlerle doluydu. "Güzel. Kullan o zaman."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. "Öyle yapacağım."

"Ben de evrak işlerine başlayacağım."

***

Rory birkaç saat sonra –çocuk koruma hizmetlerinden alınan onay ve göstermelik olarak bir yargıcın önüne çıkmasının ardından– bizimle birlikte mahkeme binasından ayrıldı. Kardeşlerini

toplamak için ofisime döndük; sevgiyle "aptal sersem" demeleri ve "hapsin" nasıl olduğuna dair hevesli soruları bir belirtiyse hepsi onu gördüğüne mutlu gibiydi. Chelsea ve peşindekileri arabalarına geri götürdüğümde hava kararmıştı. Chelsea hepsini arabaya bindirip kemerlerini bağlarken şoför kapısının yanında bekledim.

Sonra arabanın etrafından dolanıp önümde durdu, sıcacık gözlerle ve yumuşak bir minnettarlıkla bana baktı. Sokak lambasının altında parlayan teninin pürüzsüz kusursuzluğu yüzünden bir kez daha afalladım.

Muhteşemdi.

Bu kadar yakınken fındık gibi burnunun üstüne dağılmış sevimli çilleri fark ettim ve başka bir yerinde var mı diye merak ettim. Keşfetmek için yavaş, yorucu bir araştırma gerekecekti. Ben de işe en uygun adamdım.

Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Çok teşekkürler, Jake. Ne yapardım bilmiyorum..."

"Chelsea Hala, açlıktan ölüyorum!"

"McDonald's alabilir miyiz?"

"Onun içine ne koyuyorlar biliyor musun? Böcekler bile onu yemez."

"Kapa çeneni, Raymond! Hazır yemekleri benim için mahvetme!"

"Sen kapa çeneni!"

"Hayır, *sen* kapa!"

"Chelsea Hala!"

"Melabaaaaa!"

Kendime engel olamadan güldüm. Kulak tıkacı var mıydı acaba?

Chelsea o mükemmel, gülümseyen dudaklarından bir soluk verdi. "Onlar birbirini yemeye başlamadan gitsem iyi olacak."

"Bu o kadar kötü bir şey olmayabilir. Onlardan harcayacak kadar çok var."

Başını iki yana sallayıp kamyonete bindi, sonra pencereyi indirip, "Tekrar teşekkür ederim. Sana borçlandım, Jake," dedi.

O yavaşça uzaklaşırken kamyonetinin yan tarafına hafifçe vurdum. "Evet, borçlandın."

Bu, geri almak için sabırsızlandığım bir borçtu.

Çok yakında.

8

Dağlayan dudaklar boynumun derisini emdi, dişlerini ve dilini kullanarak emiyordu. Tırnakları karnıma ve göğsüme sürtünüyor, doğruca penisime giden yoğun bir ihtiyacı alevlendiriyordu. Marifetli eller gömleğimin düğmelerini açarken sıcak kan kasığımda toplandı.

Çok uzun zaman olmuştu ama yaşadığım perhiz bu akşam sona eriyordu.

En sonunda.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve ağzımı onunkinin üzerinde sertçe hareket ettirdim. Dilimi daldırıp çevirdiğimde tekilanın tadını aldım. Çok iyiydi.

Cuma öğleden sonra Lisa DiMaggio'yu aramıştım. Hatalarımdan ders aldığım için ona Ted'le ayrılığını sordum. Aldatma yüzünden falan değildi. Sonra da yakın zamanda test yaptırıp yaptırmadığını sordum. Mucizevi bir şekilde yaptırmıştı ve temizdi. Sanki evren bana, "Yeterince ıstırap çektin, zavallı adam," diyordu.

Cuma gecesi için onun evinde plan yaptık, Lisa için bir şişe Patrón getirdim ve kendime getirdiğim kırmızı şarabı da arabada bıraktım.

Lisa gömleğimin önünü açıp avuçlarını göğsümde ve omuzlarımda gezdirdi. "Tanrım, şu dövmelerin." Takdirle inledi, dövmeleri önce parmaklarıyla sonra da dudaklarıyla takip etti. "Bunlar çok ateşli. En sevdiğim kısmın."

Kulak memesine yumuldum; dilimi, bacaklarının arasıyla oynuyormuşum gibi kullanıyordum. Sonra güldüm. "En sevdiğin parçam aletim sanıyordum."

Tenime dayanarak kıkırdadı. "Sanırım hafızamın canlandırılması gerekiyor."

İşime gelirdi.

Tam ben de bazı düğmeleri çözmeye başlamak üzereyken telefonumun ışığı yandı, oturduğumuz kanepenin kenarındaki sehpada titriyordu. Ekrana göz attım ama numarayı tanımıyordum ve sesli mesaja düşmesine izin verdim.

Bluzunun üstünden memesini avuçladım. Lisa sırtını yay gibi gererek inlerken sarı saçları omuzlarına döküldü.

Telefon yine çaldı. Aynı numaraydı.

Ne sikim oluyordu?

Geriye çekildim. "Buna cevap vermeliyim."

Lisa omzunu silkip kendine tekila koydu, elini yalayıp tuz serperken ben kalkıp telefonu kulağıma dayadım. "Becker."

"Hey Becker! Ben Paul Noblecky, nasıl gidiyor?"

İki dakika öncesine kadar çok daha iyiydim.

"Bir şeyin ortasındayım." Gözlerimi Lisa'nın siyah elbisesinin altındaki şekilli baldırlarından ayırmadım, ortasında olmak istediğim yer orasıydı. "Çabuk olsun. Neye ihtiyacın var, Paul?"

"Şey, bu akşam Cambridge Place'taki bir bira partisini dağıttık. Ailesi uzakta olan liselilerin partisiydi. Çocuklardan birkaçı epey sarhoştu, o yüzden ayılsınlar ve ailelerini arayalım diye merkeze getirdik. Kızlardan biri bize adını söylemiyor, sadece senin kartvizitini verdi. Avukatı olduğunu söylüyor, Becker."

Gözlerimi devirip kapattım. Anladım.

"Dur tahmin edeyim... Kahverengi kıvırcık saçları var, yaklaşık bir elli yedi boyunda, mavi gözlü ve huysuz tavırlı?"

Noblecky güldü. "Aynen o."

Alnımı ovaladım, migrenin gelmek üzere olduğunu hissediyordum; çünkü moraran hayalarımın acısı doğruca beynime çıkmıştı. "Adı Riley. Halası yasal vasisi." Chelsea'nin –ondan çarşamba günü aldığım– telefon numarasını verdim.

"Sağ ol, Becker. Halasını arayacağım, gelip çocuğu alsın."

Saat geç olmuş, gece yarısını geçmişti. Fakat Chelsea'nin bebek ve iki yaşındaki ufaklık da dahil diğer çocukları yataktan çıkarmak zorunda kalacağını düşünmeyecektim. Hepsinin montlarını giydirecek, arabaya bindirecekti. Karanlıkta.

Kendi başına.

Benim lanet sorunum değildi. Benim sorunum, eğer bir an önce harekete geçmezsem muhtemelen beni uykumda boğacak olan, bacaklarımın arasındaki taş gibi sert penisti.

Telefonu kapattım ve kanepede Lisa'nın yanına yaslandım. Sırıttı, kafası hafiften güzeldi. "İşle mi ilgili?"

"Evet, önemli bir şey yok."

Penisimi avuçladı. "Böyle değil, *bu* gerçekten önemli."

Eline doğru abanıp ona doğru eğildim. "Önceliklerini belirleyen bir kadın hoşuma gider."

Ardından tekrar öpüşmeye başladık. Güzeldi.

Fakat... Chelsea ve çocukların görüntüsünü hâlâ aklımdan atamıyordum. Kocaman gözleri olan sarışın ufaklık, gözlüğünü takarken yorgunca gözlerini kısan Raymond... Hepsinin polis merkezine gittiğini gözümde canlandırdım, olmak için en güvenli yer sayılmazdı; özellikle de gece yarısından sonra. Arabayla gittikleri gözümde canlandı: Chelsea esniyor, onun şeridine giren bir aracı muhtemelen fark etmiyor, ta ki...

"Siktir!" Geri çekildim, zorlanarak nefes alıyordum. "Gitmem gerekiyor."

"Ne?" diye sızladı. "Hayır... hayır, kal. Önemli şeyler, hatırlıyor musun? Yapacağımız muhteşem seks. Önemli."

"Biliyorum. Üzgünüm." Aslında gerçekten ama gerçekten çok üzgündüm. "Bir mesele var ve bizzat ilgilenmem gerekiyor."

Lisa kendini geriye atıp başını koltuğun koluna dayadı, hâlâ heyecan içindeydi. "Beni öldürüyorsun, Becker."

Ayağa kalkıp gömleğimi düğmeledim. Aletim acayip öfkeliydi. "Bir dahaki sefere?"

"Tabii." Lisa iç geçirdi. Sonra hoppa bir şekilde sırıttı. "En azından beni Bay Pembe için yeterince ateşlendirdin. Onunla oynarken senin harika dövmelerini düşüneceğim."

"Bay Pembe?"

"En sevdiğim vibratörüm olur."

Aklımda beliren görüntüyle inledim. "Şimdi de *sen* beni öldürüyorsun."

Göz kırptı. "Şeytani planım oydu." Sonra yukarı doğru gerinip yanağımdan öptü. "Ara beni."

"Arayacağım."

Lisa'nın dairesinden çıktım, arabama doğru yürürken telefonumu çıkardım ve Chelsea'nin numarasını tuşladım.

İlk çalışta açtı. "Merhaba?"

"Chelsea, ben Jake."

"Selam." Sesi fısıltılı ama alarma geçmiş gibiydi ve bundan çocukların hâlâ uyuduğunu, onlara yakın bir yerde olduğunu çıkardım.

"Memur Noblecky seni Riley'le ilgili aradı mı?"

"Evet. Ronan'a mama veriyordum, sonra da çocukları kaldırıp arabaya bindireceğim ve..."

"Sen zahmet etme. Ben şimdi oraya gidiyorum. Yasal temsilcisi olarak Riley'yi çıkarmama izin verecekler."

Bir an için tek cevap hattın diğer ucundan gelen nefesinin yumuşak sesiydi. Tanrım, nefes verişi bile seksiydi. Zaten sertleşmiş olmasaydım bunun şu an gerçekleşeceğinden emindim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Jake."

"Evet, mecbur olmadığımı biliyorum ama yapıyorum," derken istediğimden biraz daha sert konuştum. "O yüzden sadece teşekkür edip telefonu kapat."

"Ta-mam. Şey... Teşekkürler. Hiçbir sebep yokken bana saldırsan da büyük bir iyilik yaptığın için bunu görmezden geleceğim."

Güldüm. "Bu akşam çok... Bunaltıcı oldu."

"Ah, işte bunu anlayabilirim."

Bahse varım anlayabilirdi.

"Birazdan görüşürüz, Chelsea."

"Tamamdır. Dikkatli sür."

***

Polis merkezine gidip birkaç belge imzaladım ve girişte durup Riley'yi getirmelerini bekledim. Noblecky oradaydı, bebek bakıcılığı kariyerimle ilgili birkaç aptalca yorum yaptı ama gerçekten dinlemedim. Fakat şakaları düşünmeme sebep oldu. Burada ne halt ediyordum? Ben karmaşık işlere girmezdim, dikkat dağıtan

şeylerden uzak dururdum ve şu noktaya kadar bu strateji oldukça iyi hizmet etmişti.

Chelsea McQuaid acayip iyi bir hatundu; ancak yeğenleri, onun ederinden daha fazla sorun çıkarıyor gibiydi.

Riley arka taraftan getirildi. Hayalet kadar beyazdı ve ayakta zor duruyordu. Saçı tel tel ıslaktı, nedeninin kusmuk olup olmadığını merak ettim. Kan çanağına dönen gözleri akan rimeliyle kara kara gölgelenmişti. Elinde enerji içeceği şişesi ve uçaklarda koltukların arkasına düşünceli bir şekilde konulan kâğıt kusmuk torbalarına benzeyen bir torba vardı.

"Selam," dedi tarazlı bir sesle. "Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim."

İçimde acımanın ilk kıpırtıları canlandı. Sadece hasta edecek kadar sarhoş olmanın nasıl hissettirdiğini hatırlamakla kalmadım –bu arada kesinlikle gelmiş geçmiş en sefil tecrübeydi– aynı zamanda on dört yaşında olmanın nasıl olduğunu da hatırladım.

Berbattı.

"Hadi Smiley, gidelim."

Bana gözlerini devirecek enerjisi bile yoktu.

Onu arabaya götürdüm ve tam kapıyı kapatmadan önce, "Arabama kusarsan eve yürüyerek gidersin," diye uyardım.

Şoför koltuğuna geçip motoru çalıştırdım. Riley, arabanın titreşimi midesini bulandırıyormuş gibi gözlerini sımsıkı kapattı.

"Neden onlara halanın numarasını vermedin?" diyerek dikkatini dağıttım.

"Halamın uğraşması gereken çok şey var zaten. Onun canını sıkmak istemedim."

Fakat benim canımı sıkmakta hiç sorun yoktu.

Otoparktan çıktım. "Ne içtin?"

"*Jägermeister.*" İnleyerek torbayı ağzına yaklaştırdı.

Yüksek sesle kahkaha attım. "Umarım hoşuna gitmiştir, büyük ihtimalle bir daha hiç içmezsin."

Mesele hafif düzeyde alkol zehirlenmesi olunca, beden bağışlasa bile mide asla ama asla unutmuyordu.

Kusma dürtüsüne rağmen yavaş ve derin nefesler alıp vererek kendini tuttu. "Bu bana yaşı tutmayan birinin içki içmesiyle ilgili nutuk attığın yer mi?"

Kırmızı ışıkta durdum. "Hayır. Aptallık ettiğini zaten biliyorsun, sana bunu söylememe ihtiyacın yok. Sadece merak ediyorum, bu ani âlem yapma isteği nereden geldi?"

Sözcükleri ağır ağır ve dikkatliydi, sanki fazla yüksek sesle konuşursa onu öğürmekten alıkoyan o çok narin dengeyi bozmaktan korkuyordu. "Partiyi Matthew Applegate verdi. Bugün okuldayken bana bahsetti. O muhteşem, kusursuz ve benimle ilgileniyor gibiydi."

Öfke tıpkı bir kibrit gibi çakıp tutuştu; çünkü o küçük piçin onun bazı kısımlarıyla ilgilendiğine hiç şüphem yoktu.

"Fakat partiye gittiğimde," diye fısıldadı, "Samantha Frey'in tepesinden inmedi."

"Çılgınca bir tahminde bulunup Samantha Frey'in herkese boncuk dağıtmakla tanındığını söyleyeceğim? Büyük memeler, güzel bir yüz. Muhtemelen amigo kız?"

Riley başıyla onayladı. "Mezuniyet balosu kraliçesiydi."

Ah adamım.

"Ondan sonra mı *Jäger*'la kanka olmaya karar verdin?"

Yanaklarını sildi. "Beni mutlu hissettirdi. Matthew'u umursamadım ya da... Hiçbir şeyi umursamadım."

Uzun bir soluk verdikten sonra biraz tavsiyede bulunmak istedim. "Riley, senin yaşındaki oğlanlar... gerçekten zamanına

değmezler. Bencil ve aptallar. Onların hatası değil, sadece öyle programlanmışlar ama yine de ümitsiz vakalar. Bence en az... Yirmi beşine gelene kadar onlardan uzak durmalısın. Ya da... Lezbiyen olmayı düşündün mü?"

Bana boş bir şekilde baktı. "Bu çok incitici."

Tek elimi kaldırdım. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

Riley başını çevirip pencereden dışarı baktı. Birkaç dakika sonra çenesi seğirdi ve omuzları titredi.

Mesele şu ki... Ağlayan kadınlarla pek bir deneyimim yoktu. Beni, kadınları ve gözyaşlarını içeren herhangi bir durumdan uzak durmak için çok çaba harcıyordum. Fark etmediyseniz söyleyeyim, empati güçlü özelliklerimden biri değildi. Peki, ağlayan ergenler? Bu bir nevi koca ayakla karşılaşmak gibiydi. Televizyonda duymuştum, gazetelerde okumuştum... Ama bu, ilk defa yakından görüşüm oluyordu.

Kazağının koluyla yüzünü sildi. "Annemle babamı özlüyorum."

Göğsümde bir ağırlık hissettim. Onun için.

"Özlediğini biliyorum."

"Keşke burada olsalardı." Burnunu çekti.

"Eğer burada olsalardı onlara ne söylerdin?" McQuaidlerin araç yoluna girdim ve arabayı park ettim.

Riley sorumu düşündü, sonra dudağının kenarı kıvrıldı. "Matthew'un neden benden hoşlanmadığını sorardım. Onlar her zaman dürüsttü, anlıyorsun ya? Bana gerçeği söylerlerdi."

Yüzüne baktım. Yorgunken ve kederliyken bile güzel bir kızdı. Fakat içinde, büyüdüğünde onun işine yarayacak bir ateş ve haşinlik vardı. Çalıştığım kadınlarda -Sofia gibi kadınlar- bunu görmüştüm. Bir gün, Riley McQuaid yabana atılmayacak bir güç olacaktı.

"Sana o konuda gerçeği söyleyebilirim," dedim omzumu silkerek.

Bana döndü.

Nazikçe yanağındaki damlayı sildim. "Çünkü Matthew salağın teki."

***

Chelsea biz kapıyı çalmadan açtı. Uykudan dağılmış dalgalı saçları ve becer beni diyen gözlüğüyle muhteşem görünüyordu. Üzerinde siyah, sıfır kollu tişört ve kırmızı, ipek pijama altı vardı. Aletim bana hâlâ epey kızgındı ama tişörtün tepesinden kendini gösteren göğüslerinin görüntüsü sayesinde benimle barışmayı düşündü. Eninde sonunda.

"Gerçekten bu şekilde buluşmaya son vermemiz lazım," dedi. Dolgun dudakları içten bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Riley, halasına coşkuyla sarıldı. "Üzgünüm, Chelsea Hala."

Chelsea kızın saçını okşadı. "Biliyorum." Sonra başını tiksintiyle çevirdi. "Saçına mı kustun?"

Riley sefil bir sesle, "Evet," diye inledi.

Chelsea yeğeninin yanağını avuçladı. "Hadi seni yatağa yatıralım, bunu yarın konuşacağız. Geleceğinde ceza olacak."

Başıyla oturma odasını işaret etti. "İçeri girsene, Jake. Birkaç dakikaya aşağı inerim."

İki defa söylemesine gerek yoktu.

Chelsea yirmi dakika kadar sonra oturma odasına döndü.

"Biraz serin gibiydi, o yüzden ateşi yaktım." Tuğla şöminede parlayan alevleri gösterdim. Sıcaklık bir sis gibi odaya sızıyordu, ateşin çıtırtı ve kokusu rahatlatıcıydı. "Umarım sorun olmaz."

Ateşe bakış şekli diyeti biten bir kadının çikolatalı pastaya bakışı gibiydi. "Hiç sorun değil, teşekkür ederim. Elinde başka neleri gizlediğini bana göstermen gerekecek..."

Elimdekini de gösterirdim pantolonumun içindekini de. Ona görmek istediği her şeyi gösterecektim.

"... ben bir türlü beceremedim, kütüklerden dumanlar tüttü ama bir türlü tutuşmadı." Şakalaşmak için bana döndüğünde gözlerinde turuncu alevler dans etti. "Berbat bir izciydim."

"Bir kadeh şarap ister misin?" Köşedeki taş yüzeyli masada duran Merlot şişesini gösterdim.

Kafası karışmış göründü. "Robbie ve Rachel evde alkol bulundurmuyordu."

"Arabamda vardı."

Dudaklarında bir gülümse oynaştı. "Vay canına. Şarap, ateş... Ayaklı baştan çıkarma makinesi gibisin. Bagajında mum da var mı?"

"Biraz içki, belki biraz da sohbet hoşuna gidebilir diye düşündüm."

İçimden bir ses, Chelsea'nin uzun zamandır bir yetişkinle sohbet etmediğini söylüyordu.

"Bunun ne kadar hoşuma gideceğini söyleyemem bile." İç geçirdi. "Gidip bardak getireyim." Chelsea mutfağa açılan kapıya doğru gitti ama çıkmadan durdu. Omzunun üstünden bana baktı, kızıla çalan kumral saçları ateşten yayılan ışıkla altın gibi parlıyordu. Tek kaşını kaldırdı. "Yani... beni baştan çıkarmaya çalışmıyorsun?"

Doğruca gözlerine baktım ve göz kırptım. "Öyle söylemedim."

"Bildiğim iyi oldu."

Sonra saçını savurarak arkasını döndü ve o güzel kıçını fazladan kıvırarak mutfağa girdi.

***

Sonrasında ateşe bir kütük daha ekledim ve birlikte ikinci kadehimizi içtik. Chelsea uzun bacaklarını altına kıvırmıştı, tek

elinde kadehi vardı ve diğer dirseğini kanepeye, başını da eline dayamıştı. Duruşu pürüzsüz boynunu sergiliyordu, derisinin altında atan nabızla büyülendim. Kendimi bir vampir gibi hissettim, ağzımı oraya dayamak, tadına bakmak ve o noktanın dilimin altında attığını hissetmek istedim.

Ne üstüne yüksek lisans yaptığını sordum ve delice olan şey şuydu ki ağzından çıkan şeyle gerçekten ilgiliydim. Ağzına sadece bir şeyler sokmanın hayalini kurmuyordum.

"Sanat tarihi mezunuyum."

Alayla güldüm. "Yani güzel resimlere bakmak için binlerce dolarlık okul ücreti mi ödedin?"

"Hayır, Bay Alaycı. Ondan çok daha fazlası var. Sanat bize kültürü anlatır, insanların o dönemde nelere önem verdiğini gösterir. Değer verdikleri, nefret ettikleri veya korktukları şeyleri. Güzellik görüşlerini."

Kaşlarımı çattım. "Filozof gibi konuşuyorsun."

O da kaşlarını çattı. "Sen de felsefeye çok fazla saygı duymayan biri gibi konuşuyorsun."

"Bütün felsefi sorular, tek bir durum bildiren kısa cümleyle cevaplanabilir."

Chelsea kadehini doldurdu. "Nedir o?"

"Kimin umurunda?"

Kahkaha attı ve... harika bir sesti.

"Kendin bir şeyler yapıyor musun, yoksa sadece diğer insanların çalışmalarını mı değerlendiriyorsun?"

Yanakları pembeleşti. "Aslında karakalem çizimleri yapıyorum."

Gözlerim ânında şöminenin üzerindeki çerçeveli çizime kaydı. Kucağında ikiz bebekleri tutan Riley'nin küçüklüğünün inanılmaz gerçekçi bir çizimiydi. İçeri ilk girdiğimde fark etmiştim, çocuksu, gülümseyen sesleri resmen duyabiliyordunuz.

"Şu seninkilerden biri mi?" diye gösterdim.

Chelsea başıyla onayladı, hâlâ utangaçtı.

"İyisin." Öyle kolayca iltifat etmezdim.

Çok daha sonrasında ağabeyinden bahsetti. "Robbie benden on beş yaş büyüktü; anlayacağın ebeveynlerimin orta yaş krizi çocuğuyum. Ben Riley'nin yaşlarındayken babam kalp krizi geçirdi. Annem de bir yıl sonra, ben lisedeyken vefat etti." Şarabından bir yudum aldı, gözlerinde yaramaz bir parıltı vardı. "Ondan sonraysa biraz yabani bir çocuktum."

Kadehimi kaldırdım. "Hepimiz değil miydik?" Merlot'tan içtim. "Yani sizinkiler vefat ettikten sonra ağabeyinle yaşadın?"

Başıyla onayladı. "Burada değildi gerçi. Cherry Tree'nin dışında, daha ufak bir yerdeydik. O zaman sadece Riley ve oğlanlar vardı, ek olarak ben, Robbie ve Rachel."

"O zaman çocuklarla birlikte büyüdün yani?"

"Evet. Rachel hem bir abla hem de ikinci bir anne gibiydi. İnanılmazdı." Sesinde kederli bir tını vardı.

Sonra gözlerini kırpıştırıp canlandı. "Seyahat etmem için beni destekleyen oydu. Yurtdışında okumam için. Bir dönemi Roma'da geçirdim, yazları Paris'te..." Konuşmasının farkına vararak bana döndü. "Tanrım, ne kadar şımarık konuşuyorum. Zavallı, küçük, zengin kız, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Ayrıcalık tanınmış ile şımartılmış arasında bir fark var."

Chelsea McQuaid'in bedeninde şımarık bir kemik yoktu. Talihli olduğunu biliyordu ve hepsine minnettardı.

"Bir gün çocukları Avrupa'ya götürmek, dünyanın gerçekte ne kadar büyük bir yer olduğunu göstermek isterim."

Liam Neeson'ın filmini düşünerek güldüm. Eğer aptal suçlunun teki McQuaid çocuklarından birini kaçırmaya çalışacak

olursa çok değil, en fazla bir saat sonra geri göndermek için yalvarır hale gelirdi.

Konuşmaya, içmeye devam ettik. Teninin ateş ışığının altında parlayışına hayranlık duyarken zamanı yitirdim. Ne olduğunu bile anlamadan saat sabahın lanet dördü oldu. Chelsea boş kadehini sehpanın üstüne bırakıp esnedi.

Hiç istemesem de, "Gitsem iyi olur," dedim. "Yatma saatini epey geçmene sebep oldum. İnsan alarmı genelde kaçta kalkıyor?"

"Ronan altı gibi uyanıyor. Ama..." Gözlerini yüzümde, göğsümde ve daha aşağılarda gezdirdi. "Ama bu, uykuyu kaçırmama değerdi. Şarap ve sohbet için teşekkür ederim. Gerçekten harika vakit geçirdim, Jake."

Ona ne türden *harika zaman* geçirtebileceğimi tahmin edemezdi.

Fakat bu akşam olmazdı.

"Ben de öyle." Ayağa kalktım ve Chelsea beni girişe kadar geçirdi.

Kapının yanında yüz yüze durduk. Tıpkı bir mıknatıs gibi, beni daha yakına çeken bir çekim oldu. "Chelsea..." diye fısıldadım. Ne söylemek üzere olduğumu hiç bilmiyordum.

Sadece adının dudaklarımdaki tadı hoşuma gidiyordu.

Kalbim gümbürdüyordu... Öne doğru değildim... yüzünü yukarı doğru kaldırdı, gözlerini yumdu ve...

"Chelsea Hala!"

Sarışın perinin üst kattan gelen sesi soğuk bir duş etkisi yarattı.

Lanet olsun.

"Kötü rüya gördüm! Benimle yatar mısın?"

Chelsea bıkkın bir iniltiyle geri çekilince acısını hissettim. Tam anlamıyla.

"Hemen geliyorum, Rosaleen." Özür diler gibi omzunu silkti. "Görev çağırıyor."

Dudaklarımı birbirine bastırıp hüsranımı yansıtan bir ses çıkardım. "Evet."

Elini göğsüme koydu, sıcak ve heyecanlandırıcıydı. "Tekrar teşekkür ederim. Artık sana gerçekten borçlandım. Birkaç kez."

Karşı koyamadım. "O benim repliğim."

Chelsea kıkırdadı. "İyi geceler, Jake."

"Hoşça kal."

Kapıdan dışarı çıktım ve eve yöneldim.

9

Pazar günü, Sofia ve Stanton'ın evinde kahvaltıdayken beklediğimiz bir misafir vardı. Yemek odasında girdiğimde onu, "Selam Günışığım," diye selamladım.

"Selam Jake!" Presley Shaw kollarını belime doladı.

Presley artık neredeyse on üçündeydi. Onu son gördüğümden –annesinin düğünü için Brent'le birlikte Mississippi'ye gittiğimden– bu yana yüzündeki bebeksi yuvarlığın birazını kaybetmişti, altın saçlı güneyli güzeli olmaya bir adım daha yaklaşmıştı.

Gençlik yılları eğlenceli olacaktı. Stanton aklını ve muhtemelen saçlarını yitirecekti.

Yemeğe oturduğumuzda Stanton, "Geçen yıl temsil ettiğim müzik grubu menajerini hatırlıyor musunuz? Alkollüyken araç kullanan hani?" diye sordu.

Herkes başını sallayarak onayladı.

"Meğer şu anda One Direction'la çalışıyormuş ve şehre gelmişler. Yarınki konser için bana ön sıradan dört bilet yolladı. Sofia'yla birlikte Presley'yi götüreceğiz."

"One Direction kim?" diye sordum ama açıkçası umurumda değildi.

Presley'in gözleri yerlerinden fırladı. "One Direction kim mi? Nasıl yani, bir taşın altında falan mı yaşıyorsun?" Sayfalarını çevirdiği magazin dergisini havaya kaldırdı ve bana dar kot pantolonlar içindeki dört serserinin fotoğrafını gösterdi. "One Direction *bu*. Çok heyecanlıyım!" diye ciyakladı. "Konser öyle harika olacak ki."

Kaşlarımı kaldırarak Stanton'a baktım. "İyi eğlenceler, dostum."

Stanton peynir topunu çiğnerken yeşil gözleri keyifle parladı. "Soph'la konuşuyorduk da dördüncü bileti atmak yerine, Presley ve benimle birlikte sen gelsen güzel olabilir diye düşündük. Sen ve şu Riley denen kız."

"Sen kafayı mı yedin?" diye sordum çünkü... Bariz *sebepler* ortadaydı.

"Lütfen Jake?" diye yalvardı Günışığı. "Kendi yaşıtım bir kızın yanımda olması öyle eğlenceli olur ki." Babasına döndü. "Alınma ama sen ve Sofia anlamıyorsunuz."

Stanton omzunu silkti. "Alınmadım. Yine de havalı baba olduğumu biliyorum."

Presley elini onun koluna koydu. "Seni seviyorum babacım ama her neyin havalı olduğunu düşünüyorsan... Aslında öyle değil."

Stanton ona şakadan kaşlarını çattı.

Presley, parlak mavi gözleriyle bana yalvardı. "Hadi ama Jake. Bahse varım onları seveceksin. Müzikleri harika, Beatles'tan iyiler."

Bugünün gençliği için korkuyordum.

Stanton, "Onun için iyi olabilir," diyerek üstüme geldi. Çünkü ona Riley'nin cuma gecesi *Jägermeister*'la olan maceralarını anlatmıştım.

İç geçirdim, buna pişman olacağımı şimdiden biliyordum.

Fakat yine de Chelsea'yi aramak için telefonumu aldım.

✡✡✡

Ertesi gün Stanton, Sofia, Presley ve ben, işten sonra Chelsea'nin evine gittik. Henüz Riley'ye konserden bahsetmemişti, sürpriz olmasını istiyordu. Riley'nin heyecanlı çığlıklarıyla camları parçalaması riskine girmek istemediğini de eklemişti.

Ah, Brent de peşimize takılmıştı. Çünkü öğle yemeğinde Chelsea ve çocuklardan bahsetmiştim ve onlarla tanışmak istiyordu. Ayrıca kendi hayatı yoktu.

Evin girişinde toplandık ve herkesi birbiriyle tanıştırdım. Chelsea arkadaşlarımın hepsini sıcak bir şekilde selamladı. Pürüzsüz, etli bacaklarının uzunluğunu sergileyen gündelik, soluk mavi bir gömlek elbise giyiyordu. Stanton'ın kızları kendi başına götürdüğünü ve Sofia'yla Brent'in de ekibin kalanını alıp gittiğini hayal ettim. Çok, çok uzaklara...

Regan, Sofia'ya, "Melaba," dedi. Yalpalayarak odaya girdi, daha iyi günler görmüşe benzeyen oyuncak bir ayı tutuyordu.

Sofia gülümseyerek, "Merhaba," dedi.

"Melaba!" diye bağırdı Regan.

"Merhaba!" Sofia kahkaha attı.

Ah sikerler, işte yine başlıyoruz.

Kendi akıl sağlığım için bu çocuğa başka bir kelime daha öğretecektim.

Stanton ve Brent öğle yemeği sohbetlerini devam ettirdi: Süregelen "kusursuz cinayet" oyununu. "Boğulmak," dedi Brent ısrarla, parmaklarıyla birer birer maddeledi. "Bedenin işe yarayacak kanıt bulundurmayacak kadar çürüme ihtimali yüksek olacak. Ayrıca hazırda bir mazeret de olacak; çünkü her zaman

kişinin ayağının kaydığı iddia edilebilir. Natalie Wood'un kocasında sihir gibi işe yaradı."

Stanton sarı kafasını iki yana salladı. "Ben hâlâ alerjik reaksiyonu destekliyorum."

Raymond gözlüğünü düzeltti ve sohbete katıldı. "Birinden kurtulmanın en iyi yolunu mu konuşuyorsunuz?"

Arkadaşlarım başlarını salladıklarında Raymond'ın yüzünde hevesli bir ifade belirdi. "Ben bir yol biliyorum. Buzdan, çok etkili bir mermi yaparsın. Keskin nişancının tüfeğinden ateşlersin. Kurbanın kalbinden geçtikten sonra erir. Parmak izi yok. Ayak izi yok."

Sessizleştik. Şoktaydık.

Biraz da korktuk.

"Tüylerim diken diken oldu." Brent titredi. "Başka tüyleri havaya dikilen var mı?"

Rosaleen öne çıktı, gözleri Brent'in üstündeydi. "Neden o şekilde yürüyorsun?" diye sordu masumca.

"Rosaleen!" dedi Chelsea. "Bu kabalık."

Fakat deneyimlerimden sorun olmadığını biliyordum ve bunu ona söyledim.

Brent yedi yaşındaki çocuğa durumu açıklamaya başladı. "Çocukken bana bir araba çarptı, bacağımın bir kısmını kaybettim." Pantolonunun paçasını kaldırıp titanyum protezini gösterdi. "O yüzden bisikletine binerken dikkatli ol."

Çocuk ona başını yana eğerek baktı. "Onlar da sana sahte bacak mı verdi?"

"Evet."

"Çıkarıp gösterebilir misin?"

"Hayır." Brent başını iki yana salladı.

Rosaleen bunu düşündü. Sonra da, "Gelip dışarıdaki oyun evimi görmek ister misin? Perdeleri var," diye sordu.

"Tabii." Brent saatine baktı. "Vaktim var."

Riley merdivenden aşağı indi, gözleri hepimizi inceliyordu. Onu herkesle tanıştırdım. Presley'ye arkadaşça gülümseyerek, "Selam," dedi. Presley el salladı.

"Tamammm," –Chelsea sırıttı– "Jake'in sana bir sürprizi var, Riley." Bana bir bakış attı, başını Riley'ye doğru eğerek beni öne sürdü.

Boğazımı temizledim ve büyük bir mesele değilmiş gibi göstermeye çalışarak biletleri genç kızın ellerine sokuşturdum.

"Aman Tanrım!!!" Riley çığlık attı.

Kuzen It cevap olarak uludu.

"Bunlar One Direction biletleri! Ön sıradan One Direction biletleri!" Mutlulukla dolu kocaman mavi gözleriyle benimkilere baktı. "Sen ciddi misin?"

"Ne yazık ki."

Presley'le aralarında cıvıl cıvıl, heyecanlı, anlaşılmaz bir konuşma başladı. Ve devam etti.

Devam etti.

Rory bana pis pis güldü. "One Direction konserine mi gitmek zorundasın?"

İsteksizce başımı salladım.

"Hah!" diye gülerken parmağıyla beni gösterdi. "Enayi."

Ona ters ters baktım. "Kapa çeneni, evlat."

***

Çığlık atan kızları dört buçuk saat dinledikten sonra bir bok duyamaz hale geldim. Stanton'ın arabasında geri dönerken bile her şey boğuktu; kızların arka koltukta bağırışları ve şarkı söylemelerinin sesi beni suyun altından sinir ediyor gibiydi.

Dördümüz birlikte ön kapıdan içeri girdiğimizde Brent, Sofia ve Chelsea'yi oturma odasında kahve içerken bulduk. Sofia kucağında uyuyan Ronan'ı tutuyordu ve ona bakarken Stanton'ın yüzünden hararetli, aç bir bakış geçti.

Chelsea, "Nasıldı?" diye sordu. Bana acayip ateşli, şakacı bir tavırla sırıtıyordu.

Elimi havaya kaldırdım. "Hiç hatırlatma. Kafamda engellemeye çalışıyorum."

Fakat olan olmuştu bile. Presley ile Riley birlikte konuşarak, birbirlerinin cümlesini tamamlayarak Sofia ve Chelsea'ye her detayı anlattılar. "AMAN TANRIM" ve "inanamıyorum," hatta "gelmiş geçmiş en iyi şey," ve yine, "*AMAN TANRIM*," diyerek bağırıyorlardı.

"Sonra..." Riley, halasının elini tutup, "Harry doğruca bana baktı!" diye cırladı.

Gözlerimi kısarak Stanton'a baktım. "Harry hangisiydi?"

"Saçını kestirmesi gereken."

Aklımda onları ayırt etmeye çalıştım ama hepsinin saçını kestirmesi gerekiyordu.

"Babacım, Riley bizde kalabilir mi?" diye sordu Presley.

"Evet Chelsea Hala, Presleylerde kalabilir miyim?" diye sordu aynı anda.

Görünüşe göre One Direction'ın süper gücü, bir anda arkadaşlık kurulmasını sağlamasıydı. Birisi onları Orta Doğu'ya yollamalıydı, İsrail-Filistin olayında çalışabilirlerdi.

Stanton başını sallayarak izin verdi ve Chelsea de olur dedi. Ardından *daha fazla* çığlık *-yaşasın-* attıktan sonra Riley'nin eşyalarını toplamak için yukarı koşturdular.

Chelsea'ye, "Diğer çocuklar nerede?" diye sordum.

Memnuniyetle, "Uyuyorlar," dedi. "Brent el feneriyle saklambaç oynatarak onları yordu."

Brent kendi sırtına vurdu. "Günün kahramanıyım."

Riley bir uyku tulumu, yastık ve silindir çantayla aşağı geldiğinde önümde durdu, gerçekten aşırı mutlu görünüyordu.

"Teşekkür ederim, Jake. Bu... hayatımın en iyi gecesi falandı."

Benim için zevk olduğunu söyleyebilirdim ama bu doğru sayılmazdı. "Lafını bile etme."

Sofia, Ronan'ı Chelsea'ye verdi ve o da köşedeki ufak, koyu yeşil taşınabilir beşiğin içine nazikçe yatırdı. Onlar gitmeye hazırlanırken ben biraz daha takılmaya karar verdim. Aslında çok uzun süre daha. Chelsea'yle tam olarak yalnız olmayacaktık ama bir çocuğun eksik olması hiç yoktan iyiydi.

Ta ki Brent planımın içine sıçana kadar. "Stanton'ın arabasında sadece dört koltuk var, yani eve bırakılmam lazım, Jake."

Aman harika.

Chelsea'ye bir bakış attım, adeta zihnimi okuyabiliyordu. Çünkü gülünç hayal kırıklığıyla bana pis pis gülüyordu. "Tekrar teşekkürler, Jake. İyi geceler."

Uzanıp saçını yüzünden geriye doğru ittim. "İyi geceler."

Sonra Brent önüme geçiverdi. Hafifçe eğilerek Chelsea'nin elini tuttu ve dudaklarına doğru kaldırıp üstüne öpücük kondurdu. "Bu hoş akşam için teşekkürler, çok cömert bir ev sahibiydin."

Chelsea kıkırdadı, ben de boğazımın gerisinden hırladım.

Brent'in çenesini kırma fikri birkaç hafta önce olduğundan daha cazip görünüyordu.

Chelsea arkamızdan kapıyı kapattı. Arabama doğru yürürken Brent yapabildiği kadarıyla sekiyordu. Feci sinir bozucuydu.

"Pekâlâ..." dedi yavaşça, sesinde güçlü bir ima vardı. "Chelsea *iyi* birine benziyor."

Hiçbir şey söylemedim.

"Hele o kız," diye devam etti hayranlıkla "*Mmm mmm* güzel, o gerginlikte resmen çeyreklik sektirebilirim..."

Uzanıp gömleğinin önünü kavradım, burun buruna gelene kadar yukarı çektim. "*Kapa* çeneni."

Gözlerimi araştırdı, gülümsemesi yavaş ve bilmişti. "Ondan hoşlanıyorsun."

Onu mikrodalgadan yeni çıkmış dürüm gibi bıraktım ve yanından geçip arabama gittim. "Tabii ki ondan hoşlanıyorum. O iyi bir kız."

Brent dibimden ayrılmadan parmağını salladı. "Hayıııır, ondan *hoşlanıyorsun*, sadece ters kovboy pozisyonunda aletine binmesini istemekle kalmıyorsun. Ondan *hoşlanır* gibi hoşlanıyorsun."

"Nesin sen, on iki yaşında falan mı?"

"Yaş sadece sayıdan ibaret. En azından amcam on dokuz yaşındaki üç numaralı karısıyla evlendiğinde söylediği buydu." Omzumu dürttü. "Ciddiyim, üzerinde parlak zırhlı kurtarıcı şövalye havası var."

Başımı iki yana salladım. "Zırhım çok uzun zaman önce paslandı, Brent."

"Zırhı paslanmış da olsa şövalye, şövalyedir."

Cevap vermediğimde üstüme geldi çünkü güzel yüzünü yumruklamayacağıma gerçekten inanıyordu. "O zaman işini bitirdiğinde bana haber ver. Ben de şansımı deneyebilir miyim görmek isterim."

Üzerine yürüdüm. "O senin için yasak bölge. Şimdi, onunla görüşürken ve sonrasında. Aklından bile geçirme."

Orospu çocuğu halinden memnun görünüyordu. Gülümsemesi genişledi. "Evet, kesinlikle ondan hoşlanıyorsun."

***

Salı gecesi ofiste geç saate kadar çalıştım, Senatör Holten'ın aile içi şiddet duruşmasının dilekçesini bitiriyordum. Kravatımı gevşettim, gözlerimi ovaladım ve boynumu kıtlattım. Tam yeniden işe gömülmek üzereydim ki telefonum çaldı.

Ekranda Chelsea'nin adı belirdi.

Sadece adını görünce bile gülümsedim. Bu son derece tuhaftı ve hiç bana göre değildi. Hukuk fakültesinden mezun olduğumdan beri nadiren gülümsüyordum.

Fark ettiğim anda gülümsemeyi yüzümden sildim. Aramayı kabul ettim ve telefonu kulağıma yaklaştırdım. Tam "*Ne giyiyorsun*?" diyerek asırlık soruyla başlayacaktım ama yapmadım –Tanrı'ya şükür– çünkü hattan tiz bir ses geldi.

Rosaleen'in sesi.

"Merhaba Jake!"

Sandalyemde arkama yaslandım. "Merhaba Rosaleen."

"Napıyosun?"

"Çalışıyorum. Sen ne yapıyorsun?"

"Tavuk çorbası yapıyorum." Sesinde gurur vardı.

"Güzel. Halan oralarda mı?" diye sordum çünkü içimde Chelsea'nin, yeğeninin neler karıştırdığını bilmediğine dair bir şüphe vardı.

"Banyoda. Hasta."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek hasta?"

"*Her yere* kusuyor. Hepsi öyle, bir tek ben değilim. Bir de Ronan ama o zaten sürekli salya akıtıyor, o yüzden sayılmaz."

Arkadan hafif bir şekilde Ronan'ın ağlama sesi geliyordu.

Doğrulup oturdum ve telefonu kulağıma daha sertçe bastırdım. "Kardeşin mi ağlıyor?"

"Evet. Acıktı. Çorbayı bitirir bitirmez mamasını ısıtacağım."

Çorba için ocağı mı yoksa mikrodalgayı mı kullanıyor diye sormak üzereydim... ama onun tarafından gelen yangın alarmının gürültülü, keskin sesi bütün sesleri silerek sorumu daha sormadan cevapladı.

"Uups!" Rosaleen telefona bağırdı. "Gitmeliyim. Bay bay!"

"Rosaleen, bekle..."

Fakat kapatmıştı bile.

Lanet olsun.

Geri aradım. Çaldı, çaldı, sonra sesli mesaja düştü.

"Siktir!"

10

Benim sorunum değil. Beni alakadar etmez. Benim endişelenecek başka bokum var.

Telefonumu kenara bırakıp sandalyemi öne doğru iterken kendime bunu söyledim ve önümdeki belgeye yeniden odaklandım. Hâlâ bu akşam bitirmem gereken, saatler sürecek işe...

Akıllı ol. Öncelik sırasına diz.

Onlar iyi. İnsanlar sürekli hasta oluyor...

Ve sonra ölüyorlar.

Yangın alarmları her gün çalıyor...

Evler yanıp kül oluyor.

"Lanet olsun!"

Telefonumu alıp tekrar aradım. Hâlâ açan yoktu.

Başımı iki yana salladım ve parmaklarımı klavyeye koydum... ama aklımda canlandırabildiğim tek şey banyoda bayılıp kalmış Chelsea'ydi.

"Orospu çocuğu!"

Havlu attım ve dizüstü bilgisayarım ile dosyalarımı alıp çantamı topladım. Rekor sürede arabama ulaştığımda 911'i aramak fazla mı olur diye merak ettim. Bir süre kararsız kaldım ama kendimi tuttum, on dakikaya orada olacaktım.

Yedi dakika sonra araç yoluna girdim, arabamı park ettim ve ön kapıya koşturdum. Endişeden ağzım kupkuru ve ellerim terliydi. Kapıya güm güm vurdum ama tek cevap diğer taraftan havlayan Kuzen It'ten geldi. Ellerimle siper yapıp pencereden içeri baktım ama kimseyi görmedim.

"Chelsea! Rosaleen!" Tekrar çalmayı denedim. "Ben Jake."

Hiç cevap gelmeyince kapıyı kırmayı düşündüm. Fakat sonra paspasın altını kontrol etmek aklıma geldi. Bak sen şu işe ki altında parlak, gümüş bir anahtar vardı. İçeri girdim.

✲✲✲

Girişe adım attığımda Kuzen It bacaklarımın etrafında dolandı, tam o sırada Rosaleen kendinden büyük bir tepsiyi taşıyarak merdivenden aşağı iniyordu. Beni görünce gülümsedi.

"Merhaba Jake. Buraya ne zaman geldin?"

Anahtarı girişteki masanın üzerine bırakıp elindeki tepsiyi aldım. "Halan nerede?"

"Üst kattaki banyoda. Ronan'ın biberonunu buzdolabından çıkarmamı söyledi."

Gözlerim üst kata çevrildi. "Tamam. Sen onu yap, ben halanı kontrol edeyim."

Merdivenden yukarı çıkıp koridordan ilerledim, birinin içi dışına çıkana kadar kusma sesini Hansel ve Gretel'in ekmek kırıntılarını takip ettiği gibi izledim. Banyonun kapısında durdum ve tuvalete doğru eğilen, klozetin kenarlarını hayatı ona bağlıymış gibi tutan Chelsea'nin büzüşmüş bedeninin üzerine gölge gibi düştüm. Üzerinde geniş, siyah bir tişört ile eşofman altı

vardı. Saçını atkuyruğu yapmıştı, birkaç tutam ensesindeki terden nemlenmişti.

Yanına çömelip elimi sırtına koydum.

Öğürmeleri dinince ağzını tuvalet kâğıdıyla sildi ve bana bakarak inledi. "Burada ne yapıyorsun? İçeri nasıl girdin?"

"Rosaleen aradı. Paspasın altındaki anahtarı kullanarak da içeri girdim. Anahtarı orada tutmamalısın."

"Burada olmamalısın," diye inledi. "Kaç. Kurtar kendini."

"Bunlar ne zaman başladı?"

Nefes nefese gözlerini kapattı. "Pazartesi günü, gecenin bir yarısında. Raymond'la başladı ve kalanımız da domino taşları gibi döküldük."

"Neden beni aramadın?"

"Komşuyu aradım, Walter'ın annesini. Çocuklarından birinin yakalanmasını riske alamayacağını söyledi. Bu hafta sonu kızının güzellik yarışması var. Üzgün olduğunu söyledi."

Ne güzel. Çünkü üzgün olmak çok yardımcı oluyordu.

Chelsea sürünerek lavaboya gitti ve yüzüne su çarpıp ağzını çalkaladı. "Çocukları kontrol etmem lazım." Kapıya doğru gitti ama dizleri dermanını kaybedince başını neredeyse lavaboya vuruyordu.

Hemen onu yakalayıp kollarıma aldım. "Hey, dikkat et." Sesim sertleşti. Bir nevi kızgındım. "Kimseyi kontrol etmiyorsun. Yatağa gidiyorsun. Odan nerede?"

"Hayır, benim..."

"Benimle tartışma bile. Odan nerede?"

Pes etmiş gibiydi veya sadece artık kafasını dik tutamıyordu. Başını koluma yasladı. "Odam aşağıda ama burada kalmak istiyorum, bana ihtiyaçları olabilir. Beni misafir yatak odasına götürür müsün? Sağdaki son kapı."

Onun yönlendirmesini izleyince sarı duvarların ve beyaz yatağın olduğu basit bir odaya girdim. Onu nazikçe yatağın ortasına yatırdım. Gözleri hafifçe aralandı, parlak ve sefil halde bana baktı.

"Hasta olamam," diye fısıldadı.

"Onun için biraz geç kaldın."

"Chelsea Hala!" diye bağırdı oğlanlardan biri.

Elektrik verilmiş gibiydi. Gözleri açıldı ve kalkıp oturmaya çalışırken başını kaldırdı.

Onu geri yatırırken, "Uzan," dedim.

"Benim gitmem..."

"Chelsea, buradayım. Sana yardım etmeme izin ver," diye bağırdım, şu noktada onu sarsmaya hazırdım. Saçlarını kâğıt gibi bembeyaz ama hâlâ çok güzel olan yüzünden geriye ittim. "Çocukların iyi olduğundan emin olacağım."

Bir an için bana gözlerini dikip baktı, bir hayaletmişim gibi. Ya da bir rüya. Sonra gözleri yavaşça yaşlarla doldu ve yanaklarından aşağı sessizce damladı.

Her biri beni mahvetti.

"Ağlama. Niye ağlıyorsun?"

Titrek bir nefes aldı ve yanaklarını sildi. "Ben sadece... Çok yorgunum, Jake. Öyle yorgunum ki..."

O telefonu aldıktan sonra onun için nasıl olduğunu ilk defa düşündüm. Muhtemelen koştur koştur işleri halledip gereken şeyleri bir bavula atmıştı, eşyalarının kalanını sonra göndermeyi düşünmüştü. Okuldan ayrılmak zorunda kalıp dairesinin kira sözleşmesini bozmuştu. Kısacası bütün yaşamını altüst etmişti.

Sonra da işte buradaydı, her zaman ona ihtiyaç duyuluyordu. Yüz farklı ayarlama yapmak, kendine bakamayan altı çocukla ilgilenmek zorundaydı. Sadece karınlarını doyurup ödevlerini

yaptırmakla, onları okula göndermekle de bitmiyordu, aynı zamanda hayal bile edilemeyecek bir kederin üstesinden gelmelerine yardım ediyordu. Onları parçalara ayrılmaktan alıkoymak zorunda kalmıştı.

Hepsini tamamen tek başına yapmak zorunda kalmıştı.

Ayrıca kendisi için bir saniye bile ayırmadığını hiç şüphe duymadan biliyordum. Kendi acısını yaşamamış, kendi kederinin ve kaybının üstesinden gelmemişti. Muhtemelen hiç vakti olmamıştı. O kadar uzun süredir tekerleğin içindeki hamster gibi dönüyordu ki paramparça olması sadece an meselesiydi.

"O zaman uyu, Chelsea. Yemin ederim her şey yoluna girecek."

Gözlerinden daha fazla yaş akarken gülümsedi. Elimi yakalayıp sımsıkı tuttu.

"Teşekkür ederim."

✲✲✲

Ondan sonra hastalarımı sınıflandırmaya başladım. Savaş bölgesi moduna girip yatak odalarını kontrol ettim. Rory ve Raymond ranzalarının alt katındaki yatağa birlikte sokulmuşlardı, yüzleri felaket haldeydi ve yanlarında kendi kusmuk kovaları duruyordu. Riley, Regan'la birlikte yatağındaydı, ikisi de yanlarında bir çöp kutusuyla uykuya dalmanın eşiğindeydiler. Bana parlak gözlerle bakan iki yaşındaki ufaklığa özellikle dikkat ettim.

Yorgun bir şekilde, "Melabaaa," dedi.

Parmaklarımı bebeksi yumuşaklıktaki saçlarında gezdirdim. "Selam ufaklık."

Ardından mutfağa yöneldim. Rosaleen tezgâhta erkek kardeşinin yanında duruyor, onun için bir biberon tutuyordu. Nasıl yapılacağını bildiğini, annesini ve Chelsea'yi bunu yaparken bin defa izlediğini söyledi. Gözlemci çocuklara şükürler olsun.

"Ama onu geğirtmen lazım," dedi bana, sonra da nasıl yapılacağını açıkladı. Bebeği dikkatli bir şekilde yerinden kaldırdım, onu her an patlayacak bir bombaymışçasına gergin kollarla tutuyordum. Rosaleen'in talimatlarını izleyerek bebeği omzuma yatırdım ve sırtına hafifçe vurup ovaladım.

"Böyle mi?" diye sordum yedi yaşındakine.

Cesaretlendirici bir şekilde onayladı.

"Artık resmi olarak emir erimsin," dedim ona. "Seninle birlikte bu virüsün kıçını tekmeleyeceğiz."

Kıkırdadı. "Tamam."

Ronan, her yetişkin adamın çıkarmaktan etkileneceği derin, guruldayan bir geğirti çıkarınca gülünç miktarda gurur hissettim. Diğerlerine söylemezdim ama sanırım en sevdiğim bu bebekti.

Oğlanı kutlarken poposunun ağır olduğunu fark ettim.

Islaktı da.

Ablasına baktım. "Sanırım altının değiştirilmesi gerekiyor."

Yüzü endişeli bir hal aldı ve küçük ellerini havaya kaldırdı. "Bana bakma. Ben sadece çocuğum."

"Şimdi mi çocuğum diyorsun?" diye sordum.

Acımadan omzunu silkti.

Tamam, bunu yapabilirdim.

Tutuklanmıştım, gerçekten tehlikeli adamlarla kapalı halde zaman geçirmiştim. Ayırmak için kimsenin olmadığı yerde, kuralların olmadığı sokak kavgalarına karışmış ve kazanmıştım. Hukuk diploması almak için aşılmaz engelleri geçmiştim ve müvekkilim olan benmerkezci pisliklerle de herhangi bir fiili saldırıda bulunmadan baş ediyordum.

Sadece bir bezdi. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Ronan'ı odasına götürüp komodinin üstündeki bez değiştirme yüzeyine yatırdım ve gözlerine baktım. "Bana zorluk çıkarma ahbap, olur mu?"

Sonra da yuvarlanmasın diye tek elimi göğsünde tutarak Google'dan baktım.

Modern teknolojiyi sevmek lazımdı. Bomba yapımını ve bebek bezi değiştirmeyi öğrenmek parmaklarınızın ucundaydı. Bezi çıkardım, ıslak mendille çocuğu temizledim. Poposuna kreme benzeyen beyaz halttan biraz sürdüm, pişiği var mıydı yok muydu emin değildim ama krem orada duruyordu... o yüzden kullandım. Tekmeler atan bacaklarını yakaladım ve altına yeni bir bez kaydırdım.

Ardından –hiçbir uyarıda bulunmadan– sıcak sidik, tıpkı bir itfaiyecinin hortumundan çıkar gibi havada yay çizdi ve kusursuz bir nişanla gömleğimi kapladı.

Bebeğe dik dik baktım. "Ciddi misin adamım?"

Emdiği elinin kenarından gülümsedi.

Siktiğimin Google'ı bundan bahsetmemişti.

***

Ronan'ı beşiğine yerleştirdikten sonra Rosaleen'i oturma odasında buldum. Malzemelerimizi kontrol etmek için mutfağa yürüdük ama mutfak kapısından tam içeri girerken durdu. Yüzü bomboş kaldı ve korkutucu şekilde küle döndü.

"İyi misin Rosaleen?"

Cevap vermek için ağzını açtı ama ağzından cevap yerine parçacıklı, sarı kusmuk çıktı. Ekşimiş, topak topak pankek karışımı gibiydi.

Asker düştü.

Öksürdü ve ayakkabıları ile ışıltılı tişörtüne sıçrayan, yerdeki felakete dehşet içinde bakakaldı. Sonra ağlamaya başladı. "Özür dilerim, Jake."

Gözyaşlarıyla birlikte göğsüm bir şeyle doldu, her şeyi sımsıkı sıkıyormuş gibi hissettirdi. Yanına eğildim, elimle sırtına daireler çizdim. "Sorun değil. Rosaleen, sadece kusmuk. Mesele değil."

Köpek, günü kurtarmaya gelen Mighty Mouse gibi koşturdu. Sonra Rosaleen'in kusmuğunu yemeye başladı.

Güçlü bir şekilde.

Boğazımın gerisinde öğürsem de kendimi tutmayı başardım. "Gördün mü?" derken sesimi neşeli çıkarmaya çalıştım. "Bana bir iyilik yaptın, artık köpeği beslemem gerekmeyecek."

***

Rosaleen pijamasını giydi ve uyuyan halasının yanında yatağa girdi. Yaralı askerlerimi bir kez daha kontrol ettikten sonra bu anlık sessizliği takviye kuvvetleri aramak için kullandım.

"*Hepsinde* mi var?" Stanton'ın sesinde şok ve biraz da neşe vardı.

"Hepsinde var," diye belirttim aksi bir şekilde. Gözlerimi ovaladım. "Burada boyumdan büyük işin içinde olduğumu söylemekten utanmıyorum."

"Ateşleri de var mı? Yoksa sadece istifra mı?"

"Ateşleri olduğunu nasıl anlarım?"

"Sıcaklar mı?"

Bir saniyeliğine çaresizce düşündüm. "Soğuk değiller."

"Pekâlâ. Marketi arayıp sipariş ver. Onlara kulak termometresi istediğini söyle; kutunun üstünde nasıl kullanacağın yazıyordur. Ayrıca Tylenol, tuzlu kraker, zencefilli gazoz, tavuk suyu ve Pedialyte lazım."

Söylediği her şeyi İncil iniyormuş gibi hızla yazdım. "Pedialyte de ne?"

"Bebekler için mineralli su gibi. Gözünü bebekten ayırma. Eğer kusmaya başlarsa sakın oyalanma, çocuk doktorunu ara. Numarası muhtemelen buzdolabının üstündedir. Bebekler çok hızlı susuz kalabilir. Aynı şey iki yaşındaki için de geçerli, gözünü üstünden ayırma. Eğer bir yemek kaşığı Pedialyte'yi bir saatliğine içinde tutamazsa onu da doktora götürmen gerekebilir."

"Tamamdır. Başka bir şey?"

"Sadece onları rahat ettir. İçebildiklerinde ufak yudumlar içir. Mideleri sakinleştiğinde kraker ve tavuk suyu ver. Eğer desteğe ihtiyacın olursa bizi ara."

İç geçirdim. "Tamam, teşekkürler adamım."

***

Ertesi sabah olduğunda belime kadar kirli çamaşıra batmıştım. Çarşaflar, batan pijamalar, alınlara koyduğum kumaşlar. Çamaşır makinesini nasıl çalıştıracağımı biliyordum, annem bildiğimden emin olmuştu. Her şeyin düzenli ve temiz olmasından hoşlandığım için de bulaşık makinesini nasıl dolduracağımı ve havluyu nasıl katlayacağımı da biliyordum.

Çarşamba öğleden sonra birlikler kıpırdanmaya başladı. İyileşiyorlardı ama henüz tam kapasiteyle dönmemişlerdi. Çünkü huysuzlanmaya, birbirleriyle tartışmaya başladılar. *Yok kardeşi kokuyor, yok öbürü yorganı çekiyor, yok bana ters bakıyor.*

Hepsini aşağı kata indirdim ve oturma odasına topladım. Her kanepe, koltuk ve aşk koltuğu, yerdeki bazı kısımlar bile battaniyeyle, yastıkla ve çocuklarla kaplıydı. Chelsea kanepeye uzandı, ben de yere oturup kanepeye yaslandım. Ronan yanımdaki yorganın üstünde karnının üzerinde yatıyordu. Televizyonu açtım.

Ve tartışmalar yine başladı.

"Hadi Sünger Bob'u izleyelim."

"Sünger Bob aptalca. MTV'yi aç, *16 Yaşında ve Hamile* var."

MTV'nin eskiden gerçekten müzik videoları yayınladığını hatırlıyor musunuz?

Chelsea yeğenine, "*16 Yaşında ve Hamile*'yi falan izlemiyoruz," dedi.

"Discovery Channel'a ne dersiniz?" diye önerdi Raymond. "Aslanların avlanma alışkanlıklarıyla ilgili bir maraton var. Bir sürü ceylan yiyorlar."

Rosaleen, "Yazık ceylanlara!" dedi.

Kâbus gibiydi.

"Dinleyin!" diye bağırdım. "Kumanda bende. Bu da beni evrenin efendisi yapar. Efendi basketbol maçı izleyeceğimizi söylüyor."

Hem karşı çıkanlar hem de kabul edenler oldu.

Bir müddet sonra Rosaleen tekli koltuktan aşağı indi, yastığını da peşinden sürükledi. Yastığını yanıma attı ve başını üstüne koyup bana baktı. Alnı hastalıktan nemli, gözleriyse parlaktı. "Bana şarkı söyler misin?"

Ona baktım. "Hayır."

"Lütfen?" dedi kısık sesle.

Başımı kararlılıkla iki yana salladım. Pes etmeyecektim. "Oluru yok."

Terli ve soğuk eliyle bileğime dokundu. "Uykuya dalmama yardım edecek."

İşte öylece kararlılığım çatlamaya başladı.

"Ben şarkı söylemem," diye açıkladım çaresizlikle.

Dudağı titreyince çatlak genişledi. "Ama kendimi daha iyi hissettirecek. Çok kötü hissediyorum, Jake."

Erkek adam kartıma sımsıkı tutundum. "Hiç şarkı bilmiyorum."

Iron Maiden'ın bu durumda yardımcı olacağından şüpheliydim.

Bana yavaşça gözlerini kırptı. "Lütfen ama lütfen?"

Çatlak, lanet olası Büyük Kanyon'a dönüştü. *Lanet olsun.*

Boğazımı temizledim ve günlerdir kafamda fazla kafein tüketmiş böcekler gibi vızıldayıp duran One Direction şarkısının sözlerini yumuşak bir şekilde söyledim.

"Odadaki herkes görebiliyor..."

Sesim çok derin ve berbattı.

Oğlanlar işkence görüyormuşçasına inlediler. Riley tekli koltuğunda dikildi ve birdenbire ilgiyle bana doğru döndü. Chelsea eliyle ağzını kapadı, o elin altında kıkırdadığını biliyordum. Fakat Rosaleen... o bebek mavisi gözleri beni iliklerime kadar ısıttı. Çünkü öyle minnet doluydu ve taparcasına hayranlıkla bakıyordu ki...

Yirmi dört saattir ilk defa gülümsüyordu.

O yüzden devam ettim. *"Senin dışında herkes..."*

Lanet nakaratı bitirdim. Rosaleen yavaşça alkışladı ve Riley sersem sersem iç geçirdi. "Gelmiş geçmiş en iyi şarkı."

Chelsea kendini tutmaya çalışmaya son verdi ve yüksek sesle kıkırdadı.

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. "Şu anda kendimden nefret ediyorum."

***

Perşembe sabahı erkenden –yani veba başladıktan iki gün kadar sonra– Chelsea tekrar ayağa kalktı. Duştan yeni çıkmıştı, saçları hâlâ ıslaktı ve inanılmaz güzel kokuyordu. Temiz şampuan ile vanilyalı duş jelinin kokusu, onu başından ayak parmaklarına kadar –ve arada kalan her şeyi– yalamak istememe sebep oldu. Biraz olsun abartmıyordum...

Belinden bağladığı kocaman, pembe ve sevimli bir bornozun içindeydi.

Merdivenden aşağı indik ve kapının önünde durduk.

"Daha iyi hissettiğine emin misin?" diye sordum.

"Evet. Buradan sonrasını alabilirim." Başını salladı, gözleri minnetle yumuşacıktı. Erkenden gidiyordum, eve uğrayıp duş almam ve üç saat içinde mahkeme salonunda olmam gerekiyordu. Çocuklar daha iyiydi. Hâlâ yataktaydılar ve okula dönmemişlerdi ama iki saatte bir canları çıkana kadar kusmuyorlardı. Yani... Gelişme vardı.

Chelsea elini koluma koydu, belki sadece gerçekten yorgundum ama dokunduğu yerin altında derim karıncalanır gibi oldu. Ten tene olmanın ne kadar iyi olacağını hayal edemedim... aletimi elediğinde. Onu tekrar görmeden önce kesinlikle mastürbasyon yapmak zorunda kalacaktım.

"Teşekkürler Jake. Tekrar." Bezginlikle başını iki yana salladı. "Sana asla karşılığını ödeyemeyeceğim."

Aklıma birkaç yol geliyordu.

Göz kırptım. "Lafa değil icraata bakarım. Ayrıca icraatlar çok daha eğlenceli olur."

"Haklısın." Kolumu hafifçe sıktı. "İşte o yüzden sana bugüne kadar yediğin en iyi yemeği yapacağım. Bizim için yaptıklarına ne kadar minnettar olduğumu göstermek için. Cuma akşamı. Gelir misin?"

Ah sorma, hem de nasıl gelirim. Hiçbir fikri yoktu.

Fakat düşünüyormuşum gibi davrandım. "Tofu falan yok, değil mi?"

Chelsea sırıttı. "Tofu yok."

Öne doğru eğilip kulağına yaklaştım, köprücükkemiğinin görünen yerlerinde tüyleri havaya kalktı. "Tatlı için ne düşünüyorsun?"

Bana ayak uydururken sesi işveli bir hal aldı, iyi de karşılık veriyordu. "Nelerden hoşlanırsın, Jake?"

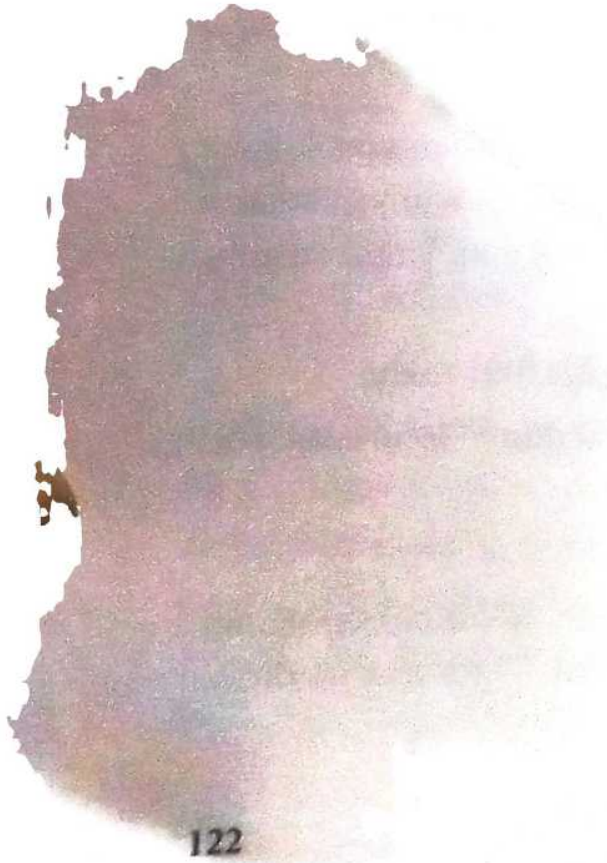
"Üstünde krem şanti olan her şeyi yerim."

Kızardı ve dudaklarından bir kahkaha kaçtı. "İstiflediğimden emin olacağım."

Islak saçını kulağının arkasına ittim. "Güzel. Çocukları oyalaması için film getireceğim. Riley, *Goonies*'i hiç izlemediklerinden bahsetti. Bu kesinlikle bir suç."

"Harika olacak."

Chelsea'nin buz mavisi gözlerinin içine baktım. "Ben de öyle olacağını düşünüyorum."

11

Cuma akşamı Chelsea'nin evinin önüne park edip arabamdan çıktım. Kulağa tam bir denyo gibi gelmek istemesem de adımlarımda bir yaylanma vardı. Ruh halimde bir canlılık. Heyecanlıydım. Chelsea'yle geçireceğim bu akşamı dört gözle bekliyordum. Evet, çocuklarla da. Tabii ki aramıza yarım düzine kişi girmiş oluyordu ama eğlencelilerdi. Akıllılardı. Genel anlamda epey harikalardı.

En sonunda seks yapma ihtimalimin yüksek olduğu gerçeğinin de etkisi vardı.

Elimde beyaz güllerden bir buket ve filmle kapıyı tıklattım.

Kapı açıldı ve önümde uzun, bronz tenli, sıska bir herif durdu. Kirli sarı saçları stratejik şekilde dağıtılmıştı, üzerinde beyaz tişört, sarkmış kot pantolon ve köpekbalığı dişinden kolye vardı.

Selamlamak için çenesini kaldırdı. "Selam."

"Selam." Bu sikik kimdi ve niye kapıyı açıyordu? "Chelsea nerede?"

Geriye çekilip kapıyı daha genişçe açarken başını çevirdi. "Bebeğim! Burada bir adam var." Kahverengi gözleri benden tarafa döndü. "İrice bir herif. Ne kadar kaldırıyorsun, iki yüz elli mi?"

"Öyle bir şey."

Yanından geçerken çiçekleri yanıma indirdim, elimde tuttuğum için kendimi mal gibi hissediyordum.

Chelsea mutfaktan çıktı; üzerinde ufak, ince askılı siyah bir elbise –sadeliğiyle seksiydi– ve parmaklarını açıkta bırakan siyah topuklu ayakkabılar vardı. Omuzlarına dökülen saçları yumuşak ve parlaktı. "Jake!" Gülümsemesi cansız, bir nevi zorlamaydı.

"Neler oluyor?" diye sordum aynı şekilde.

Arkasından yirmili yaşlarda iki kişi daha çıktı: Uzun rastaları ve çarpıcı bir yüzü olan siyahi bir kız ile uzun kahverengi saçlı, son moda, acayip iğrenç, limon yeşili şal desenli gömlek giyen bir oğlan.

"Berkeley'den arkadaşlarım ziyarete geldi." Yüzü gerildi, özür diler gibiydi. "Geldiklerini bilmiyordum." Geriye doğru çekilip arkasındaki çifti işaret etti. "Bunlar Nikki ve Kevin."

Nikki ve Kevin biraz fazla mutlulukla gülümsedi. Doğru düzgün rol yapamayacak kadar kafayı çekmişlerdi.

"Ve bu da," –Chelsea sarışın köpekbalığı katilini gösterdi– "Lucas."

Lucas mal mal sırıttı. "N'aber?"

Başımı salladım, sonra Chelsea'ye dönüp çiçekleri verdim. "Bunlar senin için."

Çiçeklere sevgiyle baktı, avcunu yumuşak yaprakların üzerinde gezdirdi. "Çok güzeller. Teşekkür ederim."

Akşam yemeği buraya kadarmış. Daha da önemlisi, seks buraya kadarmış.

Siktir.

Rosaleen koşarak köşeyi döndü, kıvırcık saçları ortadan ayrılıp ikili toplanmıştı. Birden belime sarılıp, "Jake, geldin! Filmi getirdin mi?" diye sordu.

Görmesi için havaya kaldırdığım filme baktı ve yerinde zıpladı.

Sonrasında Riley ve Rory yanımıza geldi. Lucas, Rory'nin başını sertçe sıvazladı. "Ufak dostum, gidip bana bi' bira getirsene? Eğer film izleyeceksek içmem gerekecek."

Chelsea başını yana eğdi. "İçkimiz yok, Lucas. Ağabeyim ve Rachel içmezdi."

"Bu berbat."

Hep beraber oturma odasına doğru yürüdük ve Lucas'ın kolunu gelişigüzel bir şekilde Chelsea'nin omzuna atmasını izlerken yanağımdaki kas seğirdi. Hareketi rahattı. Samimi bir aşinalık vardı.

Bu puşttan gerçekten hiç hoşlanmamıştım. Yalnız da değildim.

Rory yanıma gelip, "Eğer bir daha kafama dokunursa hayalarına yumruğu indireceğim," diye fısıldadı.

"İyi bir plana benziyor."

Riley dikkatli bir şekilde, "Filmi annemle babamın odasında izleyebilir miyiz?" diye sordu. "Eskiden her hafta orada film gecesi yapardık. Ama şeyden beri yapmadık..." Omzunu silkerek bitirdi.

"Tabii," dedim ona.

Chelsea yumuşak bir sesle, "Bence bu harika bir fikir," diyerek hemfikir oldu.

"Dostum! Daha iyi bir fikrim var!" dedi Lucas bana doğru dönerek. "Yani... Sen er-dadısın, değil mi?"

"Neyim?" diye sorarken yüz ifadem gittikçe düşmanca bir hale bürünüyordu.

"Dadı gibi ama erkeksin ya? Çocuklara bakabilirsin, değil mi?"

"Harika!" diye bağırdı Nikki, herifin düşündüğü şeyi anlıyordu. "Biz dördümüz dışarı çıkarken Bay Uzun, Karanlık ve Ateşli bebelerle kalabilir."

Chelsea'nin reddetmesini bekledim.

Çocuklarla kalmayı tercih edeceğini söylemesini bekledim.

Benimle.

Fakat söylemedi.

Boş bir ifadeyle bana döndü. "Bu sana uyar mı Jake?"

Alaylı bir ses çıkardım. Hayal kırıklığı ve dargınlık midemde kaynadı. Asit gibi yakıyordu. "Sen ne yapmak istersen o olsun, Chelsea."

"Harika." Lucas başını salladı. O sikik kolunu hâlâ kızın omzundan çekmemişti.

Kolunu kırıp koparmak istedim.

Lucas'ın gözleri Chelsea'nin üzerinde gezindi. "Üzerini değiştirmelisin, bebeğim."

Ona sert bir şekilde baktım. "Bence mükemmel görünüyor."

Başı sallandı. "Şey, tabii ki seksi." Sonra Chelsea'ye döndü. "Ama MILF *gibi görünüyorsun. Ateşli falansın ama yine de anne gibisin, anlarsın ya?"

İşte şimdi ağzını da kırmak istiyordum.

Chelsea'nin yüzü asıldı ama kabul etti. "Tamam. Hızlıca üstümü değiştireceğim, sonra çıkarız."

On dakika sonra daracık kot pantolon ve beyaz sıfır kollu tişörtle merdivenden aşağı indi. Tişört memelerini olağanüstü bir şekilde birbirine doğru itiyordu, muhteşem görünüyordu. Fakat farklıydı. Bu kıyafetinde daha az... *zarafet* vardı. Ve kesinlikle çok daha düzülesi görünüyordu.

Normalde bu kötü bir şey olmazdı. Eğer onunla bunu giyerken bir barda tanışmış olsaydım –öncesinde– benimle eve gelmesi için elimden gelen her şeyi yapardım. Asıl sinirimi bozan

* (İng.) Cinsel yönden genç erkeklere cazip gelen orta yaşlı kadın. (ç.n.)

şey, bensiz dışarı çıkmasıydı; tam da diğer pisliklerin ona bakıp aynı şeyi düşüneceği yere...

Beni mutfağa doğru götürdü, Ronan'ın beslenme ve uyku saatini anlatıyordu. Şimdiye kadar öğrenmemişim gibi. Konuşmayı bıraktığında gözlerini yerden kaldırıp bana baktı.

"Akşam yemeği için üzgünüm."

"Üzülme."

"Jake, ben..." Dudaklarını yaladı, kararsızca kıpırdanıyordu. "İki aydır onları görmüyordum. Bilmiyordum..." Yeniden duraksadı, sonra söylemek istediği kelimeleri bulmuş gibi göründü. "Bana kızgın mısın?"

Gözleri öyle umut doluydu ki. Çok... savunmasızdı. Sesim yumuşadı. "Hayır, sana kızgın değilim."

Öte yandan adi arkadaşları bambaşka bir hikâyeydi.

"Peki, bu konuda ne düşünüyorsun? Çocuklara benim için bakabilir misin?"

Duruşmalarda, kelimelerin anlamı olduğunu çok çabuk öğreniyorsunuz. Sorularınız ve cevaplarınız daha dikkatle, önceden düşünerek dile getiriliyordu çünkü söylenenlerin çoğu yoruma açılabilirdi. Bu da beni yan çizmekte çok iyi hale getirmişti; şu anda gayet işe yarar bir yetenekti.

"Her şekilde bütün gece burada olmayı planladım."

Sonra yine o hamster tekerleği aklıma geldi. Kendinden verip durduğunu, asla almadığını düşündüm. Uzanıp elini tuttum. "Arkadaşlarınla gitmelisin, Chelsea. Eğlen." *Bu fikirden ne kadar nefret edersem edeyim...* "Çocuklar ve ben iyi olacağız."

Üzerinden bir yük kalkmış gibi gülümsedi. Ben de kendimi daha az sefil hissettim.

***

Robert ve Rachel McQuaid'in yatak odası evin üçüncü katındaydı. Odalarına çıkan merdiven ikinci katın koridorunun sonunda başlıyordu. Mahremiyetin onlar için önemli olduğu belliydi. Romantizmin de -sonuçta altı çocukları olmuştu. Oda devasaydı: bir oturma bölümü, spa tarzında bir banyo, bazı dairelerin mutfağı kadar büyük, ayrı giyinme odaları vardı. Köşedeki şöminenin üstünde düğün fotoğrafları asılıydı; mutlu ve gençlerdi, birlikte hayatlarını yaşamaya başlamak için çok heveslilerdi. Komodinin üstünde çocuklarının fotoğrafları vardı: ilk banyoları, Noel sabahları, kumsaldaki günleri ve sarılarak uyumaları gibi hassas, içten fotoğraflar...

Çocuklar içeri ilk girdiklerinde sessizlerdi, odaya adeta bir tapınak gibi davrandılar. Fakat birkaç dakikanın ardından odaya karşı doğal coşkuları ve rahatlıkları onun yerini aldı. Ebeveynlerinin büyük boy yatağına çıkarken bana bir kutunun içindeki yavru köpekleri anımsattılar. Birbirlerine çarpıyor, biri diğerinin üzerine uzanıyordu, en sonunda yerleşip rahatladılar. Riley, Regan'ı kucağına aldı. Regan'ın parmağını emişine ve dalgın bakışlarına bakılırsa filmin başlangıç yazılarını görecek kadar uyanık kalsa şanslıydı. Raymond, Kuzen It'i tıpkı bir can simidi gibi kollarına aldı ve Rosaleen de yatağın ortasındaki boş yere vurdu.

"Gelsene Jake, sana da yer var."

Yetişkin bir adamın kan bağı olmayan çocuklarla yatağa uzanması hakkındaki kuralları bilmiyordum; ancak ortak bir şekilde yüzlerinde beliren rahatlatıcı ve beklenti dolu ifadeler zihnimi rahatlattı. DVD oynatıcısına filmi taktım, kumandayı elime aldım ve yatağın üstüne atlayıp hepsini zıplatarak güldürdüm.

Daha sonrasında, filmde Troy'a ve kovasına lanetler yağdırdıkları sırada Rosaleen, "Chelsea Halam nereye gitti?" diye sordu.

Chelsea'nin tam olarak nerede olduğunu ve oraya kiminle gittiğini düşününce gerildim.

Sesime terslik katmamaya çalışarak, "Arkadaşlarıyla dışarı çıktı," diye cevap verdim.

Riley kucağındaki ufaklığı uyandırmamak için fısıldayarak, "Onlardan hoşlanmadım," dedi. "Arka bahçede esrar içiyorlardı."

Rosaleen, "O koku o muydu?" diye sordu.

"Evet."

Elimi yumruk yaptım. Bütün o bencil, sorumsuz... Bir zamanlar ben de gençtim ama yirmi altı yaş *o kadar da* genç değildi. Bariz bir şekilde ahmak olmak için fazla büyüktü.

"Hepsi puşt," dedi Rory.

Küfrettiği için azarlamadım bile çünkü ona daha fazla katılamazdım.

Sonra filmi izlemeye geri döndük.

***

Filmin son jeneriği Cyndi Lauper'ın şarkısı eşliğinde akarken Raymond, "Bu harikaydı," dedi.

"İkinci bölümü var mı?" diye sordu Riley.

"Yok." Esnedim. "Seksenlerde mükemmel olan bir şeyi bozmamaları gerektiğini biliyorlardı."

Rosaleen kucağıma atlayarak homurdanmama sebep oldu. Sonra iki küçük eliyle yüzümü tuttu, bir tarafını yukarı iterken bir tarafı aşağı itti. "Sen de biraz o Sloth karakteri gibisin, Jake. Kocaman ve gürültücüsün." Düşünceli bir şekilde bana baktı. "Ama onun kadar çirkin değilsin."

Elde ne varsa kabul edecektim. "Teşekkürler," diye mırıldandım yamulan dudaklarımla.

Çocuklar yataktan inip vücutlarını esnettiler, gözleri kızarmıştı. "Dişlerimizi fırçalamak zorunda mıyız?"

Onlarla birlikte merdivenden ikinci kata indim. "Hayır, sanırım dişleriniz bir gün fırçalanmasa bir şey olmaz. Gidip uyuyun."

Oğlanlar odalarına gitti, Riley de Regan'ı başarıyla yatırmasının ardından odasından çıktı. Beni yargılayıcı ergen bakışlarıyla süzdükten sonra ufacık bir gülümseme verdi. "Bu eğlenceliydi. Teşekkürler."

Göğsümde tuhaf, sıcak bir his karıncalandı. "Öyleydi. Rica ederim."

Rosaleen elimi tutup beni odasına doğru çekti. Pembe ve prenseslere layıktı, tek boynuzlu kenarlıklar vardı ve tavanda da gökkuşaklı mavi bir gökyüzü resmi yer alıyordu. Sayvanlı karyolaya tırmandı. "Benimle uzanacak mısın Jake?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Dişlerini dramatik bir şekilde birbirine çaptı ve yorganı çenesine kadar çekti. "Ama ya Tek Gözlü Willie beni almaya gelirse?"

Ensemi kaşıyarak düşündüm. "Şey... Kapıyı açık bırakırız, koridorun ışığı da açık durur?"

Yok, yeterince iyi değildi.

"Ve... Sen uykuya dalana kadar kapının dışında oturabilirim." Biraz iş halletmek için bilgisayarımı yanımda getirmiştim. Benim için masa ya da yer fark etmezdi. Seçici değildim.

"Tamam." Gülümsedi. Sonra da elini sallayarak beni yakına çağırdı. Aşağı eğildiğimde başını yastıktan kaldırıp yanağıma yumuşacık bir öpücük kondurdu.

O tuhaf, sıcak karıncalanma hissi tüm gücüyle hücum etti.

"İyi geceler, Jake. Tatlı rüyalar."

Bir an için yorganın altına sokulmasını izledim, saf, iyi ve masum olan her şeyin görüntüsüydü. İçimdeki her şey, onun tam olarak böyle kalabilmesini istedi.

Duygusallığıma karşı başımı iki yana salladım. Çünkü ben duygu işlerini yapmazdım. Sert, şüpheci ve acımasızca dürüst olurdum; ama asla duygusal olmazdım.

Işığı kapattım. "İyi geceler, Rosaleen."

***

Bir süre sonra –otuz dakika da olabilir üç saat de– yerde uyandım. Bilgisayarım kucağımdaydı ve çenem de göğsüme düşmüştü. Boynum sızlıyordu, kıçım komple uyuşmuştu. Başta kafam allak bullaktık; nerede olduğumdan veya neden lanet yerde oturduğumdan emin değildim. Etrafıma bakınıp derin nefesler aldım ve sonra hatırladım. *The Goonies*, Chelsea'nin ezik arkadaşlarıyla dışarı çıkması, çocuklar...

Bilgisayarımı kapatıp gözlerimi ovalarken beni neyin uyandırdığını merak ettim. Rosaleen hâlâ mışıl mışıl uyuyordu, bebeğin odası dahil koridordaki kapalı üç kapının ardında da sessizlik vardı. Ayağa kalktım ve...

Tak.

Aşağıdan bir ses geldi, ardından da anlamlandıramadığım kısık konuşmalar.

Bu neydi şimdi?

Bela beklentisiyle kaslarım gerildi. Belki de biri içeri girmeye çalışıyordu? Chelsea anahtarı paspasın altından aldı mı diye merak ettim.

"*Mmm... evet...*"

Bu bir erkek inlemesiydi. Hırsız inlemezdi.

Kulaklarımı havaya dikerek aşağı indim. Her adımla beraber sesler daha netleşti.

"Lucas!" Bu Chelsea'ydi.

"Acayip ateşlisin, bebeğim."

Karnım buruldu ve yumruklarımı sıktım. Hırsızlık değildi.

"Sana çok ihtiyacım var," dedi.

"Lucas..."

Chelsea'nin sesi kısık, sert bir fısıltıydı çünkü çocukları düşünüyordu. Her zaman çocukları düşünüyordu. Fakat kelimeleri netti.

"Lucas, kalk üstümden."

Adamınkiler de öyleydi.

"Sürtüklük etme, Chels. İstediğini biliyorum.

"Hayır. *Dur*, Lucas... Hayır!"

"Şişt, rahatla. Sadece bana izin ver..."

Aklımı yitirecektim.

Köşeyi dönüp oturma odasına girdim. Kanepede, hâlâ giyiniklerdi. Pislik herif, kızın üstüne çıkmış sürtünüyor, bacakları haricinde onu komple kaplıyordu.

Chelsea'nin kıvrılan, tekmeler atan bacakları haricinde.

Tek bir hareketle tişörtünün arkasından tutup onu Chelsea'nin üstünden kaldırdım. Tek elimle havada tuttuktan sonra diğeriyle suratına yumruğu indirdim. Yumruğum tatmin edici bir çatırtı sesiyle temas etti ve parmaklarımın altındaki burnunun çatladığını hissettim. Hiddetten gözlerim düzgün görmüyordu ve nabzım kulak zarlarıma deli gibi çarpıyordu, geri çekilip ağzına bir tane indirdim. Kendini korumak için ellerini kaldırdı ve onu yere bıraktım.

Böylece onu tekmeleyebilirdim. Botumu tam kaburgasının altına indirip ciğerlerindeki havayı çıkardım.

Daha fazlasını istiyordum. Bunun için açlık hissediyordum; acı, kan ve lanet olası ıstırap için...

Nefesi kesildi ve nefes almaya çalışırken zorlandı. Fakat duymadım bile. Onu gerçekten görmüyordum ki. Gözlerimin önünde oynayan tek görüntü, Chelsea'nin -tatlı, narin ve isteksiz Chelsea'nin- altında kıvranıp duruşuydu. Ona hayır demesi, durması için yalvarmasıydı.

Durmamıştı. Ben neden duracaktım?

Onu kolundan çekerek kaldırdım ve duvara yapıştırdım.

"Sana hayır dedi, şerefsiz! *Sağır* mısın?" Sonra ellerimi boğazına doladım.

Yumuşaktı. Güçsüzdü. Kolayca kırılabilirdi.

Sıktım.

Gözleri pörtledi ve ellerimi tırmaladı. Fakat bir kelebeğin kanatlarının değmesi kadar etkisizdi.

"Jake, lütfen yapma."

Chelsea'nin eli omzumdaydı ve sesi yumuşaktı. Yalvarıyordu. "Yapma Jake. Lütfen dur."

Çalkalanan karanlık, ölümcül suların ortasında o sabit ve sakin bir liman gibi hissettirdi.

O yüzden durdum. Bu herif hak ettiği için değil.

Yalnızca Chelsea istediği için.

Bıraktığımda pislik yere doğru kaydı, öksürüyordu ve kanaması vardı. Hızlı hızlı soluyarak ona baktım, kalbim göğsüme acımasızca çarpıyordu. Koltuktaki ceketini kaptıktan -cebinden anahtarlarını alacak kadar düşünceliydim çünkü leş gibi bira kokuyordu- sonra ona attım.

"Dışarı çık," diye hırladığımda sesim hissettiğim kadar vahşi çıktı.

Ceketiyle kanayan yüzünü sildi ve nefret dolu, pişmanlık duymayan gözlerle bana baktı. "Anahtarlarım lazım," dedi.

Aptal herif.

"Hayır. Arabanda uyuyabilir, sabah ayıldığında da acınası kıçını başka bir yere götürebilirsin."

Tartışmak için ciddi ciddi ağzını açtı ama izin vermedim.

"İki seçeneğin var: Kahrolası arabada uyumak ya da hastanede bilinçsiz bir şekilde yatmak. Ben hangisini tercih ettiğimi biliyorum."

Tercihim araba değildi.

Omzumun üzerinden Chelsea'ye baktı ve sadece bakışlarıyla bile ona dokunduğunda saçlarım diken diken oldu.

"Ne diyorsa onu yap, Lucas. Nikki ve Kevin birkaç saate uyanır. Sonra hepiniz gidebilirsiniz."

Pislik herif son bir dik bakışla yürüdü, kamburunu çıkararak kapıdan dışarı çıktı. Ben de o kapıyı arkasından çarptım.

***

Dışarıda kaldığından emin olmak için kapıyı kilitledim ve asma kilidi de taktım. Belki de dışarı çıkıp onu öldürmeyeceğimden emin oluyordum. Ellerim titriyordu, zar zor zapt edebildiğim öfkem ve bir isim koymak istemediğim başka bir şey yüzünden bütün vücudum hâlâ titriyordu.

Arkamdaki Chelsea'nin sesi titredi. "Lucas'ın böyle bir şeye kalkıştığına inanamıyorum..."

Fokurdayan bir volkan gibi döndüm ve tüm gücümle onun üzerine patladım.

"Elbette kalkıştı! Başka ne halt bekliyordun? Minik bir öpücük ve kucaklaşma için mi ülkeyi baştan uca geçtiğini sandın?"

Kolları kendi beline daha sıkı sarıldı. Sesi daha da sessizleşti. "Arkadaşım olduğunu sandım."

"Saflık olayı sevimli Chelsea, aptalın teki olmak değil."

Ona vurmak için elimi kaldırmışım gibi geri çekildi. "Pardon?"

Aşina olmadığım hisler içimde katran gibi kaynıyor, her yerimi yoğun ve yapışkan bir şekilde kaplıyordu.

Çirkin bir histi.

"Arkadaşın mı?" Kahkaha attım. Gözlerimi vücudunda gezdirdim. "Bütün arkadaşların için böyle mi giyiniyorsun?" Dilimi şaklattım. "Şanslı herifler."

Sesi bir oktav yükseldi. "Giyinme şeklimde hiçbir yanlışlık yok."

Sorularım havayı ikiye böldü. Sert ve keskindi. "Sarhoş musun?"

"Hayır."

"Uyuşturucu aldın mı?"

"Hayır!"

"Onu daha önce becerdin mi?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez!"

Ağzımı büktüm. "Bu evet demek."

"Beni çapraz sorguya alma!"

"Eğer burada olmasaydım başına ne gelebilirdi biliyor musun?" diye bağırdım, yukarıda uyuyan altı çocuk olduğunu unutmuştum.

Çünkü hepsinin temeli, cinayet işlemek için ölüp bitmemin sebebi buydu. Yumruğumu duvara geçirmek istememe sebep olan şey -veya daha doğrusu- dışarıdaki değersiz pisliği yakalayıp yumruğumu ona geçirmek istememe sebep olan şey buydu. Eğer benden başka birisi burada olsaydı dile getirilmeyecek şeyler olabilirdi.

Kurtulanların gözlerine bakmıştım. Sonrasını görmüştüm. Tabii, belki yollarına devam etmişlerdi. Belki üstesinden gelmişlerdi. Fakat asla unutmamışlardı.

Bir daha asla ama asla aynı olmamışlardı.

"Evet, fazlasıyla farkındayım, Jake. Düşündüğünün aksine, aptal değilim. Burada olduğun için minnettarım." Sesi düz bir halden soğuk bir hale geldi. "Şimdi gidebilirsin."

Kapıyı gösterdim. "O dışarıda olduğu sürece hiçbir siktiğimin yerine gitmiyorum."

"İyi o zaman. Kanepenin tadını çıkar."

Sonrasında baştan savıldım. Chelsea arkasını döndü, sırtı bir askerinki kadar dik halde koridora doğru yürüdü. Üç adım sonra arkasını döndü, sözleri bana bir gülle gibi çarptı. "Neden başarılı bir ceza avukatı olduğunu artık görüyorum, Jake. Kurbanı suçlamakta çok iyisin."

Bir saniye için orada öylece durdum. Cevap veremeyecek kadar sersemlemiştim, belki de çok utanmıştım.

Merdivenden yukarı çıktı ve ben yalnız kaldım. Kulaklarımda söylememem gereken tüm o şeylerin yankısıyla birlikte.

12

Beş dakika sonra mutfaktaydım, zulasını nereye sakladığını unutan bir bağımlı gibi dolapları ve çekmeceleri karıştırıyordum.

Bir yandan da Chelsea'nin ölen ağabeyine söyleniyordum.

"Hadi ama Robert, çocuklarınla tanıştım." Buzdolabının gerisini kontrol ettim; badem sütünü, bir parça tofuyu ve bir paket organik armudu kenara ittim. "Bu evin bir yerlerinde alkol olmamasına imkân yok."

Şu noktada bir şişe NyQuil'e bile razıydım.

Buzluğa daldım. Donmuş spagetti sosunun altında sıvı altına denk geldim. Bir şişe Southern Comfort.

Etiketine baktım, rahatlamanın tadı şimdiden dilimdeydi. "Aferin sana, Robbie. Benim kafadan bir adamsın."

Kapağını açıp bir yudum aldım, bardak için bekleyemeyecek kadar hevesliydim. Soğuk sıvı boğazımdan aşağıya yakan, memnun edici ve uyuşturucu bir yol çizerek indi. Buzluğu kapamadan önce haykıran elime koymak için donmuş bezelye kaptım. Sonra mutfak dolabından bir bardak aldım ve yarısına kadar kehribar

rengi alkolle doldurdum. İçkiyi bardakta çevirirken merdivenden aşağı inen çoraplı ayakların pıtır pıtır sesini duydum.

Rory bir süre sonra kapının girişinde durdu. Mavi pijama altı ve beyaz pamuklu tişörtünün içindeydi, kahverengi kıvırcık saçları her yöne dikilmişti. Fakat gözleri tetikte ve büyüktü, bana bir süredir uyanık olduğunu söylüyordu.

"Yatağının dışında ne yapıyorsun?" diye sordum nazikçe.

"Susadım," diye yalan söyledi. "Bir bardak su alabilir miyim?"

Ada tezgâhın kenarına oturmasını işaret ettikten sonra bir bardağa musluktan soğuk su doldurdum. Önüne bıraktım, birkaç dakika boyunca loş ışıkla aydınlanan mutfakta sessizce kendi içeceklerimizi yudumladık.

Ta ki, "Halamla seni duydum," itirafında bulunana kadar.

Sadece başımı salladım.

Tereddütle inceleyen mavi gözleri bana baktı. "Bağırıyordun. Sesin... kızgındı."

Bir yudum alıp nefesimi verdim. "Evet. Kızgındım."

Suçluluk zaten içimi yiyordu. Fakat yüzü endişeyle gerildiğinde, pişmanlığın dişleri ziyadesiyle keskin hissettirdi. "Gidecek misin?"

Bardağımı tezgâhın üzerine bıraktım ve gözlerine baktım. "Hayır, Rory, gitmeyeceğim."

Yüzü rahatladı. "İyi."

Suyunu yudumladıktan sonra, "Neden kavga ediyordunuz?" diye sordu.

"Ben... Sabrımı yitirdim."

"Tepesi atmış küçük bir pislik gibi mi davranıyordun?" diye sordu. Benim sözlerimi bana karşı kullanıyordu.

Alayla güldüm. Velet cin gibiydi, hakkını vermem gerekiyordu.

"Öyle bir şey."

"Eskiden annemle babam da arada bir kavga ederdi..."

Bu kadar çok çocuğun stresini düşününce şaşırmadım. Aslında eğer bir noktada Robert McQuaid *The Shining* filmindeki, "Johnny geldi!" sahnesi gibi delirmişse şaşırmazdım.

"... ama arabada tartışırlardı."

Sırıttım. "Arabada mı?"

"Evet." Güldü. "Sanırım kavga ettiklerini bilmemizi istemiyorlardı, o yüzden onları duyamayalım diye dışarı çıkıyorlardı. Üst kattaki pencereden onları izlerdik." Sesi azaldı, hatırayla gülümsüyordu. "Annemin elleri böyle oluyordu..."

Rory kollarını yukarı kaldırıp nöbet geçiren bir ahtapot gibi salladı.

"Babam da böyle yapıyordu..."

Burun kemerini sıkıp başını iki yana salladı, mantıksız bir kadınla orta yolu bulmaya çalışan bir adamın kusursuz taklidiydi.

"İçeri döndüklerinde ne oluyordu?" diye sordum.

Cevap vermeden önce biraz düşündü. "Birbirlerinin etrafından geçerlerdi. Konuşmaz veya birbirlerine bakmazlardı. Fakat bir süre sonra her şey normale dönerdi, anlarsın işte?"

Aslında anlamıyordum. Annemle babamın "anlaşmazlıklarını" ring kenarındaki yerimden izlerdim. Fakat başımı salladım ve ona zaten bildiği şeyi söyledim.

"Onlar iyi ebeveynlerdi, evlat."

Hüznün gölgesiyle derin bir şekilde iç geçirdi. "Evet."

İçkimin kalanını bitirdim. "Hadi bakalım, geç oldu. Yatağa geri dön."

Rory tabureden atladı ve birlikte merdivenden yukarı çıktık. Odasının kapısına geldiğimizde artık tanıdığım vurdumduymaz tavrı takınmaya çalıştı.

"Ben bebek değilim, biliyorsun. Beni yatırman gerekmiyor."

Sırtına hafifçe vurdum. "Evet, biliyorum."

Fakat yine de onunla birlikte odaya girdim.

Rory ranzada alt yatağa girerken ben de üstte horuldayan Raymond'a göz attım ve tekmelediği yorganı üstüne çektim. Rory yerleştikten sonra onun yorganını da düzelttim.

"İyi geceler, Rory. Tatlı rüyalar."

"İyi geceler." Yan dönüp yastıklarına sokuldu. Kapıya doğru ilerledim ama tam çıkmadan önce Rory'nin sesi beni durdurdu. "Burada olduğuna memnunum."

Bir şokla fark ettim ki... Ben de öyleydim.

Arkamı döndüğümde karanlıkta küçük bedenini buldum, dudaklarında utangaç bir gülümseme vardı. Ona, "Ben de öyle," dedim.

Sonra gözlerini kapadı.

Öte yandan, şu anda hâlâ burada olmamdan pek de memnun *olmayan* biri vardı. Doğruca onun odasına gittim. Çünkü konuşmamız gerekiyordu.

***

İnsanların endişe hakkında konuştuklarını duymuştum. Heyecanlanmak hakkında. Fakat bu bana olmazdı. Duruşmada açılış veya kapanış konuşmalarımı yaparken rahattım, patronum beni toplantı için odasına çağırdığında endişelenmezdim; özellikle de biriyle yatmadan önce hiç olmazdı. Sanırım daha önce bir şeyi -ya da birini- işlerin yürümemesi ihtimaliyle endişelenecek kadar hiç önemsememiştim. Hep düzeltebileceğimi veya yerine koyabileceğim dengini bulabileceğimi düşünmüştüm.

Şimdi ne diyeceğimi biliyorsunuz, değil mi?

Evet. Chelsea'nin sıkı sıkıya kapalı yatak odası kapısının önünde duruyordum ve acayip endişeliydim. Avuçlarım terliydi, midem kasılıyordu, derim kaşınıyordu ve kalp atışımı boğazımda hissedebiliyordum.

İnsanlar böyle nasıl yaşıyordu?

Berbattı. Nefret ettim.

Böyle hissetmemenin en hızlı yolu bir an önce olup bitmesiydi. Onunla konuşmaktı. Kan kusup kızılcık şerbeti içtim demekti. Yapmaya da tamamen hazırdım.

Eğer kendimde kapıyı gerçekten tıklatacak gücü bulabilseydim...

Fakat korkunç bir endişe gelip oyuna katıldı. Kapıyı tıklatmama izin vermedi çünkü... Ya bana defolup gitmemi söylerse? Ya özrümü kabul etmezse? Ya benim, onun ve çocukların çevresinde dolanmaya uygun olmayan şiddet eğilimli bir pislik olduğum sonucuna vardıysa?

Siktir.

Aşağıdan bir hareket gözüme takılınca başımı eğdim. Kuzen It başını kaldırmış bana bakıyordu. Kuyruğunu sallamıyordu ve gözleri... Alay ediyordu. Telepatik olarak bana ödlek dediğini duyabiliyordum.

"Kapa çeneni," diye hırladım.

Bana tiksintiyle arkasını döndü ve pıtır pıtır uzaklaştı.

Elimi saçımın arasından geçirip derin bir nefes aldım ve kapıyı iki defa tıklattım. Bir kat yukarıdaki on iki kulağa ilişmeyecek kadar yumuşak ama kararlıydı; kadınlar özgüvene karşılık verirdi. Kapı beklediğimden daha hızlı açıldı ama sadece Chelsea'nin yüzünü görebileceğim kadardı. Gözleri kıpkırmızı ve ıslaktı.

Elimi kapının pervazına koyarak eğildim. "İyi misin?"

Çenesini havaya kaldırdı, aldırmıyormuş gibi görünerek metanetli rolü yapıyordu. Bu konuda, ağzı bozuk, araba çalan yeğeni kadar kötüydü. "Ben iyiyim."

Sonra da kapıyı suratıma kapattı. Çarpmadı ama içimden bir ses bunu yapmayı gerçekten istediğini söylüyordu.

Tekrar çaldım.

Yine açtı. Aynı aralıkta ve yüzünde aynı ifadeyle.

"Sana karşı bir pislik gibi davrandım." Formaliteleri geçmenin ve doğruca konuya gelmenin en iyisi olduğunu düşündüm.

Bu defa gözleri beni süzerek samimiyetimi değerlendirdi. Güzel ağzı o sert "siktir git" tavrıyla dümdüz kaldı. "Katılıyorum."

Ve kapıyı kapattı.

Tekrar çaldığımda yine kapıyı araladı, açık tutmak için ayağımı arasına soktum. "Üzgünüm Chelsea."

Zorlandığımı duyabiliyor muydu? Sesimdeki pişmanlığın bana hiç uymayan bir şey olduğunu? Bu yeni sesin sadece onun için olduğunu biliyor muydu?

Elbette bilmiyor seni sersem, çünkü ona söylemedin.

"O –herhangi biri– seni incitmeye çalıştığı için öfkeliydim. Acısını senden çıkardım ve hatalıydım."

Chelsea gözlerini kırpıştırdı ve çehresi biraz yumuşadı ama hâlâ soğuktu. Omzunu silkti, neredeyse kahkaha atacaktım. Çünkü Riley'nin bunu nereden aldığını tam olarak görüyordum.

"Unut gitsin, Jake. Sorun değil."

"Bu bir sorun." Yüzümü pervazla kapının arasındaki boşluğa bastırdım, kendimi malın teki gibi hissediyordum ama yine de ortaya döktüm. "Kızmamın bir sebebi de... Sen daha onlarla ayrılmadan önce bile kızgındım çünkü ben... Kıskandım."

Ağzı açık kaldı. "Kıskandın mı?"

Başımı salladım. "İçeri gelebilir miyim? Aralıktan konuşurken budala gibi hissediyorum."

"Ah." Geriye çekilip kapıyı genişçe açtı. "Tabii."

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım, tamamen onunla çevrelenmiştim: havadaki kokusu, köşedeki sandalyenin üzerine atılmış kıyafetleri, şifonyerin üstünde narin boynunu süsleyen mücevherleri... Komodinin üzerinde mezuniyet cüppesiyle, ağabeyi ve yengesiyle birlikte olduğu çerçeveli bir fotoğrafı vardı ve yatağının üzerinde açık bir eskiz defteri duruyordu. Bu mahrem görüntüler ile kokuların duyularıma hücum etmesi dizlerimin bağını ciddi ciddi gevşetti.

Önümde durmuş bekliyordu. Kıyafetlerini değiştirmişti, seksi sıfır kollusu ve daracık kotu gitmişti. Onların yerine daha da seksi olan lacivert LA Dodgers forması ve ufacık, beyaz pamuklu bir şort gelmişti. Makyajsız yüzü kusursuzdu, yumuşak kızıl-kumral dalgalarla çevreleniyordu. Parmaklarımı o dalgaların arasından geçirmek, bulduğum her parlak renk tonunu saymak gibi delice bir içgüdüyle elim seğirdi.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordum.

Kollarını açıp başını salladı. "Evet. Daha önce de fazla hevesli adamlarla başa çıktım." Yatağın ayakucuna oturup battaniyesiyle oynadı. "Sadece Lucas'ın onlardan biri olmasını hiç beklemiyordum."

Sormak istemedim ama içimdeki mazoşist yine de öğrenmek istedi. "O... erkek arkadaşın gibi miydi?"

"Hayır, asla öyle olmadı. Biz... arkadaştık. Sıradan şeyler, anlarsın ya?"

Evet, evet anlıyordum.

Başını iki yana salladı. "Uçakları indikten sonra havaalanından bana mesaj attılar, sürprizdi. Ama buraya geldikleri anda hata olduğunu biliyordum. Her şeye bakış şeklimin, iyi zaman

fikrimin, *hepsinin* ne kadar değiştiğini gördüm." Gözlerinin etrafı kederle buruştu. Ağabeyi için duyduğu kederle, bir zamanlar olduğu gamsız kıza duyduğu kederle. "Sanırım sorumluluk insana bunu yapıyor."

Yatakta yanına oturdum. "Üzgünüm."

Ağabeyin öldüğü için üzgünüm. Bir gecede büyümek zorunda kaldığın için üzgünüm. İncecik omuzlarında altı dünyanın yükünü taşıdığın için üzgünüm.

Onu teselli etmek için elimi dizine koydum ama avcum sıcak tenine değdiği anda başka bir şeye dönüştü.

Bunu o da hissetti.

Gür kirpikleri hafifçe çırpındı, gözleri benimkilerle buluştu. Bana doğru dönerek santim santim yaklaştı.

"Lucas'ı neden kıskandın, Jake?" Dilini çıkarıp alt dudağını ıslattı. Bunu farkında olarak yaptığını sanmıyordum ama başka bir şeyi fark edemiyordum. "Yani o hâlâ ailesine bağımlı, her gece parti yapan bir oğlan. Senin gerçek bir hayatın, harika bir kariyerin var."

"Ama o sana sahipti." Konuşmadan önce düşünmedim bile; çünkü Chelsea McQuaid'de... vermek istememe sebep olan bir şeyler vardı. *Daha fazlasını.* Diğer elimle uzanıp yanağını avuçladım. Saçının ipeksi tutamları parmaklarıma döküldü. "En azından bu akşam için öyleydi. Nasıl kıskanmazdım?"

Chelsea daha da yaklaştı ve aramızda santimler kalana kadar başımı eğdim. O kadar yakındık ki nefesindeki tatlı nanenin tadını alabiliyordum.

"İstediğin bu mu?" diye sordu sessizce. "Beni mi istiyorsun?"

O berrak mavi gözlerde kendimi kaybettim. Sonsuz ve tropik denizler gibi azur mavisiydi. Sesim fısıltıyla çıktı. "Sürekli. Artık seni *istemediğim* zamanı hatırlayamıyorum."

Aramızdaki ufacık boşluğu birlikte kapattık ve dudaklarımız birleşti. *Tanrım*. Başta yavaştı, nazik bir keşifti. Sonra daha sıkı tuttum, ensesine bastırarak onu gittikçe yakına çektim. Ağzım onunkini kapladı; dudakları uysal, yumuşak ve çok hevesliydi. Ve bu... elektrik gibiydi, önemliydi. Sanki bundan önceki her öpüşmem buna hazırlanmam için bir kostüm provasıydı. Beni buraya, bu âna getirmek içindi. Onu yeterince derinden tadamıyordum, ona yeterince yaklaşamıyordum.

Chelsea'ye daha sertçe yaslandım, o da benimleydi; başını kaldırıyor, dokunmak için yarı yolda buluşuyordu. Dilimi dudaklarında gezdirince nane ve ona özgü o tadı aldım. Chelsea ağzını açtı ve dilimi ıslak derinliğine kaydırdım. Daldırıp inliyordum, yalayıp yutmaya hazırdım.

Ağızlarımız hâlâ birleşmiş haldeyken dizlerinin üzerine kalkıp benden yukarıda durdu. Parmaklarıyla çenemi tutup yanağıma dokundu. Yatakta daha ileri kaydık, arkaya uzanıp elleriyle beni kendine doğru çekerek yakın tuttu. Açık baldırlarının arasına yerleştim, sıcaklığını ve kasılmasını, artan arzusunu hissediyordum. Formanın altındaki meme uçları sert ve sıcaktı, kumaşın altından iki keskin alev gibi göğsüme değiyordu. Ağzına doğru resmen inledim. Çünkü o alevleri dilimle harlamak, o ateşi emmek istiyordum. Başını yana eğip dilini yavaşça benimkinin üzerinde kaydırdı.

Kalçaları ağır ağır, istekle yükseldi.

Siktir. Uzun bir darbeyle ona sürtündüm çünkü acayip iyi hissettiriyordu. Kısık, içten gelen bir iniltiyle karşılık verdi, dilinin tadı kadar yıkıcıydı. Elimi çıplak, pürüzsüz baldırından kaydırıp kalçasına çıkardım. Haşin parmaklarla onu kavradım, hareketsiz tuttuktan sonra tekrar ona dayanarak sürtündüm.

Fakat sonra başını yana çevirdi, zorlukla nefes alıyordu. "Jake, çocuklar..."

Lanet olsun. Birkaç metre ötede uyuyan yarım düzine şeytanı düşünmek arzumu söndürmeliydi. Fakat söndürmedi. Aramızdaki sert, sıcak ereksiyon fısıldıyordu: *Sessiz olabilirsin. Uyuyorlar. Sabaha kadar saatler var,* diye sızlanıyordu. *O kadar sürede neler yapabileceğimizi bir düşünsene.*

Bunları gerçekten duyabiliyormuş gibi, komodinin üstündeki bebek monitöründen Ronan'ın ağlama sesi geldi.

Hay içine sıçtığımın kahrolası şeyi.

Bu ben değildim. Konuşan penisimdi.

Yuvarlanıp Chelsea'nin üstünden kalktım. Kolumla gözlerimi kapattım, nefesim maraton koşmuşum gibi zorla çıkıyordu.

Tekrar adımı söyledi. Soluk soluğa, "Sorun değil, haklısın," dedim. "Sadece... Sadece bana bir dakika ver."

Ya da bir saat. Muhtemelen bir gün.

Chelsea nefes nefese gülerken sesinde bir miktar hüsran vardı. "Yeğenimin inanılmaz bir zamanlaması var. İnanılmaz kötü zamanlaması."

Kolumu kaldırıp ondan tarafa baktım. Yanaklarında memnun edici bir kızarıklık vardı, dudakları şişmişti. Ona çok yakışan bir görüntüydü.

Acıkan bebekle ilgilenmek için kalkıp oturdu, yan dönüp onu kendime doğru çektim. "Yarın akşam seni dışarı çıkarmama izin ver," dedim.

Parmaklarını kaşımda gezdirdi. "Çocuklara bakacak kimse yok. Durup dururken bakıcı bulamam. İşe almak çok zor."

"Onu ben hallederim." Gelmiş geçmiş en sert, en becerikli ve en sabırlı çocuk bakıcısını tanıyordum. Beni tek parça halinde

bu yaşa getirmişti ve ben, McQuaidlerin hepsinin birleşiminden daha kötüydüm.

Chelsea arkaya doğru çekildi. "Öyle mi?"

"Hı-hı. O yüzden evet de."

Beni hızlı ve sertçe öptü, tam da sevdiğim gibiydi. Sonra yataktan aşağı atladı çünkü Ronan ağlamasını yükseltiyordu.

"Evet."

13

Cumartesi akşamüzeri altıda, Chelsea'nin evindeydim. Siyah kumaş pantolon, gri bir gömlek ve siyah bir ceket giymiştim. Chelsea hâlâ üst katta giyiniyordu. Mezuniyet balo-ma gitmemiştim ama eğer gitseydim böyle hissettireceğini hayal ediyordum. Şevk veren heyecan. Heyecan veren olasılıklar. Yeni, ender bir histi ve hoşuma gidiyor gibiydi.

Kapı dışarıdan tıklatıldı ve açtığımda işte karşımdaydı; çocuklara fısıldayan kadın. Neyse ki kısa sürede haber verilmesiyle sorunu yoktu.

"Merhaba anne."

Annem minyon bir kadındı. Bir elli üç boyunda, kırk beş kiloydu, her türden saçmalığın ötesini gören egzotik mavi gözlere ve zamana yenik düşmeyen çekici bir yüze sahipti. Boyunun posunun eksikliğini kocaman kişiliğiyle tamamlıyordu. Kendini üstüme atıp kollarını boynuma doladı. "Ayıcığım! Seni özledim!"

Gözucuyla Rory ve Raymond'ı gördüm, aynı paranın sırıtan iki yüzü gibilerdi. Raymond kardeşini dirsekledi. "*Ayıcığım mı?*"

İç geçirdim. Bu çirkinleşebilirdi.

Annemin arkasından, uzun süredir sevgilisi olan Owen içeri girdi. İki elinde de ağzına kadar dolu alışveriş poşetleri vardı. Owen ellilerindeydi, kayda değer bir bira göbeği vardı ve kel kalmasını yıllardır bir veya iki tel saç engelliyordu. Birlikteyken tuhaf görünen bir çiftti, insanların, *bu kadın gerçekten o adamla mı çıkıyor* dedikleri türdendi. Fakat Owen harika bir adamdı. Sabırlı, nazik, çalışkandı ve annemle tanıştıkları günden beri yürüdüğü yere tapıyordu.

Çantalardan birini yere bıraktı ve elimi sıktı. "Seni gördüğüme sevindim, Jake."

"Ah!" dedi annem, asla kaybetmediği Alabama aksanı kendini gösteriyordu. "Arabadaki iki çantayı almam lazım, onları unutamam."

Owen elini havada salladı. "Ben onları alırım, G. Sen rahat ol."

Ronan hariç bütün çocuklar oturma odasının kapısının önüne dizildi. Riley, Regan'ı kucağında tutuyordu. Annem çenesiyle göstererek, "Bunlar onlar mı?" diye sordu.

"Bunlar onlar."

Annem onları teker teker inceleyerek yaklaştı. "Merhaba çocuklar. Ben Jake'in annesi ve bu geceki bakıcınızım. Bana Gigi diyebilirsiniz." Başparmağıyla omzunun arkasını işaret etti. "O da Owen."

"Çantalarda ne var?" diye sordu Rosaleen.

"Sen nasıl da tatlı bir şeysin öyle." Annem çömelip onunla göz hizasına geldi. "Çantalarda bu akşam yapacağımız şey var. Her türden kurabiye için malzemeler. Çikolata parçalı, şekerli, fıstık ezmeli mükemmel şeyler ve bazıları henüz icat bile edilmedi."

Beşinden ikisi dudaklarını yaladı.

Annem geri ayağa kalkıp Riley'ye döndü. "Sen Riley misin?"

"Hı-hı."

"Bu grupta bilmem gereken bir alerjisi olan var mı?"

"Hayır Gigi, alerjimiz yok."

"Harika!" Önlerinde yürüyüp Rory'nin önünde durdu. Çocuğun ağzı dümdüzdü, gözleri de değer biçer gibi kısılmıştı. "Sen Rory misin?"

"Evet."

"Duyduğuma göre sertmişsin."

"Doğru duymuşsun."

Annem kollarını bağladı. "Salmonella zehirlenmesi diye bir şey duydun mu Rory?"

Bir süre düşündü. "Çiğ yumurta yiyince falan oluyor, değil mi?"

"Bu doğru. Çiğ kurabiye hamurunda ne var biliyor musun?"

"Yumurta mı?" diye sordu Rory. Tek kelime söylese de hâlâ tam bir ukala gibi konuşuyordu.

"Evet. O yüzden bu kadar sert olduğuna göre salmonellayla Rus ruleti oynayabilir ve hamur tadımcımız olabilirsin. Ne diyorsun?"

Rory gülümsedi. "Tabii."

"Tamam o zaman. Herkes bir çanta kapsın ve bana mutfağın nerede olduğunu göstersin."

Çocuklar kendilerine söyleneni yaptılar ve kurabiye paketlerini alıp Fareli Köyün Kavalcısı'ymış gibi annemi takip ettiler. Merdivenin dibine gidip tek kolumu meşe tırabzana dayadım. Bekliyordum.

Sonra Chelsea merdivenin başında belirdi. Ve bum, her şey ânında yavaş çekime geçti. Asla izlemediğim, seksenlerdeki her dandik gençlik filmi gibiydi. Kraliyet mavisi elbisesi o indikçe uçuşuyor, krem gibi beyaz baldırlarını hafif hafif gösteriyordu. Yumuşak kumaş belini sımsıkı sarıyordu ve derin V yakası kusursuz, solgun bir göğüs dekoltesi sunuyordu. Dalgalı, parlak saçları ve göğüsleri her adımıyla zıplıyordu.

Rosaleen'in küçük sarı kafası bir bana bir halasına, sonra yine bana baktı. "Onu öpecek misin?" diye sordu merakla.

Gözlerim yolculuğuna devam etti. "Ah, hem de nasıl," dedim.

Rosaleen, çürük havuç yemiş bir tavşan gibi burnunu buruşturdu. "Bu iğrenç, Jake."

***

Çocuklara anneme karşı aptalca davranmamalarını hatırlattıktan sonra Chelsea'yi Prime Rib'e götürdüm. Burası, DC'nin merkezindeki lüks bir restorandı. Zarif, eski moda bir tarzı vardı. Mum ışığıyla aydınlanan masalar, karanlık panelli duvarlar, nefis kırmızı şarap... Hemen yanda, bir adamın yumuşak melodilerle piyano çalıp klasik şarkıları blues tarzında söylediği, dans edilen bölüm vardı. Garsonumuzun önüne geçtim ve Chelsea'nin sandalyesini kendim çektim. Garsonumuz spesiyalleri saydıktan sonra menülerimizi incelerken sipariş ettiğim *Cabernet Sauvignon* şişesini getirmeye gitti. Bir saniye için aklıma korkunç bir düşünce geldi.

"Vejetaryen değilsin, değil mi?"

"Hayır," dedi dudak bükerek, beklentiyle seçeneklerine bakıyordu. "Güzel bir parça et hoşuma gider."

"Duyduğuma sevindim." Sesimdeki pis tonu yakaladı ve oyunbaz bir kahkahayla menünün üstünden bana baktı.

Siparişimizi verdikten sonra şarabımızı içtik ve ona bakmadan duramadım. Öyle muhteşemdi ki. Bir yudum şarap içti ve kırmızı damla üst dudağını parlattı. Dilinin ucuyla yaladığında... yalayan ben olmak istedim. O dudakları emmek istedim. Boğazındaki boşluktan şarap içmek istedim.

Masanın altından kendimi düzelttim ve şarabımdan bir yudum aldım. Tanrım, uzun bir gece olacaktı. Yaptığı ve söylediği her şey aklıma ter içinde, yavaş, sert, derinden düzüşmeyi getiriyordu.

"Annen hiç tahmin ettiğim gibi değil."

Bunun dışında.

"Ne tahmin ediyordun?"

"Şey... Sanırım daha iri bir kadın bekliyordum. Senden sonra nasıl hayatta kalmış? Kocaman bir bebektin herhalde. Ayrıca... Çok genç görünüyor." Chelsea parmağıyla işaret etti. "Bu da iyi genlerin olduğu anlamına geliyor. Ona teşekkür etmelisin."

"Babam iri bir adamdı, cüsse olarak ona çekmişim. Annem genç görünüyor çünkü genç. Beni on altısındayken doğurmuş."

"On altı mı?" diye tekrarladı. Muhtemelen, *Riley'den sadece iki yaş büyükken* diye düşünüyordu. Acayip genç bir yaştı.

Başımla onaylarken şarabımı yudumladım.

"Yani annenle baban boşandı mı?" Ses tonu tereddütlüydü, rahatsız edici bölgelerde dolanmak istemiyordu.

"Evet." Omzumu silktim. "Ben sekiz yaşındayken... Babam gitti."

Yüzü anlayışla büzüştü. "Üzgünüm."

"Olma." Bundan daha dürüst olamazdım. "Benim için yaptığı en iyi şeydi."

Yemeklerimiz geldi. Chelsea bifteğine kocaman gözlerle baktı çünkü kafasından büyüktü. "İşte bu büyük bir parça et."

Bunu öyle masumca söyledi ki öylece geçip gitmesine izin veremezdim.

"Benimki daha büyük."

Başını yana eğdi, kıkırtısında bir kızgınlık vardı.

"Ne?" Kahkaha atarken tabağımı gösterdim. "Daha büyük. Tabii başka bir şeyi ima ettiğimi düşünüyorsan başka?"

Cevabı sevimli bir şekilde pembeleşmek oldu.

"Aklın pis."

Chelsea bıçağıyla çatalını aldı ve etiyle uğraşmaya koyuldu. Çatalının dudaklarının arasından kaymasını, her yağlı lokmayla gözlerini kapatmasını ve inlemesini ahlaksız bir keyifle izledim. Yemeğinin çeyreğini bitirdiğinde aletimi tekrar düzelttim, pantolonumun gittikçe daralan alanında biraz yer açmaya çalışıyordum.

Chelsea lokmalarının arasında, "DC'de mi büyüdün?" diye sordu.

Şarap şişesini alıp bardağını doldurdum. "Ben küçükken epey fazla taşındık. Babam gittikten sonra annemin fazla seçeneği yoktu. Yirmi dördündeydi ve kucağında çocuk vardı, elinde bir lise diploması bile yoktu. O yüzden orduya katıldı."

"Vay canına. Onu orduda düşünmek zor."

Başımı iki yana sallayarak bifteğimi kestim. "İnan bana, göründüğünden daha serttir. Genel öğretim geliştirme programına girdi ve orduda tamirci oldu. Ben çocukken birkaç farklı üste yaşadık. Hiç sevk edilmedi ama ne zaman fazladan yardım gerekse bizi oradan oraya yolladılar."

"Yani ordu çocuğu muydun?"

"Sayılır." Ordu çocuklarının disiplinli, uslu olduklarını sanırsınız ama durum her zaman öyle olmaz. Gücün her şeyin üzerinde saygı gördüğü yerlerde ben sürekli yeni çocuktum. "Öl ya da

öldür" büyük bir mevzuydu. Değerini kanıtlamanın en hızlı yolu etrafınızdaki herkesin üstüne basmaktı. "Annem terhis olduktan sonra Baltimore'a yerleştik."

Chelsea başını sallayıp bir içki daha aldı. "Annen ile Owen orada mı tanıştı?"

"Evet. Owen da tamirci, kendi dükkânı var. Şimdi birlikte işletiyorlar." Gülümsedim. "Owen'ın dükkânının dışında birkaç çocukla kavgaya karıştığımda tanıştılar. Owen kavgayı ayırdı, annemi aradı, sonra olaylar birbirini izledi ve... O zamandan beri birlikteler. Owen iyi bir insan."

Chelsea açıklamamdaki tek bir detaya odaklandı. "*Birkaç* çocukla mı kavgaya karıştın?"

"İri bir çocuktum. Teke tek, gerçek bir meydan okuma değildi."

Sırıttı. "Anlattığına göre bela yaratan biriymişsin. Aynı Rory gibi."

"*Bela yaratan* demek az kalır. Benimle kıyaslandığında Rory bir aziz."

"Becker?"

Adımın söylenmesiyle döndüm. Tom Caldwell gülümseyerek masamıza yaklaşıyordu. Caldwell gözü açık, kahverengi saçlı, genç ama aç bir savcıydı. Gerçekten kitabına göre oynayan, bağnaz, iyi ve temiz türde bir adamdı. Ayrıca üstlendiğim, Senatör Holten'ın yaklaşan aile içi şiddet davasında savcıydı.

"Caldwell." Başımı salladım ve uzattığı elini sıktım.

"Sen olduğunu düşündüm. Nasıl gidiyor?"

Savcılar ve ceza avukatları arasındaki ilişkiler tuhaftır. Mahkeme salonunun içindeyken birbirimizin bağırsaklarını çıkarmak için elimizden geleni yapardık. Dışındaysa arkadaşça tokalaşmalar ve hafta sonu softbol lig maçları olurdu. Hiçbir şeyi kişisel olarak düşünmememiz gerekiyordu; çünkü gerçekten şahsi bir şey değildi. Sadece işti. Oyunun bir parçasıydı.

"Oldukça iyi," diye cevap verdim belli belirsiz. "Sen?"

"İyiyim. Anne ve babamla geldim. Onlara DC'yi gösteriyorum." Bakışları Chelsea'ye çevrildi ve ilgiyle parladı. Muhtemelen fark etmediğimi düşündü ama... Fark ettim lanet olası.

Görgü kuralları onları tanıştırmam gerektiğini söylüyordu. Ve görgü kuralları bembeyaz kıçımı öpebilirdi, bana göre gereksiz kurallardı.

Fakat dediğim gibi, Tom hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin verecek türde biri değildi. Elini Chelsea'ye uzattı. "Merhaba, ben Tom Caldwell."

Elini sıktı. "Chelsea."

"Becker'ın müvekkillerinden biri misin?"

Chelsea gülümsedi. "Hayır. Gerçi birkaç aile üyemi temsil ediyor."

"İyi ellerdeler. Becker iyi bir avukattır."

"Berbat olsaydım hayatın çok daha kolay olurdu," dedim.

Güldü. "Bu doğru." Tom girişe doğru baktı. "Pekâlâ, gitmeliyim. Yemeğinizin keyfini çıkarın. Seninle tanışmak çok güzel, Chelsea." Omzuma dokundu. "Jake, mahkemede görüşürüz."

"İyi geceler, Tom."

O uzaklaşırken Chelsea, "Arkadaşlarından biri mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Pek sayılmaz."

Yemeğimizi bitirdik ve tatlı olarak bir *cheesecake*'i paylaştık ama kahve almadık. İkimiz de iyi şarabın sebep olduğu keyif veren uyuşukluğu kaybetmek istemiyorduk. Chelsea ağız dolusu beyaz, peynir-krema karışımını yavaşça yutarken daha fazla inleme oldu ve aletimi nafile bir çabayla düzelttim. *Siktir,* bir de onun aklını pis olmakla suçlamıştım. Penisim pantolonumun kumaşını, hücresinden çıkmaya çalışan ve özgür kalmak için yalvaran bir tutuklu gibi zorluyordu.

Alkolün kırmızı, neşe veren parıltısıyla Chelsea'nin teni parlıyordu. Gözleri kısık ve mutluydu ama düşüncelerini gizliyordu, onu okumayı her zamankinden daha zor hale getiriyordu. Sandalyesinde arkasına yaslanıp beni değerlendirdi, parmağını bardağının ağzında gezdirdi. "Eğer o kadar sorunlu bir gençliğin olduysa nasıl bu hale," -beni gösterdi- "geldin? Başarılı. Dürüst. Saygı gören."

Şarabın kalanını bardağıma döktüm. "*Saygı gören* muhtemelen biraz zorlama olur ama hikâye şöyle: On beşimdeydim ve gerçekten gerzeklerle takılıyordum. Daha büyüklerle. Bir gece spor malzemeleri satan bir dükkâna girmenin harika bir fikir olduğunu düşündük; çünkü tam anlamıyla o türden eziklerdik. Ancak içlerinden birinin silah taşıdığını bilmiyordum. Güvenlik görevlilerinden birini bacağından vurdu."

Chelsea'nin biraz nefesi kesildi.

Aletim fazlasıyla seğirdi.

"Arkadan kaçtık ve doğruca bekleyen ekip aracının kollarına gittik." Aptallığımı düşününce başımı iki yana salladım. "Savcı beni yetişkin olarak yargılamak, uzun süre boyunca cezamı çekmemi sağlamak istedi. Yapabilirdi de. Asabiydim ve sabıka kaydım vardı, annem dışında bütün lanet dünyanın düşmanım olduğunu düşünüyordum."

Chelsea büyülenmiş bir halde öne doğru eğildi. "Ee ne oldu?"

"Saygıdeğer Atticus Faulkner oldu. Davamdaki çocuk yargıcıydı; iriyarı, suratsız ve korkutucu bir şerefsizdi. Ve o... Bende değerli bir şey gördüğünü düşündü. O yüzden kendisi tarafından gözlemlenmem şartıyla beni çocuk mahkemesinde tuttu, kamu hizmeti ve şartlı tahliye verdi." Güldüm. "O zamanlar yargıcın bana iyilik yaptığını, kıyak geçtiğini sanıyordum."

"Geçmiyor muydu?"

"Kıyak kavramına bağlı. Sonraki birkaç yıl çimleri lanet olası bahçe makasıyla kestim. Büyük kayaları taşıdım, yerleri fırçaladım, lanet çatıyı yeniden kapladım. *Karate Kid*'deki Bay Miyagi'nin eğitim verdiği tarzda bir saçmalıktı. Kıçımı elime verdi, hiçbir şey yeterince iyi değildi. Sırf piç herifi rahatsız etmek için her şeyi daha iyi yapmak istememe sebep oldu. Sonra... Bana araştırma yaptırmaya başladı. Kanunu çalıştırdı, özetler çıkarttırdı, seçenekleri analiz ettirdi. Benim için büyüleyiciydi. Cezam bitince Yargıç bana iş teklif etti. O sırada aklımı kıçımdan çıkarmıştım ve lisede gayet iyi notlar alıyordum. Onun tavsiyesi ve çok yüklü öğrenci kredileriyle önce üniversiteyi, sonra da hukuk fakültesini atlattım... Ve hepsi bu."

Beni izlerken yumuşak bir sesle, "Bence bu harika," dedi.

"Evet, Yargıç epey harika bir adamdır."

Dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi ve gözlerinde hayranlığa benzeyen bir şey parladı. "Ben senden bahsediyordum."

Nadiren hazırlıksız yakalanırdım. Şaşırırdım. Fakat büyüleyici kadın tam olarak bunu yapmıştı.

Chelsea başını diğer kısımdan gelen piyano müziğine doğru çevirdi. "Bu şarkıyı seviyorum."

Van Morrison'ın "Crazy Love" şarkısının bir yorumuydu.

Peçetemi masanın üzerine attım ve kalkıp yanında durarak elimi uzattım. "Dans etmek ister misin?" Az önce onu şaşırttığımı söyleyebilirdim. Elini benimkine kaydırırken yüzünde beliren keyifli ifade, bunu baştan yapmak istememe sebep oldu.

Dans pistinin kenarına adım attık. Kolumu beline dolayıp sıkıca tuttum ve vücudunu kendime yasladım. Chelsea'nin ellerinden biri omzumdaydı, ensemdeki saçlarımla oynuyordu. Diğer eli benimkinin içinde, kalbimin üzerindeydi. Birkaç dakika boyunca sadece birbirimize bakarak salındık.

"Sana dans teklifinde bulunacaktım," dedi bana. "Fakat evet diyecek birine benzemiyorsun."

"Benzemiyorum," diye cevap verirken gözlerimi o şehvetli ağzına diktim. "Sadece sana daha yakın olmak için bir bahane olarak kullanıyordum."

Bana aşkını, aşkını, aşkını, aşkını, delicesine aşkını verdi.

İç geçirdi ve kendini resmen kollarıma bıraktı. Chelsea'nin başı sanki orada olmak için yaratılmışçasına göğsüme tam oturdu. Çenemi saçlarına yasladım ve temiz, tatlı vanilya kokusu aldım.

"Hey Jake?"

"Efendim?"

Chelsea başını göğsümden kaldırdı. "Bahaneye ihtiyacın yok."

O bana doğru uzanırken ben de aşağı doğru eğildim. Dudakları sıcaktı, yumuşaktı ve öyle bir masum cüretkârlıkla hareket ediyordu ki resmen titriyordum. Onu ilk öpüşüm daha dün gece miydi? Çok daha önce gibiydi. Yanağını avuçlayıp başparmağımla tenini okşadım, daha derinden öpünce şarabın ve bütün gece kafayı taktığım iniltisinin tadını aldım.

En çılgınca kısmı neydi biliyor musunuz? Üç lanet haftadır seks yapmamıştım ama eğer tek yapacağımız şey buysa –öpüşmek, bana yaslanması, kollarımı ona dolamam– sabaha, amigo kızlarla dolu bir kız cemiyeti yurdunu komple becermiş bir adam gibi sırıtıyor olurdum.

Daha fazlasını umuyordum. Her şeyi istiyordum; bütün sırlarını ve en tatlı parçalarını ama bu akşam alacağım tek şey buysa? Yeterdi.

Bana aşkını, aşkını, aşkını, aşkını, delicesine aşkını verdi...

14

Chelsea binince Mustang'in yolcu kapısını kapattım ve valeye bahşiş verdim. Sonra direksiyonun başına geçip restorandan ayrıldım.

Gerçeği söylemenin zamanıydı.

"Annemi ve Owen'ı üst kattaki misafir odasına yerleştirdim. Yani bu akşam Baltimore'a dönmelerine gerek yok."

"Tamam." Başını salladı.

Avcumu direksiyonun üzerinde kaydırdım. "Yani benim evime gidebiliriz ya da..."

"Senin evin iyi," derken öyle hızlı cevap verdi ki sırıtmama sebep oldu.

"O zaman benim ev."

Yolculuk sırasında bunun nasıl gideceğini düşündüm. Fazla hevesli olmak istemiyordum, kapıdan girdiğim an üstüne atlayamazdım.

Ne kadar istersem isteyeyim...

Yavaşlamam ve ağırdan almam gerekecekti. Romantik davranacaktım. Ona bir içki teklifinde bulunup evi gezdirecektim. Bunu daha önce yapmamış değildim ama bu defa farklı hissettiriyordu. Çünkü onu tanıyordum.

Çünkü ondan gerçekten... Hoşlanıyordum. Bu kulağa ne kadar saçma şekilde yetersiz geliyor olursa olsun.

***

Chelsea'nin önünden içeri girdim. Duvardaki elektrik düğmesine basıp köşedeki masa lambasını açtım. Işık, siyah deri kanepeleri, ahşap döşemeleri ve çıplak duvarları aydınlattı. Dekorasyon pek benlik değildi.

Chelsea kapıyı arkamızdan kapatınca anahtarlarımı masanın üzerinde attım. Soru sormak için döndüm. "Bir şey ister miydin..."

Fakat sorumu asla bitiremedim.

Chelsea bana çarptı, kollarını boynuma doladı; resmen üstüme tırmanıyor, beni aşağı çekiyor ve dudaklarımızı birleştiriyordu. Tam anlamıyla beklenmedikti.

Ve son derece tahrik edici...

Göğüsleri göğsüme dayanıyor, kalçaları bana doğru hamle yapıyor ve aramızda sıkışan gergin ereksiyonuma muhteşem bir sürtünme sağlıyordu. Ağzına gelince –Tanrım– dilimi emiyor, dudaklarımı dişliyor, dişlerinin arasına sıkıştırıp çekiyordu. Bana lanet aklımı kaybettirecek acının küçük bir adım ötesindeydi.

Elini gömleğimden aşağı kaydırıp pantolonumun kumaşı üstünden penisimi avuçladığında inledim. "Tanrı aşkına, yavaşla."

Nefes nefese geri çekildi. "Yavaşlamak istemiyorum."

Kendinden öyle emindi ki –aynı anda hem özgüvenli hem de titreyecek kadar muhtaçtı– kalbim göğüs kafesime çarpmaya başladı.

"Tamam."

Elimi elbisesinin altına daldırıp ateşli, sert baldırlarını tam kalçasının altından kavradım ve onu kaldırıp o mükemmel bacaklarını belime doladım. Başımı eğip ağzını kendiminkiyle kapladığımda parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi. Aynı şekilde emip ısırarak, o dolgun dudakları haftalardır hayalini kurduğum gibi dişleyerek iyiliğinin karşılığını verdim. Chelsea'nin boğazından keskin, ağlar gibi bir ses yankılandı ve yemin ederim tam o anda, orada boşalacaktım.

Ben sarhoş gibi sendeleyerek yatak odama doğru giderken kendini kaldırıp indirerek karnıma sürtündü.

"Kıyafetler," dedim öpüşmelerin arasında. "Çok fazla kıyafet..."

Kahkaha atarak başını salladı ve ceketimi onu tutan kollarımdan çıkarmaya çalıştı; kavgada kıçı tekmelenmek üzere olan bir hokey oyuncusuymuşum gibi dirseklerim yanlarıma sabitlenmiş halde kaldı. En sonunda odama vardık. Chelsea beni öperken çenemi tuttu, bacaklarını açtı ve ön tarafımdan nefis bir şekilde kayarak ayaklarının üstüne indi.

Ceketimi çıkardım, sonra da biraz aklımı toplamaya çalışarak derin nefes aldım. Avuçlarım kollarından yukarı kaydı, dudaklarım boğazında nabzının attığı yeri kapladı ve odada bir inilti yankılandı.

Ses benden mi yoksa ondan mı geldi söyleyemedim bile.

Tenini tattım, yalıyor ve emiyordum. Öyle sıcak, öyle tatlıydı ki... Bakmadan elbisesinin arkasındaki fermuarı açmayı başardım. Kollarını indirip ayaklarının dibine düşmesine izin verdi. Bu sefer kesinlikle baktım.

Geriye çekilip gözlerime bayram ettirdim. Tüm o pürüzsüz ten beni çağırıyor, dokunulmak için yalvarıyor, yalnızca şeffaf, siyah dantel parçalarıyla bölünüyordu. *Siktir*, sutyeninden meme uçlarını görebiliyordum: Sert, diri, pembe noktalardı. Beli düz ve dardı, kıvrımları ellerime oturuyordu, yumuşak derinin altında

sıkı kasları vardı. Bacakları -yüce Tanrım- uzun, ince ve ipek siydi, tam da olacaklarını bildiğim gibiydi. Baldırlarının birleşim yerine gelince, külotunun dantelinden, kumral kıllardan minik bir çizgi görünüyordu.

Yüzümü o yumuşaklığa sürtmek, o danteli dişlerimle parçalamak ve hatırladığı tek şey adım olana kadar onu dilimle becermek istedim.

"Kusursuzsun." Sesim kısık ve hırıltılıydı.

Gözlerimle buluştu, onun sesi sabırsızdı. "Sen de fazla giyiniksin."

Ağzım gülümsemeyle seğirdi ve gömleğimin düğmelerini yavaşça açarken gözlerine baktım. Gömleğimi çıkarıp yere atarken gözleri buz mavisi ateşe dönüştü. Dövmelerime, kol kaslarıma baktı ve o leziz pembe diliyle dudaklarını ıslattı. Hâlâ gülümsüyordum. Pantolonumun önünü açıp fermuarımı indirdim. Aletim bağlarından kurtuldu ve kaskatı bir halde biraz sallandı, bir saniye sonra pantolonum ile siyah iç çamaşırım da yerdeki yığına katıldı.

Chelsea'nin önünde çırılçıplak durduğumda hayatım boyunca hiç olmadığım kadar şehvetle doldum. Bakışları gezinmeye devam etti ve bu çok yoğun hissettirdi. Adeta okşayan bir el gibiydi: gergin boynumda, göğsümde, karın kaslarımın kenarında, aşağıya doğru inen mutluluk yolunda... Bakışları kalın ve hazır bir şekilde dimdik duran aletime gelince gözleri büyüdü.

Ve sonra... Kıkırdadı.

Tam olarak beklediğim tepki değildi.

"Komik bir şey mi var?"

Chelsea yanakları ateş gibi olana kadar kızardı ve tekrar kıkırdadı.

"Burada egoma darbe vuruyorsun, Chelsea."

"Hayır, ondan değil..." Bir nefes aldı. "*Gerçekten* büyük ellerin var."

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım. "Ve?"

"Ve... Düşünüyordum da... Büyük elleri olan erkeklerle ilgili söyledikleri şey kesinlikle... Doğru."

Daha önce de benzer iltifatları duymuştum. Ne diyebilirdim ki? Tanrı penisleri dağıtırken bana fazladan vermişti.

Fakat konuştuğunda sesi neredeyse endişeli geldi. "Benim için... Epey uzun zaman oldu, Jake."

"Ne kadar?"

"Sekiz ay."

İşte bu uzun bir zamandı. Hastalıklı bir piç kurusu olduğum için aklıma gelen ilk şey, aletimin etrafında inanılmaz sıkı hissettireceği oldu.

O düşünceleri bir kenara ittim ve Chelsea'ye odaklandım. "O zaman şöyle yapacağız. Seni büyük, koca yatağıma yatıracağım, elim ve ağzımla boşaltacağım." Konuşurken bir yandan da aletimi sıvazlamaya başladım. Çünkü iyi hissettiriyordu ve o izliyordu. "Sonra gerçekten yavaş gideceğiz... santim santim... ta ki sen yavaş gitmemem için bana yalvarana kadar. Kulağa iyi geliyor mu?"

Chelsea'nin göğsü hızla yükselip alçaldı. "Evet. Kulağa geliş şekli hoşuma gitti."

"Güzel." Eğer şu anda ağzımı ona dayamazsam gerçekten ölebilirmişim gibi hissediyordum. "Buraya gel." Ortada benimle buluştu, ağzımı karşılamak için dudaklarını uzattı. Öpüşmemiz şimdi daha yavaş ama daha derinden ve ritmikti. Omuzlarının rahatladığını hissedene kadar kalkmadım. Sonra şehvetli boynuna doğru indim. Burnumu köprücükkemiği boyunca kaydırdım, boğazından kulağının altına ve sonra yeniden boynuna kadar ıs-

lak öpücüklerden bir yol çizdim. Başını yana eğip adımı inledi. Sutyeninin kayışını omzundan aşağı çektim, yerinde dişlerimi gezdirdim. Becerikli parmaklarla arka kopçasını açıp üstünden çıkardım. Ağzım ile Chelsea'nin solgun, kesinlikle mükemmel memeleri arasında hiçbir şey kalmadı.

Başımı eğip dimdik meme uçlarından birini ağzıma aldım. Dilimi çevirip onu kıvrandırdığımda baldırıma sürtündü. Sonra onu kaldırıp bacaklarını yine belime doladım, ardından yatağın ortasına yavaşça yatırdım. Beni üstüne çekip bacaklarının arasına aldı; artık öpüşüyor ve kıpırdanıyor, inliyor ve sürtünüyorduk. Mükemmeldi.

Chelsea'nin dudaklarının arasından hızlı hızlı küfürler döküldü, çok seksiydi çünkü içinde tutmaya çalışıyor... ve *yapamıyordu.*

Kıvranıp duran bedeninde aşağı doğru kaydım, giderken bir yandan da öpüp yalıyordum. Göbek deliğinin etrafını dişlediğimde karnı kasıldı. Tam bacaklarının arasındaki cennete dalmak üzereyken Chelsea adımı fısıldadı.

"Jake."

Ancak bu, iyi türden bir fısıltı değildi; Jake, beni hemen becer, diyen türden fısıltı değildi. Daha çok, *bekle*, tarzındaydı.

Yukarı doğru bakıp onunla göz göze geldim ve tenine doğru, "Sorun ne?" diye sordum.

Gözlerinde bir savunmasızlık vardı ve kadınların yaptığı şekilde elini iki yana salladı. "Şeyi bilmelisin... ben genelde... bu şekilde *oraya varmam.*"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bazen boşalmam uzun sürebiliyor, bir erkek bana..."

"Oral seks yaptığında mı?" diye bitirdim onun için.

Yemin ederim bütün vücudu kızardı.

"Evet."

Kalça kemiğinin hemen altındaki deriyi dişlerken bu bilgiyi düşündüm. Lezizdi.

"Durmamı ister misin?"

Lütfen hayır de, lütfen hayır de, lütfen hayır de...

"Hayır, sorun yok..."

Şükürler olsun.

"... sadece hayal kırıklığına uğramanı istemedim."

Küçük bir kahkaha attım çünkü bu, bugüne kadar duyduğum en saçma şeydi ama söylemişti bile. "Bu gerçekten mümkün değil."

Fakat şimdi ilgimi çekmişti. Yeniden yukarı çıkıp onu öptüğümde memeleri göğsüme nefis bir şekilde dayandı. Sonra kalçalarımı hareket ettirip alt baldırlarımızı birbirine sürttüm. Chelsea inledi ve kendini âna kaptırarak boynumu emdi.

"Neden yüzüm bacaklarının arasındayken boşalamayacağını düşünüyorsun?" diye sordum kulağına.

"Gerçekten bunu şu anda mı konuşmamız gerekiyor?"

"Ben avukatım. Soru sormak beni azdırıyor. Sorularımın cevaplanması da acayip ateşli oluyor."

"Ben sadece..." dedi nefes nefese. "Hiç yeterince rahatlayamıyor gibiyim, anlıyor musun? Aklım hep bir yerlere gidiyor. Hep endişeliyim..."

Dilimle kulağını takip edip yavaşça üfledim. "Hangi konuda endişelisin?"

Tırnaklarını sırtımdan aşağı indirdi. "Çıkardığım sesler... Nasıl koktuğum... Tadım..."

Dalga mı geçiyordu? Bunun peşini bırakmamın imkânı yoktu.

"Gözlerini kapat, Chelsea."

Kapattı. Elini penisime sarıp yavaşça sıvazlattım.

Çok ama çok iyi.

"Şimdi adımı söyle."

"Jake."

Tanrım.

"Tekrar," diye homurdandım. "İçindeymişim gibi inle."

"Jaaake!"

Elinde daha da sertleştim, daha da ısındım. Başparmağını penisimin zevk sıvısı akan yerine sürttükten sonra tamamen başına yaydırdım.

"Bunu hissediyor musun?" dedim nefesim kesilerek.

"Evet." Nefes nefeseydi. "Evet."

"Çıkardığın sesler bana böyle hissettiriyor."

O elini aletimde tutarken ben de elimi karnından aşağı kaydırıp külotunun içine soktum. Öyle pürüzsüz, şişmiş ve ıslaktı ki inlememek için dudağımı ısırmak zorunda kaldım. Parmaklarımı sıcak ve ıslak olduğu dudakların arasından kaydırdım.

Sonra parmaklarımı yukarı çıkardım ve üst dudağının üzerinde gezdirdim.

"Ne kokusu alıyorsun?"

Açık ağzından öyle zorlukla soluyordu ki cevap vermesi biraz zamanını aldı.

"Temiz kokuyor... Ateşli. Ah Tanrım, seni gerçekten fena şekilde istiyormuşum gibi kokuyor."

Ne harika bir cevap.

Yine içine daldırdığım parmaklarımı oynatarak ikimize de sataştım. Sonra parmaklarımı dudaklarında gezdirip onu kendi arzusuyla boyadım. Ne yaptığımı anladı ve ben söylemeden dilini dışarı kaydırdı.

"Tadın nasıl, Chelsea?"

"Tatlı..." Nefesi kesildi. "Sıcak... yoğun... bal gibi."

Ve bir saniye daha bekleyemedim. Dudaklarımı onunkilere yapıştırıp dudaklarındaki bütün tatlılığı emdim. Her bir damlayı yaladım. En sonunda ayrıldığımda ona söz verdim. "Şimdi boşalmanı sağlayacağım. Ve benim için de her saniyesiyle senin için olduğu kadar iyi olacak. Muhtemelen daha da iyi..."

Hissettiğim ihtiyaç beni zorladı. Külotunu aşağı ittim ve bacaklarını geniş bir şekilde ayırdım. Ardından dudaklarımı tamamen açarak ona yapıştırdım. Yalayıp emiyor, dilimi itip oynuyordum.

Sırtı yay gibi gerildi ve kalçasını bana doğru kaldırdı. Onu sımsıkı kavrayıp aşağıda tuttum, dilimi derinlerine sokup cennetin tadını aldım. Daha sertçe iterek yüzümü onunla kapladım, resmen boğuluyordum. Yüce bir deneyimdi. Onu bu şekilde dünyadaki son yemeğimmiş gibi yerdim, ziyafet gibi yalayıp yutardım.

Dilimle klitorisinde sert, ufak daireler çizdim ve iki parmağımı içine kaydırdım; kasları kasıldı ve inledi. Sonrasında sertçe ve uzun uzun, parmaklarımın etrafında ve ağzımda nabız gibi atarak boşaldı.

Yukarı doğru çıkarken kolumla ağzımı sildim ve ona toparlanması için zaman vermedim. Bekleyemezdim.

Yüzümü ellerinin arasına alıp ağzımı kendininkine doğru çekti. Aletimi sertçe kavradım, başını bacaklarının arasına sürtüp deliğinde gezdirdim.

Sonra yavaşça içine ittim. Sadece başını.

Siktir, çok dardı. Vajinası aletimin başını sıkınca gözlerimi kapattım, kasları kasılıp beni daha derine çekiyordu.

Bekle, diye haykırdı beynim. *Bekle, bekle, bekle...*

Dirseklerime dayanarak üzerinde durdum, bedenim ve zihnim akıl sağlığım için savaşıyordu. Biraz lanet sakinlik için. Çünkü geri çekilmem gerekiyordu. Kondom almam gerekiyordu.

Adeta aklımı okuyabiliyordu.

"Doğum kontrolündeyim," dedi, sesi benim hissettiğim kadar nefes nefese ve hazır çıkıyordu. "Önleyici bant kullanıyorum. Ben... Okul kliniğinde test yaptırdım. Temizim. Kimse olmadı... Ben bunu yapmam. Asla. Ama senin için gerçekten iyi olmasını istiyorum..."

Bütün geçmiş tecrübelerimi çoktan pencereden dışarıya atmıştı ve daha boşalmamıştım bile.

"Ve..."

Yüzümü nazikçe, hassasiyetle okşadı. O güzel mavi gözlerin içine baktım.

"... ve sana güveniyorum, Jake."

Akıllıca değildi. Aslında aptalcaydı, özellikle de benim için; son olaydan ve üç hafta boyunca cehennemden çıkma gibi yaşadıktan sonra... Fakat onu bariyer olmadan hissetmek... Aramızda hiçbir şey olmadan içine kaymak... Buna nasıl hayır diyebilirdim?

Gerçekten aklımı yitirmiş olmalıydım.

Çünkü demedim.

"Güvenebilirsin..." diye yemin ettim. "Bana güvenebilirsin. Sana zarar vermem."

Gözlerini gözlerimden ayırmadan başını salladı. İhtiyacım olan tek şey buydu.

Kalçamı öne doğru hareket ettirip yavaşça, işkence gibi santim santim içine ittim. Istırap verecek kadar, akıl uçuracak kadar yavaşça.

Etrafımda esnediğini hissettim. Bana yer açıyordu. Kasıldı, öyle dar ve sıcaktı ki neredeyse acı vermenin sınırındaydı. En iyi türdendi.

Dudaklarından hırıltılı bir inilti çıkınca neredeyse kendimi kaybediyordum.

"İyi misin?" diye sordum çaresizce. "İyi mi?"

Chelsea beni öpmek için yukarı kalktı, dudaklarıma doğru inledi. "Evet, çok iyi."

Geri çekildim –sadece bir santimetre kadar– sonra yeniden ileri ittim. Bastırıp itiyor, o sıkı tünelin içine tamamen yerleşene ve hayalarım kıçına yapışana kadar kadar kaydırıyordum. Çok derindi. Çok ıslaktı. Gözlerim kapandı ve Chelsea'nin etrafımdaki hissiyle tükendim. Kokusu, iniltileri, dudaklarının tadı, ellerinin sırtımı ve kıçımı kavrayışı beni tüketti. Diğer her şey solup gitti ve bu kusursuz anda kayboldum. Yalnızca derin bir şekilde içine gömüldüğüm yere odaklandım.

Neredeyse pişmanlık hissederek geri çekildim. İçine geri kaydırdığımda inledim. Bu sadece seks değildi. Düzüşmek değildi. Bu, adı olmayan, çok daha farklı, çok daha fazla bir şeydi.

"Jake... Ah Tanrım... Daha hızlı."

Benimle buluşmak için kalçasını yukarı kaldırdı ve zaman kavramımı yitirdim. Geriye yalnızca sürtünmeler, nefes alıp vermeler, öpüşmeler, titremeler, girip çıkmalar ve nabız gibi atmalar kaldı. *Daha hızlı ve daha derine ve daha fazla.* Haz, bildiğim her şeyin ötesindeydi.

Elektrik ısısı omurgamdan yukarı yakarak çıktı. Chelsea'nin kaslarının etrafımda attığını, altımda çığlık atarken beni sıktığını hissettim. Tam boşalmaya başladığımda aklımdaki tek kelime... Adıydı.

"Chelsea... Chelsea..."

Nasıl seğirdiğimi, içine doğru nasıl yüklendiğimi, onu nasıl doldurduğumu gözümde canlandırdım. Görüntü daha fazla boşalmamı sağladı.

Keskin haz en sonunda dindi, sakinleşti ve uzuvlarıma memnuniyet veren bir mırıltı gibi yerleşti. Bilincim geri döndü ve başımı Chelsea'nin boynundaki oyuktan –yeni en sevdiğim yerden– kaldırdığımda uyuşuk bir şekilde bana gülümsediğini gördüm.

Tek yapabildiğim ona gülümsemek oldu.

Elimi nemli saçında gezdirdim, bir homurtuyla içinden çıkarken vücutlarımızı birbirimize yapıştıran kaygan teri hissettim. Yana kayıp onu da yanımda sürükledim. Kollarımı etrafına doladım ve kendimde var olduğunu bile hiç bilmediğim bir şefkatle alnını öptüm.

15

Chelsea'ye yeterince doyamadım. Takıntı sınırındaydı. Dokunmadan duramıyordum, sert parmak uçlarımla kolundan yukarı çıkıp bembeyaz omzunu, sonrasında omurgasının üzerindeki kusursuz, solgun derisini okşuyordum. Yatak odasının penceresinden süzülen ay ışığının altında opal gibi parlıyordu. Dudaklarım, parmaklarımı yumuşak bir şekilde takip etti; ağzımda tıpkı kadife gibiydi, adeta bir gül yaprağının en derindeki kısmıydı.

Onun da boş durduğunu söyleyemezdim. Dilini meme ucumda kıvırıyor, omzumu ısırıyor, parmaklarıyla göğsümdeki... ve daha aşağıdaki kıllarla oynuyordu. Göğsüne değen sakalım hoşuna gitti, ben de karnımdan aşağı kayan kumral saçlarının hissine bayıldım. Sonraki saat sessiz bir araştırmaydı. Erotik bir keşifti: Ne gıdıklıyordu, ne bizi tahrik ediyordu, beni ne inletiyordu, onu ne haykırtıyordu?

Sonra bir daha başladık. Bu defa ben yatağa yattım, bacaklarımı düz bir şekilde uzattım ve dirseklerime yaslandım. Chelsea tamamen kendini kaptırarak aletime binerken mest olarak onu izliyordum. Dizlerini belimin iki yanına dayamıştı, kasığı egzo-

tik bir dansçının ritmiyle ileri geri gidiyordu. Arkasındaki pencereden vuran ay ışığı yüz hatlarını gölgede bırakıyordu ama silueti her şeyiyle nefes kesiciydi. Saçları darmadağınıktı ve başını geriye attığında göğüsleri hareket ediyordu. Dudakları ayrık ve nefes nefeseydi.

Bu şekilde kalabilirdim. Onu sonsuza kadar izleyebilirdim.

"Ah Tanrım... Ah Tanrım..." dedi ve kalçasını daha hızlı hareket ettirdi.

Yukarı doğru hamle yapmamak için kendimi zorlarken söv-düm. Çünkü çok derindeydim –o daracık, sıcak vajinasına dibinden başına kadar gömülüydüm– ve inanılmaz hissettiriyordu. Henüz bitmesini istemiyordum.

Göğüslerini avuçladım, meme uçlarını başparmağım ile işaretparmağımın arasında çevirdim. Gürültülü bir şekilde inleyene kadar çimdikledim. Bu, kalçasını daha sertçe hareket ettirmesine sebep oldu, artık üzerimde sert daireler çizerek bastırıyordu. İnlemesi öyle tatlıydı ki meme ucunu ağzıma almam gerekti. Dilimi o kadife gibi tomurcukta gezdirdim, dilimle vurup oynadım. Chelsea saçlarımı kavrayarak beni orada tuttu. Dudaklarımı büzüp emdim, sonrasında yukarı doğru çıkıp memesinin etli kısmına yarın hissedeceği pembe izler bıraktım.

Ellerini sırtıma koyup beni yakınında tuttu.

"Jake..." diye inledi. Sırf adımı söylemek için ağzını açtığını düşündüm.

"İşte böyle, Chelsea." Sesim hem güven verici hem de talepkârdı. Bir emir ve bir duaydı. Etrafımda daha da ıslandığını, daha da daraldığını hissedebiliyordum. *Harika*, hiçbir şey asla bu kadar iyi hissettirmemişti. "Hadi bebeğim. Bin üstüme, boşal. Çok yakınsın, değil mi?"

Ürperdi ve başını salladı.

"Hissetmemi sağla. Öyle iyi olacak ki. Ulaş oraya, Chelsea."

Onunla gitmemek olmazdı.

İki elimle kalçasını kavradım ve kendimi içine ittim, kasığımı tam da ihtiyaç duyduğu yere sürtüyordum. Ben yukarı iterken o da kalçasını aşağı indirdi. Ağzım açık ve dişlerim köprücükkemiğinin üzerindeyken kasıldı, sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen, duyduğum en seksi iniltiyle geldi.

Ben de uzun, harap bir inlemeyle boşaldım.

Birkaç saniye boyunca ikimiz de hareket etmedik. Terli deri, zorlukla alınan nefesler ve gevşek uzuvlardan mükemmel bir karmaşaydık. Orgazmım öyle güçlüydü ki hâlâ içinde seğiriyordum. Öne doğru eğilip beni sırtüstü yatırdı.

Chelsea başını kalbimin üzerine koyup göğsüme doğru güldü, yumuşak saçı boynuma döküldü.

Gözlerimi kırpıştırarak tavana baktım, yıldızlar görüyordum. "Vay canına..."

Kıkırtıyla sırtı titredi. "Dini bir tecrübe gibiydi, değil mi?" Dudaklarını tenimde hissettim, dövmeli tenime tapınıyordu. "Bana dövmelerinden bahsetsene." Hemen köprücükkemiğimin altındakilerden birini öptü. Bir dizi rakam ve harf vardı.

Elimi saçından aşağı kaydırdım. "Yargıç'ın baktığı davamın dosya numarası."

"Peki bu?" Bakmama gerek yoktu, dudaklarının daha aşağıdaki dövmeye geçtiğini hissediyordum. Göğsümden omzuma doğru uzanan dövmede... Bir melekti, pis pis gülen bir yüz ve çarpık halesiyle ebediyen bir çocuktu.

"O Benny için. On iki yaşımdayken tanıdığım bir çocuktu. Bir gece evine yürürken soyuldu. Metal bir boruyla vurdular, kafatası çatladı. Öldü."

Meleğin altında el yazısıyla *G* harfi vardı. Yanına yumuşak bir öpücük kondurup, "Bu annen için mi?" diye sordu.

Başımla onayladım. Chelsea dudaklarını diğerlerine değdirdi; hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra yaptırdığım adalet terazisi, bekâretimi kaybettikten sonra yaptırdığım ejderha ve güller, Yargıç'ın onuruna yaptırdığım derin kökleri olan ağaç ve bir düzine kadar daha.

Dirseğimin altına ve kolumun iç kısmına doğru geçti. Öptüğünde gıdıklandı. "Peki bu?"

Kolumdan aşağı inen spiral bir kabile deseniydi, tırtıklı kenarları olan keskin sarmallar vardı. Sırıttım. "Onun havalı göründüğünü düşündüm."

Aletimin içinde yumuşadığını hissettim ama hareket etme isteğim yoktu. Chelsea de aynısını hissediyordu herhalde çünkü yüzünü göğsüme sürtüp hemen meme ucumun üzerine uzandı. Nefesi yavaş ve düzenli bir hale geldi. Yorgunluk ikimizi de esir aldı ve birlikte fazlasıyla hak ettiğimiz bilinçsizliğe kayıp gittik.

***

Bir süre sonra ağırlığının eksikliğini, şehvet uyandıran, yumuşak vücudundan gelen ısının yokluğunu fark ettim. Kuru, tırmalamayı andıran tuhaf bir ses vardı, bana Kuzen It'in bizi takip ettiğini ve sert patisiyle kapıyı açmaya çalıştığını düşündürttü. Sol elimi uzatarak yatağı aradım ama sadece yanımdaki boş yere denk geldi. Yan tarafıma dönüp gözlerimi açtım.

Chelsea pencerenin yanındaki kahverengi minderli koltuktaydı, bacaklarını altına almıştı ve arkasından gelen ay ışığıyla aydınlanıyordu. Üzerinde gri gömleğim vardı... ve o gömlek hiç bu kadar iyi görünmemişti. Alt dudağını dişlerinin arasına almış beni izliyor, elleri kucağındaki bir şeyle uğraşıyordu.

Çizim yapıyordu.

Chelsea *beni* çiziyordu.

"Sana ödeme yapmam gerekecek mi Jack?" Sesim uyku ve seks yüzünden boğuktu.

Gülümsedi. Gülümsemesi çok güzeldi. "Bu benden olsun, Rose."

Tabii. Ona kesinlikle Rose olmadığımı hatırlatmanın vaktiydi. Örtüyü kaldırıp attım, çıplaklığımı tamamen gözler önüne serdim. Elimi indirip aletimi kavradım ve sadece birkaç sıvazlamayla hayata döndürdüm. Chelsea'nin çizimi aniden duruverdi.

"Daha önce hiç nü çizim yapmadım. İlkim olmaya gönüllü müsün?" diye sordu neşeyle.

"Odak noktandan emin olamadım. Ölçüsünün doğruluğundan emin olmak istedim."

"Ne kadar da yardımseversin."

"Peki ya sen? Yardımsever modda mısın?"

Sesimde sadece benim duyabildiğim bir sertlik vardı. Birkaç saate şafak sökecekti. Ondan sonra ne olacağını gerçekten bilmiyordum. Fakat tek seferde her yerini hissetmek için çaresizdim. Tek bir şeyi kaçırmamak veya bir dakikayı bile boşa harcamamak için, her fanteziye dokunmak için. Çünkü bu, sahip olacağım tek fırsat olabilirdi.

Kâğıdı sandalyenin kenarına bıraktı ve gelip önümde durdu.

"Sana kendini iyi hissettirecek moddayım," dedi yumuşak sesle.

Ellerimi kalçalarına koyup onu kendime doğru çektim ve alnımı karnına dayadım.

"Bana zaten iyi hissettiriyorsun," diye fısıldadım kusursuz tenine doğru.

Chelsea önümde dizlerinin üzerine eğildi. "O zaman hadi iyiden de öteye geçirelim."

Öne doğru eğilip aletimin başına sıcak bir öpücük kondurdu.

Yüce Tanrım.

Dilini çıkarıp etrafında daireler çizdi. Kalbim çılgına döndü. Sıcak ve ıslak ağzının içine aldı. Gidebildiği yere kadar indikten sonra yavaşça yukarı çıktı, aletimi tükürüğüyle sırılsıklam yaptı. Sonra dibinden kavrayıp sertçe sıvazladı, ağzı yeniden iş başına geçip sertçe ve muhteşem bir şekilde emdi. Birkaç dakika sonra çenemi sıkıyordum; çünkü kısık sesli iniltilerimi tutamıyordum. Chelsea'nin karşılık olarak çıkardığı memnun mırıltılar hayalarımın sızlamasına sebep oldu. Sonra penisimi ağzından çıkarıp bana baktı, elimi tuttu ve gür saçlarının arasına sokuşturdu.

"Bana nasıl hoşlandığını göster, Jake."

Hadi be oradan...

Ağzı ve eliyle üzerimde çalışmaya geri döndü, yanaklarında göçükler oluşuyordu. Gerçeküstü geliyordu. Elim saçında kasıldı, en sevdiğim ritimle onu çekip itiyordum. Bana kendimi güçlü hissettiriyordu... ve aynı zamanda tamamen onun merhametine kalmışım gibiydim. Baskı gittikçe arttı, başını daha hızlı hareket ettirmesiyle keyif veren gerilim çoğaldı ve ben gittikçe yükseğe doğru çıktım.

Boğuk bir iniltiyle saçını çektim ve onu üstümden kaldırdım. "Yatağa çık." Sesim sertti. Çaresizdi.

Chelsea yanıma geldi ve ayağa kalkıp tek bir hareketle gömleğimi üzerinden çıkardım. Çünkü yoluma çıkıyordu ve ben görmek istiyordum. Her şeyi. Kalçalarını kavradım, başparmaklarım o mükemmel kıçının etine saplanıyor ve tek kelime etmeden onu tam olarak nasıl istediğimi açıklıyordu.

Ellerinin ve dizlerinin üstünde.

Yatakta arkasına geçip dizlerimin üzerinde durdum. Parmaklarım vajinasıyla oynuyor, zaten ıslak olduğu yerde kayıp ovalıyordu. Kaskatı olan aletimi hizaladım ve sert bir darbeyle içine sapladım.

Chelsea haykırıp sırtını gerdi ve kendime ağırdan almayı hatırlatmak zorunda kaldım. Kısa, yüzeysel darbeler onu inletti ve sonra kendini bana doğru itti, daha sert istiyordu. Daha derinden. Elimi sırtının pürüzsüz yüzeyinde gezdirip omurgasından kıçına kadar okşadım. Sert ellerle etini yoğurdum, kavrıyordum, böylece onu aletimle birlikte ileri ve geri hareket ettirebiliyordum. Manzaram -siktir- çok güzeldi: bütün uzunluğumun onun daracık sıcaklığında tekrar tekrar kaybolmasını izlemek, teninin terle parladığını görmek, saçları coşkulu hareketle savrulurken adımı inlediğini duymak...

Artık yakındım, çok yakındım. Beni tutan tek şey, ilk onun boşaldığını izleme ihtiyacımdı. Chelsea'yi karnının üzerine yatırıp bedenimle kapladım, göğsüm ve karnım tamamen sırtına yapışmıştı. Kasığım kıçında, baldırlarım baldırlarındaydı, bizi ayıran tek bir santim bile boşluk yoktu. Bedenlerimiz sıcak ve terden kayganlaşmış bir şekilde kayarken ipeksi boynunu öpüp emdim. Kalçamı içine doğru derin ve hızlı bir şekilde ittim. Elimi altına sokup şişmiş vajina dudaklarının arasındaki sihirli, sert yumruyu buldum ve parmaklarımla ovalayıp ona çığlık attırmak için gereken sürtünmeyi yarattım. Chelsea başının yanındaki çarşafı avuçladı ve boşalırken bütün kasları kasıldı.

"Jake!"

Sanırım beni uçurumdan yuvarlayan onun sesiydi. Ağzımı kulağına dayayıp homurdandım. Son bir defa daha içine girdiğimde gözlerimin önü bembeyaz oldu, en saf haz içimden çıkıp el ve ayak parmaklarımın uçlarına kadar yayıldı. Beni hareket etmek, düşünmek ve bu muhteşem kadını altımda tutmak dışında bir şey yapma iradesinden sıyırdı.

Boynuna doğru nefes nefese kaldım ve bir müddet sonra nefes alabilsin diye yana yuvarlandım. Tek kelime etmeden onu göğsüme çekip sımsıkı sarıldım ve yüzümü saçına gömdüm.

Chelsea'nın ağır solukları en sonunda yavaşladı ve tam uykuya dalmadan önce, narin dudaklarının bütün parmak boğumlarıma teker teker öpücük kondurduğunu hissettim. Sonra da ellerimi kendi ellerinin altına aldı ve uykuya daldık.

***

Saat tam beşte gözlerim açılıverdi. Hem de gözlerimi kapatmamın üzerinden sadece iki saat geçmesine rağmen. Chelsea'nin parlak saçları hâlâ yüzümde, sıcak bedeni hâlâ kollarımın arasındaydı. Dikkatli bir şekilde geri çekildim ve uyandırmamaya çalışarak vücudumu onunkinden sıyırdım. Her zamanki gibi banyoya yöneldim, işedim ve dişlerimi fırçaladım. Vücudumu esnetip boynumu çıtlattım, sadece birazcık kasılmış hissediyordum.

Soğuk suyla yüzümü yıkarken aynadaki yansımama bakmaktan kaçındım ve laftan anlamayan siyah saçımı geriye doğru yatırdım. Sonra gardırobuma doğru yavaşça gidip bir tişört ile eşofman altı aldım ve Chelsea'nin melek gibi uyuyan yüzüne hızla bir bakış attım. Mutfağa gittim ve kahvenin olmasını beklerken küçük televizyonu açtım, sesini de kıstım. Kahve olduğunda balkona çıkıp sokak lambalarının kapanmasını ve gökyüzünün pembe-griden maviye dönüşmesini izledim.

Kendime, nefes al, dedim. Yavaş ve dengeli. Al ve ver. İçimde mide bulandıran, vücudumu çalkalayan bir his vardı ve kendime görmezden gelmeyi salık verdim.

Mutfağa geri döndüğümde Chelsea'yi duvara yaslanırken buldum. Gözlerini kısıyor, neredeyse dizlerine gelen gri gömleğimin içinde çok sevimli görünüyordu. "Fırsatını bulduğunda uyuyan adamlardan değilsin, değil mi?" diye sordu esneyerek.

"Ah hayır," dedim ona düz bir suratla ve başımı iki yana salladım. Sonra da klasik konuşmama başladım... ve sözcükler ağzımda acı bir tat bıraktı. Yanlıştı.

"Ben koşuya çıkıyorum. Demlikte kahve var ve..."

"Kahve mi?" Chelsea lafımı yarıda kesti. "İmkânı yok, ben geri uyumaya gidiyorum." Bana doğru yaklaşıp avcunu karnımda gezdirdi. "Ama... eğer koşudan döndüğünde duşta eşlik etmemi istersen... işte onun için kesinlikle uyanırım."

Parmak uçlarına kalkıp beni hızlıca öptü. Onu duşta hayal ettim, her yerinin ıslak olduğunu, o leziz memelerinin köpüklü halini. İyi bir fikir gibi görünüyordu.

Yatak odasına ilerlediği sırada sesim onu durdurdu.

"Chelsea..."

Çünkü açık olmak daha kolaydı. Ben karmaşık şeyler yapmazdım. Dürüstlük her zaman... siktir, kalanını hatırlamıyordum.

"Efendim?"

Yüzüne baktım, öyle açık, özverili ve hakikiydi ki. Dudakları gülümseyecek gibiydi. Karanlıkta fısıldanan cümleleri hatırladım.

"*... ve sana güveniyorum, Jake.*"

"*Sana zarar vermem.*"

Söyleyebildiğim tek şey, "Dün gece harika zaman geçirdim," oldu.

Tam anlamıyla gülümsedi. "Ben de öyle."

***

Koşum cezalandırıcıydı. Daha uzağa koştum, kendimi daha çok zorladım. Chelsea ve çocuk sürüsünün kaosunu kendi düzenli hayatıma oturtmanın bir yolunu düşünmeye çalışırken alnımdan ter akıyor, göğsüm sancıyor ve bacaklarım sanki kaslarım alev almış gibi yanıyordu. Benim amaçlarım, önceliklerim vardı. Bugün bulunduğum yere bir kız yüzünden dikkatim dağılarak gelmemiştim; o kızın ne kadar nefes kesici olduğu önemli değildi.

Bir buçuk saat sonra dairemin kapısından içeri girdim, hâlâ zorla nefes alıp veriyordum. Van Morrison'ın "Into the Mystic" şarkısı hoparlörden yükseliyordu. Buzdolabından bir şişe su alıp

kafama diktim. Chelsea ocağımın başında yemek yaparken hakkı olandan çok daha sevimli görünüyordu. Hâlâ gri gömleğimin içindeyken müziğe göre kalçasını kıvırıyor, spatulasını mikrofon gibi kullanıyordu.

"Ben... çingene ruhunu sarsmak istiyorum..."

Kahkaha atmadan duramadım. Bu fazlasıyla ateşli, seksi ve sevimliydi... Ölümcüldü.

"Uyumaya döndüğünü sanıyordum."

Chelsea omzunun üzerinden bana baktı. "Ben de öyle. Görünüşe göre Ronan beni sonsuza kadar mahvetti... Geri uyuyamadım. Sonra kahvaltı hazırlamaya karar verdim; ancak hiç yiyeceğin yok. Buzdolabının ve mutfak dolaplarının durumuna bakarsak hayatını sadece yumurta, makarna ve arada sırada da birayla idame ettiriyorsun."

"Çok iyi peynirli makarna yaparım. Onun dışında hep dışarıdan söylerim."

Omleti kaydırıp bir tabağa koydu ve bana uzattı. Gözleri oyunbazca, seks sonrası hoşnutlukla parlıyordu. "*Bon appétit.** Bu şartlar altında yapabileceğimin en iyisi."

Tabağı aldım ama tezgâhın üzerine bıraktım. Önceliklerim ve amaçlarım, dürüstlük ve programlarla ilgili her şeyi unuttum.

Sadece onu tekrar öpmek istiyordum.

Ben fırsatını bulamadan ceptelefonum çaldı, ekranda annemin adı belirdi. Chelsea de gördü ve bana yaklaştı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Telefonu kulağıma dayadım. "Anne? Her şey yolunda mı?"

"Hayır Ayıcığım, değil. Chelsea'yle birlikte hastaneye gelmeniz gerekiyor."

---

* (Fr.) Afiyet olsun. (ç.n.)

16

"Ne kadar kötü hissettiğimi size anlatamam. Çok üzgünüm." Annem ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu ve kendisi ağlayan biri değildi.

Chelsea onun omzunu sıvazladı. "Sorun değil. Böyle şeyler olur, özellikle de konu benim yeğenlerimse. Riley iki yaşındayken köprücükkemiğini kırdı, Raymond geçen yıl bacağını kırdı ve yengem her zaman başlarındaydı. Senin hatan yok, Gigi."

"Bağırdığını duyduğum anda bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordum..."

Acil servisin bekleme bölümünde konuşmaya devam ettiler, ben de turuncu plastik sandalyede oturan, kolunu göğsüne dayayarak tutan Rory'nin önünde çömeldim. Acıdan yüzünün rengi atmıştı. Gözlerinde güç kalmamıştı ve yavaşça nefes alıyor, her hareketi canını yakıyordu.

"Nasılsın evlat?"

"Acıyor."

"Evet, biliyorum." Parmaklarımı dizine dokundurdum, onu sarsmak istemiyordum. Sonra triyaj hemşiresine dik dik bakıp

acele etmesini, Rory'nin şoka girebileceğini düşündüğümü söyledim.

Hemşire saçmaladığımın farkındaydı ama denemek kendimi daha iyi hissettirdi.

Annem kahvaltı hazırlarken çocuklar Owen'ın dikkatli gözetiminde arka bahçede oynuyorlarmış. Riley, Rory'nin meşe ağacının en tepesine kadar tırmanamayacağına bahse girmiş. Rory de elbette tırmanabileceğini söylemiş ve tırmanmış. Aşağı inmeninse... Çok daha büyük bir sorun olduğu ortaya çıkmış. Sonuç olarak, işte buradaydık.

"Sen neden eve dönmüyorsun, anne?" dedim omzunu sıvazlayarak. "Owen muhtemelen diğer beşiyle aklını yitiriyordur."

"Tamam." Başını sallayıp Rory'nin başını okşadı. "Sonra görüşürüz, hayatım."

Rory nazikçe, "Endişelenme Gigi, ben iyi olacağım," dedi ve annemin kesinlikle bu çocuğun gönlünü kazandığını kanıtladı.

Tekerlekli sandalyeyle gelen bir hemşire, "Rory McQuaid?" diye seslendi. Sonunda bizi acil servise almaya hazırlardı.

"Tanrı'ya şükür," diye homurdandım.

***

Daha sonra Rory bir muayene masasına alındı ve George Clooney'ye benzeyen bir doktor, Chelsea'ye yeğeninin kolunun kırıldığını açıkladı.

"Ulna kemiğini kırmış. Temiz bir kırık ve kemiği yerleştirmek için ameliyat etmemize gerek yok, bu iyi haber."

"Güzel." Chelsea başıyla onayladı ve endişeyle Rory'ye baktı.

Doktor kapıyı işaret etti. "Eğer ikiniz dışarı çıkabilirseniz kemiği yerine oturtacağım, sonra da Rory'nin kolunu alçıya alacağız."

Chelsea kaşlarını çatarak, "Dışarı mı çıkayım?" diye sordu.

"Evet, hastane protokolü. Kapalı düzeltme acı verici olabilir, bu da ebeveynler ve vasiler için can sıkıcı oluyor. O yüzden bu işlem sırasında dışarıda beklemelerini söylüyoruz."

"Yeğenimle kalmayı tercih ederim."

"Korkarım bu mümkün değil," diye cevap verdi George.

Chelsea'nin bütün endişesi yok olup gitti; şimdi kaya gibi sağlam, kendinden emindi. Temkinli ve kibardı ama hayırı cevap olarak kabul etmesine imkân yoktu.

"Konumunuza saygı duyuyorum, Dr. Campbell ve umarım siz de benimkine duyarsınız. Rory'nin yanında oturacağım ve siz kemiğini düzeltirken elini tutacağım. Ne Bay Becker ne de ben, tek bir ses çıkarmayacak veya bir kelime bile etmeyeceğiz. Ama yeğenimin yanından ayrılmayacağım. Eğer gerekirse onu başka bir hastaneye götürürüm."

Doktor bunu bir düşündü, sonra tamamen yan çizdi.

"Bu gerekli olmayacak."

Chelsea muayene masasının yanındaki sandalyeye oturdu ve Rory'nin sol elini ellerinin arasına aldı. Gülümsemesi öyle sevgi dolu, öyle şefkatliydi ki onun için göğsüm sıkıştı. Doktor, Rory sırtüstü uzansın diye masayı ayarladı, sonra da bana onu hareketsiz tutmak için omuzlarını nereden tutacağımı gösterdi. Ona biraz ağrı kesici verdiler ama kırılmış kemiğinin iki parçasının yeniden bir araya getirilmesinin gıdıklamak gibi olmadığını da tecrübelerimden biliyordum.

Bunun bir yardımı olurmuş gibi, "Nefes al, Rory," dedi doktor. Böylece göğsüm tamamen farklı bir sebepten sızlamaya başladı. Sonra çocuğun bileğinden ve dirseğinin kenarından tuttuktan sonra başladı.

"Ahhh!" Rory bağırdı. Sesi keskin, şok içindeydi ve karnıma bir darbe almışım gibi çarptı. "Ahhh!" dedi yine, dişlerini sıkmaya çalışıyordu.

Chelsea elini daha sıkı tuttu, ciddiyetle bakıyordu, yanında olduğunu, onu bundan kurtaramasa da acısını paylaştığını gösteriyordu. Ben de tam kulağına fısıldayarak yapabileceğim tek şekilde onu rahatlatıyordum, bu acıyı onun yerine çekebilmeyi her şeyden çok isterdim.

"Çok iyi gidiyorsun, evlat. Neredeyse bitti."

"Ahh..."

"Neredeyse bitti, Rory... Neredeyse bitti..."

***

"Bu alçı acayip belalı!" Rory dirseğinden eline kadar kaplayan kamuflaj desenli alçıya hayranlıkla baktı. Güldüm çünkü çabucak kendine gelmişti ve eski parlak karakterinden hiçbir şey kaybetmediği açıktı.

Chelsea, kullandığı dil için onu mecburen azarladı ama kendisi de gülümsüyordu.

"Hey, alçıma dövme çizebilir misin? Seninki gibi?" diye sordu Rory. Kısa kollu tişörtümden görünen dövmelerimi gösteriyordu.

"Tabii."

Chelsea etrafına bakındı. "Taburcu olma evraklarının neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ettim. Gidip soracağım... Ah, hey, Janet!"

Beklediğimiz perdeli bölüme bir kadın girdi. Otuzlarının ortasında, kısacık kesilmiş kahverengi saçlı ve parlak gülümsemeli siyahi bir kadındı. Üzerinde bej rengi takım elbise ve beyaz bir bluz vardı.

"Merhaba Chelsea." Gözleri yataktaki Rory'ye döndü. "Merhaba Rory, duyduğuma göre bir kaza geçirmişsin."

Rory omzunu silkti, az önceki gülümsemesinin yerini güvenilmez bir kaş çatışı aldı.

Janet bana baktı ve bakışlarının kollarımdaki dövmelerde duraksadığını fark ettim.

Chelsea, "Jake, bu Janet Morrison," diyerek bizi tanıştırdı. "Kendisi Sosyal Hizmet görevlimiz. Janet, bu Jake Becker, benim..."

Kelimeyi arıyordu. "Avukatıyım," diyerek elimi Janet'a uzattım. "Adams&Williamson'da çalışıyorum."

Janet başını salladı. "Doğru. Rory'nin salıverilmesi için anlaşma yaptınız. Araba olayından sonra..."

Belki de işimin doğası gereğiydi ama devlet kurumlarının ve çalışanlarının büyük hayranı değildim. Çok fazla güç, çok fazla insan vardı ve hiçbir mesuliyet almadan, kolaylıkla çok fazla hata yapılabilirdi. O yüzden sormadan duramadım. "Ee Janet, buralardan mı geçiyordun?"

"Hayır." Elindeki açık dosyaya baktı. "Ne zaman sistemimizdeki bir çocuk okulda, hastanede veya polisle bir olay yaşasa otomatik olarak bizim sistemimize düşüyor." Chelsea'ye döndü. "Gitmeden önce sana birkaç soru sorsam olur mu?"

"Tabii, olur."

"Harika. Doktor, Rory'nin ağaçtan düştüğünü söyledi. Düştüğünü gördün mü Chelsea?"

Aniden bu konu yüzünden içimde kötü bir his oluştu. Fakat Chelsea benim endişemi paylaşmıyor gibiydi.

"Hayır. Aslında ağaçtan düştüğünde evde değildim."

Bu Janet için yeni haberdi. "Neredeydin?"

Chelsea'nin gözleri benden tarafa kaydı. "Ben... Jake'le birlikteydim."

"Avukatınla?"

"Kahvaltı toplantısıydı," diye açıkladım aksatmadan.

"Anlıyorum." Dosyaya bir şey yazdı. "Peki, sen toplantıdayken çocukların yanında kim vardı?"

"Jake'in annesi," diye cevap verdi Chelsea.

Kalemi duraksayan Janet bana sordu. "Annenizin adı ve adresi?"

"Giovanna Becker." Sonra da telefon numarasıyla adresini söyledim ve istediği zaman onunla iletişime geçebileceğini ilettim.

Dosyasını kapattı. "Şimdilik senden almam gerekenler bu kadar, Chelsea. Birkaç dakikalığına Rory'le yalnız konuşmam mümkün mü?"

"O reşit değil," dedim.

"Bu tür olaylarda çocuklarla yalnız konuşmak standart prosedürdür."

"Bu tür olaylar derken?" diye sordum ses tonuma dikkat ederek. "Bunun tam olarak nasıl bir olay olduğunu düşünüyorsunuz?"

Janet geri adım atacak türden biri değildi. "Bir yaralanmanın meydana geldiği ve istismar seçeneğinin elenmesi gerektiği bir olay..."

"İstismar mı?" Yarı kahkaha, yarı boğulur gibi bir ses çıkardım. "Bunu onun yaptığını mı düşünüyorsunuz?" diyerek Chelsea'yi gösterdim.

"Hayır Bay Becker, düşünmüyorum. Öte yandan yaptıysa da siz ikiniz bu odada bulunurken Rory'nin bu bilgiyi vermesi pek olası değil."

Söylemek istediği şeyi tam olarak anlıyordum. Sadece hoşuma gitmiyordu.

Rory'ye baktım. "Konuşmak istiyor musun evlat? Karar senin."

Rory akıllıydı ve bunun şimdi halledilmesi gereken bir şey olduğunu hissettiğini gözlerinde görebiliyordum. "Evet, onunla konuşacağım, Jake. Büyük bir şey değil."

Omzunu sıktım. "Hemen dışarıda olacağız."

✡✡✡

Chelsea'yi perdeli bölmeden dışarı çıkarıp koridora, Janet'ın duyacağı yerden uzağa yönlendirdim.

"Senin derdin ne?" diye sordu durduğumuzda. "Neden Janet'a düşmanlık yapıyorsun?"

Dirseğini tuttum. "Düşmanlık etmiyordum. Fakat senin, haklarından haberdar olduğunu bilmesi önemli."

Yüzünde kafa karışıklığı belirirken başını iki yana salladı. "Janet, Çocuk ve Aile Servisi'nden tanıdığım en iyi insan. O benim Sosyal Hizmet görevlim. Bana yardım etmek onun görevi."

"Hayır Chelsea, değil. Onun işi, senin çocuklar için düzgün bir vasi olduğundan emin olmak."

İlk defa aradaki farkı, ayrımı fark etti ve ağzı endişeyle dümdüz oldu.

"Sence... Yani demek istediğim... Bunun için başım belaya girebilir mi? Rory'nin kolu konusunda bana sorun yaratılar mı? Dün gece seninle olduğum için?"

Ellerimi omzuna koyup sıktım ve kasılmasına sebep olan gerginliği ovaladım. "Hayır. Dinle beni, sorun yok. Sen yanlış bir şey yapmadın ve sana zorluk çıkarmayacaklar." Sonra duraksadım, onu korkutmadan anlamasını sağlamak istiyordum. "Fakat bazı şeyleri nasıl dile getireceğini düşünmek zorundasın. Bazen raporda yazan bir ifade, gerçekten olduğu şeyi temsil etmez."

Davalarımda bunu sıklıkla görüyordum. Parmağını silah gibi tutarak sınıf arkadaşlarına doğrultan ve "öldüklerini" söyleyen altı yaşındaki bir çocuğa karşı kullanılan *terörist tehdidi* gibi kelimeler. Ya da "satma amacıyla bulundurma" suçu, salağın birini lanet bir uyuşturucu karteli gibi gösteriyordu; aslında eline büyük bir mal geçmiş, boş gezen ahmağın tekiydi.

Kelimelerin önemi vardı ve bazen sözlerin içeriği dünyadaki bütün farkları yaratabilirdi.

"Janet'la konuştuğun zaman sadece gerçeği değil, gerçeğin siyah ve beyaz olarak nasıl görüneceğini de düşünmek zorundasın. Tamam mı?"

Başıyla onayladı ve onu kendime doğru çektim. Alnındaki endişe çizgisini öptüm, sonra da, "Endişelenme, her şey yolunda," diye fısıldadım.

Kollarını dolayıp sıkıca sarıldı ve göğsüme yasladığı başını salladı.

Janet çıkınca ayrıldık, hastane kuralları gereği Rory'yi de tekerlekli sandalyeyle çıkarıyordu. "Tamamız." Gülümsedi.

Bir hemşire gelip Chelsea'ye taburcu olma talimatlarını ve ağrı kesici ilaçları anlattı. Kaldırıma çıkınca Rory ayağa kalkıp arabaya kadar yürüyebileceğini söyledi.

Janet dimdik düşen öğlen güneşine karşı eliyle siper yaptı. "Bu hafta bir gün eve uğrayacağım, olur mu Chelsea?"

"Tabii," diye cevap verdi Chelsea. "Evde olacağım."

Sırf görgü kuralları gereği, "Seninle tanıştığıma sevindim, Janet," dedim.

"Aynı şekilde, Bay Becker."

Rory, Chelsea'yle aramızdaydı ve arabaya yürürken Chelsea'nin kolu onun belindeydi. Ben de sendeleme ihtimaline karşı çocuğun omzunu tutuyordum. Arkamı dönüp bakmasam bile, Janet'ın gözlerinin yol boyunca üçümüzün üzerinde olduğunu hissettim.

***

Sonraki birkaç hafta boyunca Chelsea'yle garip bir evcil sürece başladık. İşten sonra çocuklar konusunda yardım etmek için yanına gittim, takıldık ve ne yapılması gerekiyorsa yaptım. Çocuklar yatağa gittikten sonra da Chelsea ve ben... birlikte takıldık... Sıklıkla üzerimizde kıyafetler olmadan.

Seks... inanılmaz yoğundu. Bizi rahatsız etmeye fazlasıyla hevesli ara bozucuları uyandırmamak için sessiz, yine de birinci sınıftı. Benim için farklı ve yeni bir durumdu ama tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Kendime fazla derinden düşünmek için izin vermiyordum. Bir etiket, üzerine konuşmalar ya da o türden saçmalıklar yoktu. Cehaletin mutluluk olduğunu söylerler; Chelsea'yle geçirdiğim geceler kesinlikle öyleydi.

Şimdilik bu yeterliydi.

Çocuklar tam bir şamataydı. Bazen eğlenceli, bazen sevimli, bazen çok can sıkan bir mantar gibi, gittikçe kendilerine alıştırıyorlardı. Bir defa, işten sonra Rosaleen'i piyano dersine götürmem gerekti. Götürdüm de ama... Pek iyi gitmedi:

Rosaleen mutfağa girdiğimizde halasına, "Listeye bir tane piyano öğretmeni eklememiz gerekiyor," dedi.

Yan odadan bangır bangır televizyon sesi geliyordu, Raymond ve Rory Mortal Kombat oyununu oynuyordu ama gelen seslere bakılırsa birbirlerine ağız burun dalmış da olabilirlerdi. Ronan salıncağında sessizce sallanırken Regan yere mayın tarlası gibi yayılmış tencerelerin, tavaların ve tahta kaşıkların arasında oturmuş oynuyordu. Ocakta büyük, metal bir tencere fokurduyor, havaya sıcak, etli bir aroma yayıyordu.

Chelsea kesme tahtasından başını kaldırdı, yarısı kesilmiş bir havuç orada duruyordu. "Ne demek istiyorsunuz? Piyano öğretmenin var."

"Artık yok." Yedi yaşındaki kız omzunu silkti.

Chelsea şüpheci gözlerle bana döndü.

Hiç de suçluluk hissetmiyordum. "O herif, çocuklara ders vermemeli. Sadist orospu çocuğu."

Chelsea bıçağını havucun yanına bıraktı. Derin bir nefes aldığında stres yapmamaya çalıştığını biliyordum. "Mösyö Jacques La

Rue şehirdeki en iyi piyano öğretmeni. Rosaleen'i öğrencisi olarak kabul ettirmek Rachel'ın aylarını aldı. Ne oldu?"

Ağzıma bir parça havuç attım. "Ne çeşit bir adam, öğrencilerinin kendisine Mösyö demesini ister? Muhtemelen Fransız bile değildir," diye homurdandım. "Bahse varım gerçek adı Joey Lawrence'tır ve Bronx'ta büyümüştür."

Rosaleen ada tezgâhtaki tabureye çıkıp halasının karşısına oturdu ve hevesle hikâyeyi anlattı. "Batırdığım için parmaklarıma cetvelle vurdu."

"Şekil A," diyerek araya girdim. "Ne türden hastalıklı bir pislik ona vurabilir?" Rosaleen'in neşe verecek kadar kıymetli yüzünü işaret ettim. "Rory'ye? Bak o başka bir hikâye. Rosaleen'e? Mümkün değil."

Rosaleen devam etti. "O yüzden Jake arabasına gitti ve beyzbol sopasıyla geri geldi. Mösyö La Rue ne yaptığını sorduğunda Jake ona, 'Bir daha o çocuğun parmaklarına vurursan ben de sana bununla vuracağım,' dedi."

Chelsea başı yana eğik, ağzı açık bir halde bana döndü.

Hiçbir şey itiraf etmedim.

"O yüzden... bizi kovdu," diyerek bitirdi Rosaleen.

Onu dirseğimle dürttüm ve bir parça havuç uzattım. "Biz onu kovduk."

Yüzünde bir gülümsemeyle havucu ağzına attı.

İletişimimizi izleyen Chelsea'nin yüzü yumuşadı. "Tamam. Yeni piyano öğretmeni. Listeye ekleyeceğim."

Sonraki defa, büyük çocukların dişçi randevuları, Regan ile Ronan'ın 'Annem ve Ben' oyun zamanıyla aynı saate denk geldi. Daha önce dediğim gibi, doktorlardan nefret ediyordum ve dişçiler de diş doktoruydu. O yüzden küçük çocukları derse götürmeyi seçtim. Yani onlar bebekti, ne kadar zor olabilir ki?

Her yerde çocuklar vardı, her şekilde ve boyuttalardı, kimisi tırmanıyor, kimisi sendeliyor, Ronan gibileri de oyuncakların arasında emekleme konusunda uzmanlaşmaya çalışıyorlardı. Ebeveynlere gelince, Tanrım, korkutucu düzeyde kasıntı halleri, Stepford Kadınları gülümsemeleri ve fotoğraf makineleriyle silahlanmış bir tür mezhebe üye gibilerdi. Annem ve Ben oyun odası tiksindirici şekilde renkliydi. Gökkuşağı halı, neon kaydıraklar, kör edici yastıklar ve çok uzun süre bakarsam gözlerimi acıtan matlar vardı. Tepedeki hoparlörlerden garip bir şekilde eğlenceli müzik sesi geliyordu. Üzerinde fuşya tişört olan, zorunluluktan mutlu gibi davranan bir ergen şovu yürütüyordu.

Palyaçoları anlatmaya başlamadım bile.

Duvarlara resimleri yapılmıştı, raflarda kukla versiyonları vardı ve ürpertici şekilde geniş kollu, doldurulmuş olanlar köşeleri dolduruyordu. Kırmızı kenarlı, beyaz dişli ağızlarında bu zamana kadar gördüğüm en ucubik sırıtışlar vardı. Sanki hiçbir şeyden haberi olmayan bir çocuğun geçmesini bekliyorlardı, böylece kafalarını ısırıp koparabilirlerdi.

Serbest oyun zamanında on dakika geçmişti ki Regan'ın engelli bir parkurda dolanmasını izledim. Yanımda çenesi düşük bir baba, parkurun sonuna varmak üzere olan oğluna Super Bowl izliyormuş gibi tezahürat yapıyordu. Başıyla işaret etti. "Buradaki en hızlı çocuk. Parkuru kırk beş saniyede koşturuyorum."

Aferin sana, ahbap.

"Hangisi seninki?" diye sordu.

Regan'ı gösterdim, bir kaydırağa çıkıyordu ve turuncu tulumu ışıkların altında parlıyordu. Bir yandan çıkarken bir yandan da yedi cücelerin baltalarıyla ormana giderken söylediği gibi, "Melaba, melaba, melaba, melaba..." diyordu.

Orospu çocuğu, "Onda bir sıkıntı mı var?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Hayır, onda hiçbir sıkıntı yok. O... odaklan-mış." Sırf götlüğüne ekledim. "Ayrıca bu parkuru kesinlikle kırk beş saniyenin altında tamamlayabilir."

Sık kafalı dudak büktü. "Bundan şüpheliyim."

Soğuk bakışlarımı ona çevirdim. "Bahse var mısın?"

Kibirli eliyle kahverengi saçlarını geriye attı. "Oğlumun onu yeneceğine elli papel koyuyorum."

"Varım."

Elini sıktım, sonra gidip Regan'ı kaydıraktan aldım ve onu en gelli parkura götürürken koçluk yaptım. Aynı Rocky Balboa'ya kö şesinde konuşma yapan Mickey gibiydim.

"Bu iş sende, Regan. Dikkatini dağıtmasına izin verme, sol kro-şesine dikkat et, gözlerini ileride tut."

Burnumu sıktı.

O yüzden anlayacağı kelimeleri kullanmaya çalıştım. "Eğer bunu yaparsan sana sonsuza kadar melaba diyeceğim."

Bu onu gülümsetti.

Sonra çocukları hizaladık ve baba geri sayım yaptı. "Yerlerinize, hazır... Başla!"

Ve başladılar...

Pislik ve ben çocuklara tezahürat yapıyorduk, at yarışındaki kumarbazlar gibiydik.

"Git bebeğim git!"

"İşte bu! Arayı aç! Hamleni yap!"

Kafa kafaya geliyorlardı... ta ki oğlanın dikkati burnundan akan kocaman sümükle dağılana kadar. Durup onu kurcalamaya başladı ve yarışın galibi Regan oldu.

"Evet! İşte bu!" diye bağırdım gururla. Onu kucağıma alıp başı-mın üstüne kaldırdığımda kahkahalar atıp ciyakladı. Bir yerlerde Freddie Mercury "We Are the Champions" şarkısını söylüyordu.

Kaybeden baba bana ellilik verirken erzen bizi bastı. "Burada neler oluyor? Burası neşeli bir yer, burada kumar olmaz!"

"Doğru. Tamam, biz de zaten gidiyorduk."

Tek koluma Ronan'ı, diğerine de Regan'ı aldım. Kapıdan çıkarken Regan'a fısıldadım. "Bu aramızda kalsın olur mu?"

Doğruca yüzüme baktı ve başını salladı. "Melaba."

Cumartesilerimi Chelsea ve çocuklarla geçirdim. İşi yanımda götürdüm, odaklanabildiğim kısacık zamanlarda çalıştım. Çoğu cumartesi –eğer katılacağımız çok fazla aktivite yoksa– rahatlatıcıydı. Hatta eğlenceliydi. Fakat bazen... şey... Altı tane çocuk vardı. Sadece istatiksel bir bakış açısıyla bakınca, kötü bir gün geçirme ihtimali epey yüksekti.

Bir sabah, daha arabadan çıktığım anda kötü bir gün olacağını biliyordum. Bunun sebebi altıncı his falan değildi.

Çığlık sesiydi.

Ön kapıyı açtım, sadece gerçekten tepesi atmış iki yaşındakinin yapabileceği türden etkileyici bir bağırma sesi sıcak hava balonu gibi bana çarptı. Regan girişteki dolabın önünde oturuyor, gözyaşları ve çığlıklar içinde ayaklarını yere vuruyordu. Etrafı ayakkabılar, parmak arası terlikler ve botlarla doluydu. Chelsea önünde çömeliyor, ufaklığın incelemesi için parlak bir ayakkabı tutuyordu. Diğer iki küçük ayakkabı çifti yanında yerde duruyordu.

"Bu mu?" diye sorarken sesinde umut ve kızgınlık karışımı vardı.

Regan, halasının elindeki spor ayakkabıya vurdu, sonra başını iki yana salladı ve ellerini yere çarpıp ağladı.

Sanırım o da değildi.

Chelsea geldiğimi fark etti. Kaşlarımı havaya kaldırdım ve sırıtmamak için gerçekten çok uğraştım. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır," diye tısladı. "Değil." Saçını yüzünden geriye doğru itti, çarpık topuzu düşmeye hazırdı. Tişörtünde lekeler vardı –bezelyeye benziyordu – ve yanakları kıpkırmızıydı.

İşte o zaman, bir ton ses çıkaran kişinin sadece Regan olmadığını fark ettim. Koro gibiydi, oturma odasından gelen öfkeli, genç seslerden bir senfoni vardı. Yukarıda bir yerden Ronan'ın sesi de cümbüşe katıldı. Sesi hiç mutlu gelmiyordu.

Başka bir ayakkabı reddinden sonra Chelsea ayağa kalktı ve sandaleti odanın karşısına attı. "Hangisi Regan? Ne istiyorsun?"

Regan sadece ağladı ve öylece boşluğu işaret etti.

Ben tek kelime edemeden, ikizler kollarını birbirine kenetlemiş bir halde girişe daldılar. Yere düşüp yuvarlandılar ve homurdanıp diş gösterdiler.

"Sakladığımı biliyordun!" diye bağırdı Rory.

"Kilerde duruyordu, yemeyenin malını yerler!" diye hırladı Raymond.

"Kesin şunu!" diye bağırdı Chelsea. "İkiniz de hemen kesin!" Artık o da haykırıyor sayılırdı.

Onu tamamen görmezden geldiler.

"Pisliksin!" diye bağırdı biri.

"Sen de puştsun!" diye cevapladı diğeri, Rory olduğuna bahse girerdim.

"Durun!" diye çığlık attı Chelsea. Oğlanlardan birini kafasının dibindeki ufak, duyarlı kıllardan tuttu. Sonra da çekip kaldırdı.

Ben bile irkildim.

Rory resmen uludu, elleriyle ensesini tutuyordu. "Ne oluyor ya?" dedi halasına. "Artık resmen kel bir bölgem var!"

"Kardeşinle kavga etme!"

"Kalan son çikolata parçalı kurabiyeyi yedi!" diye patladı Rory. "Sonrası için sakladığımı biliyordu ve yine de yedi."

Artık ayakta duran Raymond ona sataştı. "Ve çooook iyiydi."

Rory ona atıldı ve kıyametin kopmasının şokundan sıyrıldım. Oğlanların arasına girip kollarından tutarak ayırdım. "Kesin şunu."

Sonra Rosaleen koşarak köşeden döndü, peşinde kızgın bir Riley vardı.

Elbette.

"Geri ver!"

"Hayır, o benim!"

"Senin değil, benim!"

"Hayır, değil!"

Rosaleen arkasına saklanınca Chelsea içgüdüsel olarak kollarını iki yana açtı.

"Neler oluyor?" diye bağırdı en büyük yeğenine.

Riley, "Kalemimi aldı!" diye çığlık attı.

"Kalem!" diye çığlıkla karşılık verdi Chelsea. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Lanet bir kalem için kavga ediyorsun!"

Riley ergenlere has, iğneleyici haliyle somurttu. "Üslubun çok güzel, Chelsea Hala."

Chelsea dişlerini sıktı. "Üstüme gelme, Riley."

"Hayır, güya senin yetişkin olman gerekiyor. Bize bir bak! Evin tımarhaneye dönmesine şaşmamalı!"

"Bu benim hatam mı? Sizin bencil ve kötü vahşiler olmanız benim suçum mu?"

Riley dibine girdi. "Evet! Senin suçun!"

Chelsea ellerini kaldırdı. "Buraya kadar! Yeterince çektim! Hepiniz odalarınıza gidin!"

Rosaleen gürültülü bir kızgınlıkla bağırdı. "Ama ben hiçbir şey yapmadım!"

Sertçe dönüp küçük sarışınla yüzleşti. "Gidin dedim! Hemen!"

Rosaleen dimdik durdu, minik yüzü buruşmuştu ve öfkeliydi. "Kötüsün! Seni sevmiyorum!"

Chelsea, yedi yaşındakini kolundan tuttu ve onu merdivenlere yönlendirdi. "İyi, beni sevmemeye odandan devam edebilirsin!"

Rosaleen ağlayarak merdivenden yukarı çıktı. Riley kollarını kavuşturmuş bir halde onun peşinden ilerledi ve omuzlarını inatçı bir şekilde dimdik tuttu. Rory kardeşini son bir daha ittikten sonra yukarı yöneldi. Raymond takip etmek için döndüğünde Chelsea, "Raymond, sen misafir yatak odasına git. Birbirinize yakın durmanızı istemiyorum," diye ekledi.

Raymond dik dik baktı. "Bu berbat!"

Chelsea de ona aynı şekilde baktı. "Bir de bana sor!"

Kıyametin Dört Atlısı üst katta kaybolduktan sonra eve ürpertici bir sessizlik çöktü. Kasırga geçip gittikten sonraki bir kasaba gibiydi. Ronan artık yukarıda ağlamıyordu, muhtemelen gündüz uykusuna dalmıştı. Regan istenmeyen ayakkabı yığınından kendine bir çift pembe, parmak arası terlik seçti, onları ayaklarına geçirdi, sonra da burnunu çeke çeke girişten uzaklaştı.

Chelsea zorlukla nefes alıp verirken tedbirli bir şekilde yaklaştım.

Yumuşak bir sesle, "İyi misin?" diye sordum.

Mavi gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. Sonra da gözyaşlarına boğuldu.

Öfkeden delirmişken bile öyle tatlıydı ki kahkahamı bastırmak zorunda kaldım. Çünkü eğer dudaklarımdan geçmesine izin versem beni öldürürdü.

Omzunu sıvazladım ve onu koridordan geçirip mutfağa yönlendirdim. "Her şey yolunda. Şşş, ağlama, her şey yolunda."

Başını iki yana salladı, ada tezgâhın taburesine yerleşirken yüzünden yaşlar akıyordu. "Yolunda falan değil. Çok kötüler. Nankör küçük hayvanlar."

Birdenbire içimden annemi arayıp özür dilemek geldi. Özellikle bir şey için değil... Sadece hayatımın ilk on beş yılı için.

Dondurucudaki Southern Comfort'u aldım ve ona bir bardak doldurdum.

Ellerine doğru hıçkırdı.

Biraz daha doldurdum.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey!" Başını kaldırıp bana baktı. "Keskinlikle hiçbir şey! Bu şekilde uyandılar."

Chelsea yanaklarını sildi ve büyük bir yudum aldı. Omzunu sıktım. Dirseğini tezgâha dayadı ve alnını eline bıraktı. Sesi suçlulukla doluydu. "Ah Tanrım. Rory'nin saçını çektiğime inanamıyorum. Rachel bunu asla yapmazdı. Robbie'yle ikisi fiziksel şiddete asla inanmazdı."

"Bu çok şeyi açıklıyor." İnanın bana, çocuklara vurmanın hayranı falan değilim. Fakat arada sırada kıça bir şaplağın hak edildiği zamanlar vardı.

"Rosaleen haklı. Ben kötüyüm!" Yine ağlıyordu.

Kahkahamı daha fazla tutamadım. Derinden ve tamamen anlayışla dolu bir halde patladı. "Hayatım, kötü ne demek biliyorum. Güven bana, sen kötü değilsin."

İçkisini bitirdi.

"Sana onları nasıl yetiştireceğini söylemiyorum ama çocukların disipline ihtiyacı olduğunu deneyimlerimden biliyorum. Bilmeseler de bunu istiyorlar. Suçlar ve cezalarıyla ilgili bir liste hazırlamalısın. Küfredersen bir günlüğüne telefonunu kaybedersin ya da kavga edersen köpeğin bokunu temizlemek zorunda kalırsın gibi. McQuaid Ceza Kanunları."

Alayla güldü, gözleri kızarmıştı ve burnu akıyordu. "Bu kötü bir fikir değil."

Ona doğru yaklaştım, bacaklarını ayırıp aralarında durdum. Çenesine dokundum. "Daha iyi hissediyor musun?"

Chelsea karamsar bir şekilde iç geçirdi. "Hayır."

Başını yukarı doğru kaldırdım ve eğildim. "O zaman bakalım bu konuda ne yapabileceğiz."

Dudakları sıcaktı. Kendini öpüşmeye bırakıp bana açtı, nefesi kesilerek dilimi kabul etti ve nazikçe kendi dilini sundu. Sadece bir öpüşmeydi, daha fazlası olmayacaktı. Fakat eğer onun için, bana hissettirdiğinin yarısı kadar bile iyi hissettiriyorsa işlem tamamdı.

Sadece bir santim geri çekildim.

Gülümsedi. "Kısmen. Konu üzerinde biraz daha çalışmalıyız."

Güldüm. "Hadi yapalım." Sonra dudaklarımı yine onunkilere bastırdım.

Bazı günler Chelsea'yi izlerken deli gibi tahrik oldum. Hareket edişi, gülümsemesi... Yerden oyuncakları almak için eğilmesi... Eğer şanslıysam ona göre davranacak fırsatı da sunuyordu. Fakat gizli saklı olmamız gerekiyordu.

Ronan'ın erkenden uykuya daldığı, Riley'nin oturma odasında da kitap okuduğu ve Rosaleen ile Regan'ın da ikizlerin Xbox oyununu izlediği bir akşam vardı.

Chelsea'nin kolunu tutup merdivene doğru sürükledim.

"Çocuklar, kardeşlerinize göz kulak olun," diye seslendim.

Birkaç saniye sonra onu üst kattaki misafir odasının tuvaletine soktum. Gizlemek için duşun ve lavabonun suyunu açtım, sonra sırtına dayanıp burnumu ensesinde gezdirdim. Teninin tatlı kokusunu ve bana duyduğu isteği soludum. Başını çevirdi, beni dillerin düello yaptığı bir coşkuyla öperken lavaboyu öyle sertçe tutuyordu ki parmakları bembeyaz oldu.

"Ne yapıyoruz?" dedi nefes nefese.

"Hızlı olacağım," diye söz verdim. "Ve iyi de yapabilirim."

Sonra arkasında dizlerimin üzerine çöktüm. Eteğini kaldırıp beyaz dantel külotunu bacaklarından aşağı sıyırdım. Ağzımı

yapıştırıp vajinasını komple sarmaladım, iyice bastırıp açlıktan ölen bir adam gibi yaladım. Burnum kıçının -lanet olası o kıçın- enfes yanaklarının arasına değiyordu.

Daha fazla zamanım olduğunda yemin ederim özellikle o bölgeye hak ettiği özeni gösterecektim.

Ellerimle yoğurdum, parmaklarımla dürttüm, onu ateşlendirdikçe ateşlendirdim ve halihazırda olduğundan daha ıslak hale getirdim. Üzerimde inleyip öne doğru eğildi. Öyle hazır ve öyle güzel bir şekilde hevesliydi ki.

Ayağa kalkıp pantolonumun önünü açtım ve tek bir hamleyle ıslak yumuşaklığına daldım.

"Tanrım," diye inledim. "Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemeli."

İçine doğru hamle yaptığımda cesaretlendirircesine inledi. Her darbemle kemerim şıngırdıyordu. Chelsea dimdik durdu, elleri arkasına uzanıp dokunabildiği her yeri okşuyordu ve... Bu açı onu daha da sıkı hale getiriyordu.

Tek elimi kalçasına koyup sabit tutarken diğer elimle yüzünü avuçladım, onu öpebilmek ve o tatlı dilin tadına bakabilmek için başını çevirdim. Dudaklarımız çarpıştı ve ısırdık, iniltilerimiz birleşti. Daha hızlı girip çıktım, elimi omzuna kaydırıp kolumu göğsüne doladım ve onu istediğim yerde tuttum. Chelsea'nin eli aşağıda kayboldu; kendine dokunuyor, ben arkadan içine girip çıkarken klitorisini daireler çizerek ovalıyordu.

İşte o an kendimi kaybettim.

"Ah siktir..."

Tiz bir iniltiyle o da peşimden geldi. Dizleri gücünü kaybetti ama onu ayakta tuttum, hamlelerim ritmini kaybediyor, ben mükemmel bir şekilde içine boşalırken zevkli seğirmelere dönüşüyordu.

Sonrasında birbirimizin kıyafetlerini düzelttik, dokunuyor ve öpüyorduk. Chelsea ağzıma doğru gülerken bembeyaz yanakları güzel bir şekilde kızardı. "Tanrım... Hızlı gerçekten hoşuma gitti."

Sanırım ona o anda âşık olmuş olabilirdim.

17

Gecenin büyük çoğunluğunu yatağında geçirmiş olsak da Chelsea'nin odasında uyumadım. Çocuklar uyanmadan önce eve gittim. Bu konuda konuşmuştuk; kafalarını karıştırmak veya onlara kötü bir örnek olmak istemiyordu. O yüzden bir sabah erken saatte, koşumdan ve duşumdan sonra kravatımı boynuma dolarken telefonum Chelsea'nin adıyla parladı. Açıp kulağıma dayadım.

"Dur tahmin edeyim... Mary Poppins'i solda sıfır bırakacak bir dadı buldun ve bütün hafta çocuklara bakmayı kabul etti. O yüzden en acilinden bana ve sert aletime ihtiyacın var?"

Hoparlörden boğuk kahkahası geldi. "Bu hoş bir rüya ama sadece bir rüya. Başka bir şey için arıyorum, aslında çok daha harika bir şey. Oturuyor musun?"

Meraklanarak klozetin kapalı kapağına oturdum. "Şimdi oturuyorum. Ne oldu?"

"Şunu dinle."

Hışırtılar ve ceptelefonunu ayarlama sesi geldi. Chelsea'nin uzaktan gelen sesini duydum. "Regan, yeni bir kelime mi öğrendin?"

Sonra Regan'ın sesi gürültülü ve açık bir şekilde geldi. "Hayır."

"*Emin misin?*" diye sordu Chelsea.

"Hayır."

"Regan, hayır de."

"Hayır, hayır, hayır!"

Chelsea telefona geri geldiğinde ben de gülüyordum. İçim gururla -saçma, dizlerin bağını çözen gururla- doldu.

Chelsea sesinde kocaman bir gülümsemeyle, "Bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bence aramızda lanet bir dâhi var."

***

Nisan ayının başlarında, Chelsea'nin Sosyal Hizmetlerde Janet'la bir toplantısı vardı. İki ufaklığı yanında götürdü ve ben de diğer çocuklar okuldan eve geldiğinde orada olmak için işten erken çıktım. Rory ve Raymond araç yolundan gelirken ben de verandada oturuyordum. Daha yanıma yaklaşmadan Raymond'ın yanağındaki parlak kırmızı izi gördüm. Yeniydi ama şimdiden morarmaya başlıyordu.

"Yüzüne ne oldu?"

Raymond'ın gözleri kardeşine kaydı, sonra bana döndü. "Okulda merdivenden düştüm. Yüzümü metal tırabzana çarptım."

Yanımdaki sandalyeyi işaret ettim. "Otur." Sonra bahçeden uygun boyutta bir taş alıp geri geldim ve dizlerine hafifçe vurmaya başladım. Bacaklarının darbeyle hareket etmelerini izledim.

Gözlüğünü düzeltti. "Ne yapıyorsun?"

"Reflekslerini kontrol ediyorum?"

"Neden?"

"Çünkü dokuz yaşındasın. Bir insan çok yaşlı veya hasta olmadıkça öne doğru düşerken otomatik refleksi, çarpışmayı elle-

riyle yumuşatarak yüzünü ve yaşamsal organları korumak olur. O yüzden... Seni saçmalamakla suçlamadan önce beyin tümörün var mı diye emin oluyorum." Bir kez daha vurduktan sonra taşı demir masanın üzerine bıraktım ve gözlerine baktım. "Her şey normal görünüyor. Öyleyse söyle bakalım, suratına yumruk atan kim, Raymond?"

Rory sohbeti bırakıp ön bahçeye çıktı ve kardeşi içini çekti. "Halama söyleyemezsin."

"Niyeymiş?"

"Çünkü müdürü arar, toplantı yapmamız gerekir ve bu sadece her şeyi daha..."

"Kötüleştirir." Tamamen anlayarak başımı salladım.

"Evet."

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım. "Halana söylemeyeceğim ama benimle konuşmaya başlayacaksın. Hemen şimdi."

"Adı Jeremy Sheridan. Benden nefret ediyor..."

"Sporcu mu?" diye tahmin yürüttüm. "Arkadaşlarına ne kadar harika olduğunu göstermek için senin canını mı sıkıyor?"

"Hayır, bütün ileri seviye derslerimde var. Ulusal Onur Topluluğu'nda da var. Spor yapmıyor."

İnek bir zorba mı? Bak bu yeniydi.

Benim okul günlerimden beri zaman değişmişti.

"Ama benim not ortalamam onunkinden yüksek. Testlerden hep ondan daha iyi not alıyorum, o yüzden benden nefret ediyor," diye açıkladı sesinde melankoliyle.

"Bu ne zaman başladı?"

Şöyle bir düşündü. "Ocak ayında. Başta küçük şeylerdi. Dolabımla uğraşıyordu, kitaplarımı elimden düşürüyor ve çelme takıyordu. Ama son zamanlarda *işler*... değişti."

Başımı yavaşça salladım, öfke içimde uzun bir fitil gibi cızırdıyordu. "Peki, Jeremy bu saçmalığı yaptığında nasıl tepki verdin?"

Utançla omzunu silkti. "Sadece yolundan uzak durmaya çalışıyorum. Notlarımı düşürmeyi düşünüyorum. Buna başvurmak istemiyorum ama eğer sınıfta bir numara olabilirse belki beni rahat bırakır."

O sırada Rory'yi fark ettim; hâlâ bahçedeydi ve elinde plastik bir poşet tutarak arada bir eğilip duruyordu.

Ellerimi ağzımın kenarına siper ettim. "Sen ne yapıyorsun?"

"It'in bokunu topluyorum," diye bağırarak karşılık verdi.

"Neden?"

"Bir poşete koyup Jeremy Sheridan'ın dolabında yakabilmek için."

Şey... Bu da baş etmenin bir yoluydu.

"Niyetin iyi ama bunun akıllıca bir fikir olduğunu sanmıyorum." Elimi salladım. "Buraya gel."

Aklımda başka bir strateji vardı.

Raymond'ı değerlendirircesine süzdüm. "İncesin... Güçsüzsün."

"Evet," diye içini çekti. "Biliyorum."

"Fakat... Eğer hızlı olabilir ve vurmak için doğru noktaları bilirsen... Bunun bir önemi olmaz."

"Jeremy'ye vurmamı mı istiyorsun?"

"Bir dahaki sefere üzerine geldiğinde mi? O çocuğun lanet olası burnunu kırmanı istiyorum. Garanti ediyorum, ondan sonra bir daha üzerine gelmeyecek."

Raymond yere bakarak düşündü. "Babam şiddetin asla cevap olmadığını söylerdi."

"Değil. Fakat kendini savunmak şiddet değildir. Yani arada bir fark var. Baban kendini savunmanı isterdi, Raymond."

Bu mantığı kabul ediyor gibiydi. "Ama... Nasıl yumruk atacağımı bilmiyorum."

Elimi omzuna koydum. "Ben biliyorum."

***

Chelsea eve geldikten sonra oğlanları spor salonuna götürdüm. Sonraki iki saati kum torbasına vurarak geçirdik, Rory sadece alçıda olmayan yumruğunu kullanıyordu. Raymond'a nasıl nişan alacağını, ağırlığını nasıl yumruğuna vereceğini, başparmağını kırmadan nasıl indireceğini gösterdim. Spor salonundan çıkıp arabama bindiğimizde okuldan eve geldiği zamankinden daha neşeliydi.

Tam o sırada telefonum çaldı.

Takip şirketiydi.

"Siktiğimin Milton'ı," dedim sessizce. "Nerede?" diye bağırdım telefona.

Bana adresi verdiler ve U dönüşü yaptım. "Tutunun çocuklar, hızlıca bir yere gideceğiz."

On beş dakika sonra bir malikânenin önüne çektim. Lafın gelişi malikâne denilen büyük bir ev değildi, bildiğiniz lanet bir malikâneydi. Yirmili yaşlarda ve daha da genç insanlardan bir grup bahçede toplanmıştı, ellerinde kırmızı bardaklar vardı ve sigara içiyorlardı. Arabalar uzun araç yoluna gelişigüzel bir şekilde park edilmişti, aydınlık pencerelerden bangır bangır müzik sesi geliyordu. Ön kapıya doğru yürürken Rory ve Raymond arkamdan geliyordu.

"Yakınımda kalın, çocuklar."

Yarı çıplak kadınların –kızların– dolandığı, kahkahaların yankılandığı odaların yanından geçerken ikizlerin gözleri hayretle büyüdü. Beyzbol şapkalı, pahalı pantolon giyen erkeklerin beyaz tozları cam masaların üzerinden burunlarına çektiklerini

görünce boyunlarını uzatıp döndüler. Koridora geçince, üzerinde sadece kısacık bir kot şort ve sutyen olan güzel bir sarışın Rory'ye baktı.

Elini uzattı. "Çoook sevimlisin."

Fakat ona dokunamadan kızın bileğini yakaladım.

"Milton Bradley?" dedim kısık sesle.

"Oyun odasında, arkada."

Elini bıraktım ve arka tarafa doğru ilerledim. Oğlanların yanımda durduğundan emin oldum. Oyun odasına girdik ve sigara dumanının arasından pisliği buldum. Yuvarlak bir kumar masasında oturuyordu, sarı saçları alnına dökülmüştü, önünde uzun bir bira bardağı ve siyah fişler vardı.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Ah siktir."

Ayağa fırladı, arkasındaki ikili kapılardan tüymeye hazırdı.

"Aklından bile geçirme," diyerek onu uyardım. "Eğer kaçarsan sadece tepemi daha çok attıracaksın ve seni yakaladığımda çok daha kötü olacak. Ve seni yakalayacağımı söylediğimde bana inan."

Rory yardımcı olmaya çalıştı. "Yaşlı bir adam için epey hızlı, ahbap."

Milton'ın omuzları çöktü.

"Parti bitti." Parmağımı kıvırarak onu çağırdım. "Gidelim."

Rory ve Raymond arka koltuğa geçip kemerlerini taktıklarında pislik herif de önde yanıma oturdu. Yola çıktığımız anda başladı. "Açıklayabilirim."

"Açıklama duymakla ilgilenseydim bunun bir anlamı olurdu. İlgilenmiyorum."

Fakat yine de konuşmayı sürdürdü. "Kutlama yapıyordum! Mutlu olmaya hakkım var, bana karşı eroin suçlamasını düşürdüler."

"Hadi ya Sherlock!" Bağırmadan edemedim. "Suçlamaları düşürmelerini sağlayan benim. Dur da şunu doğru anladım mı bir bakalım: Uyuşturucu suçlamalarının düşürülmesini, sikti-ğimin uyuşturucusunun olduğu bir partiye giderek kutlamanın iyi bir fikir olduğunu mu düşündün? Gerçekten bundaki sorunu görmüyor musun?"

Sadece omzunu silkti.

Yirmi dakikalık sessizliğin ardından Milton'ın malikânesinin önüne çektim. Araba çalışırken, "Ailen nerede?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi aksi bir halde. "Fransa'ya gittiler sanırım. Annem tatile ihtiyacı olduğunu söyledi."

Muhtemelen oğlunun mallığı yüzündendi.

Fakat yine de Yılın Ebeveyni ödülünü ailesi almayacaktı.

"Ee... içeri gelip takılmak falan... ister misiniz?"

Gözlerimi ovaladım. "Hayır Milton, seninle takılmak falan istemem." Parmağımla onu işaret ettim. "Sadece içeri gir, kapını kilitle ve yatağa git. Belki yarına daha akıllı uyanırsın."

Somurttu. "Tamam."

Eve girdiğinden emin olduktan sonra oradan ayrıldım.

Birkaç dakika sonra Raymond sessizce, "Yalnız görünüyor," dedi.

"Sikiğin teki." Benden sempati kazanamazdı.

"Yalnız bir sikik gibi görünüyor."

"Ağzından çıkana dikkat et," diye bağırdım omzumun üzerinden.

"Az önce kendin söyledin!"

"Otuzuna gelince sen de istediğin kadar söyleyebilirsin. O zamana kadar kullandığın dile dikkat et."

"Bu ikiyüzlülüğün tanımı gibi, Jake," diye karşı çıktı Raymond.

"Yani?" diye cevap verdim.

Rory yolculuk boyunca ona uymayacak şekilde sessizdi. Gördüğü şeyler konusunda onun ne düşündüğünü merak ettim. Ailesinin, Bradley ailesi kadar çok parası yoktu ama maddi durumları yakındı. Farkına bile varmadan içimdeki Yargıç'a büründüm.

"Onun neden aptal olduğunu biliyor musunuz çocuklar?"

"Çünkü alkol alıp uyuşturucu kullanıyor?" diyerek denedi Raymond. "Sadece ezikler uyuşturucu kullanır."

Raymond'ın cevabında yürek ısıtan bir şeyler vardı. Basit bir şekilde siyah ve beyazdı, çok masumdu.

"Bu doğru. Fakat tek sebebi o değil." Chelsea'nin sokağına dönüp devam ettim. "Milton bana evde kalacağına dair söz verdi. Sonra da o sözü bozdu. Her şeyi aldığında –parayı, kıyafetleri, güzel arabaları, büyük evleri– bir adamın elinde kalan tek şey sözüdür. Bir adam tam olarak kastettiği şeyi söyler ve söylediği şeyi yapar. Eğer sözünü tutmuyorsa adam falan değildir."

Bir müddet bunu sindirdiler. Sonra Rory, "Bunu sana baban mı öğretti? Nasıl düzgün biri olunacağını sana o mu gösterdi?" diye sordu.

Sesinde endişeli bir tını vardı. Kendisi ve kardeşleri –onları yönlendirecek bir örnek olmadan– babasız büyüyecekler diye mi endişeleniyor merak ettim. O yüzden ona verebileceğim tek şey gerçeklerdi.

"Hayır Rory. Babam... Olmak istemediğim türden bir adamdı." Sonra ekledim. "Fakat başka bir adam vardı. Arkadaşımdı, en iyi türden bir arkadaştı ve yaptığım hiçbir saçmalığa katlanmadı. Bana bilmem gereken her şeyi öğretti."

***

O gece, çocuklar yattıktan saatler sonra Chelsea'yle örtülerin arasında kıvrandık. Yavaş, neredeyse tatlıydı. Uzun, ince kollarını yukarı doğru uzatmıştı ve pürüzsüz kusursuzluğuyla parlı-

yordu. Boynunu öptüm, tenine taparken bacaklarının arasındaki kalçam kasıldı. Akarcasına, düzenli darbelerle içine girip çıktım. Gittikçe artan zevkle sırtım kasıldı. Kulak mememi emiyor, ne kadar iyi hissettirdiğini fısıldıyordu. Böylece hareketlerim gittikçe hızlandı. Bedenim her şeyi ele geçirdi; asla bitmesini istemediğim, bilinçten uzak, şehevi bir kusursuzluktu.

Fakat o da ne sondu öyle...

Chelsea'nin elleri kıçımı kavradı, içine almak için kendi kalçalarını kaldırırken beni de daha derine itiyordu. Uçurumun kenarından birlikte yuvarlandık, o altımda kasılırken ben de gerildim. İçinde nabız gibi atarken ikimiz de sessizce nefes alıp verdik.

Sonrasında arkasından sarıldım. Kendi kendine güldü ve ellerimi öptükten sonra kendi kişisel yastığı gibi yanağının altına sıkıştırdı. Burnumu ensesine gömdüm, uykuya dalarken kokusunu içime çektim.

Fakat ufak, korkmuş bir ses sessizliği böldü.

"Hayııır. Hayııır..."

Ses, Regan'ın bebek monitöründen geliyordu. Chelsea sıçrayıp gözünü açtı ve yataktan sürüklenerek çıkmaya koyuldu. Düşünmeden şakağından öptüm. "Sen uykuna dön. Ben gidip onu alırım."

Pantolonumu ve tişörtümü giydim, çıplak ayaklarla merdivenden çıktım.

Regan minyatür yatağında oturuyordu, gözleri uykulu, saçları darmadağınıktı. Cinderella lambası odasını aydınlatıyordu. Beni gördüğü anda kollarını havaya kaldırdı.

Annemin on yıllar önce söylediği sözler ağzımdan çıkıverdi.

"Sorun ne, somunum?"

Onu kaldırıp kucağıma aldığımda küçük, sıcak bedeni ânında bana tutundu. Sırtını sıvazlayıp saçlarını okşadım. Regan,

odasının gölgeli köşesindeki uzun perdeyi işaret ederken alt dudağı titredi. "Hayıır."

"Kötü rüya mı gördün?"

Perdeleri çektim, arkasında bir şey saklanmadığını, korkacak bir şey olmadığını gösterdim. Küçük kollarıyla omuzlarımı sıktı ve başını yasladı. Yatağının yanındaki sallanan sandalyeye oturdum ve sırtını okşayıp yumuşak sesle fısıldadım.

"Canavar diye bir şey yok, Regan."

Gerçek hayatta vardı ama bu eve giremezdi. Ben nefes alırken imkânı yoktu.

"Ben varım, evlat. Güvendesin. Şşş... Uyu bakalım."

Başını öpüp sırtını okşadım ve kollarımda rahatlayıp huzurlu bir uykuya dalana kadar onu salladım.

18

Birkaç gün sonra Rosaleen ortadan kaybolarak Chelsea'nin ömründen on yılı alıp götürdü. Ben geç saate kadar çalışıyordum, Chelsea de Riley'ye ödevinde yardım ediyordu. Çocukların kalanı da evde bir yerlere dağılmış, çocuklar ne yaparsa onu yapıyorlardı. Chelsea, yatmaya hazırlanma zamanları geldiğinde küçük sarışının ortada olmadığını fark etmişti. Adını seslenip bütün yatak odalarını, dolapları, bahçedeki oyun evini, lanet havuzu ve bahçeyi aramışlardı. Chelsea komşularını aramıştı ve onların bahçeleri de kontrol edilmişti.

Bana telefon etmek için aramayı bıraktığında gözyaşları içinde ve çıldırmış bir haldeydi. Polisi ve ulusal muhafızları aramaya hazırdı. Arabayla eve doğru giderken üçüncü katı, Robert ve Rachel'ın odasını arayıp aramadıklarını soran bendim.

Soluk soluğa bir heyecanla aramadıklarını söyledi ve merdivenlere fırladı. Yatak odasındaki giyinme bölümünde, yere yatmış ve annesinin sabahlığına sarılmış halde uyuyan Rosaleen'i buldu. Ben de bulunmasından birkaç dakika sonra eve vardım. Chelsea'nin hâlâ gözü yaşlıydı ve titriyordu. Rosaleen kendini

kötü hissediyordu ama bazen annesinin dolabına girmekten hoşlandığını söyledi. Nasıl koktuğunu hatırlamak için...

Bu açıklama Chelsea'yi daha çok ağlattı. Benim de yüreğimi paramparça etti.

Chelsea kendini yeğeninin kapısının önünden ayıramadığı için normalden daha uzun süren bir yatma vaktinden sonra, yatak odası mevzusunu açtım. Robert ve Rachel öleli aylar olmuştu ve oda aynı eskisi gibi duruyordu.

Yas konusunda fazla bir şey bilmiyordum, çocuklar konusundaysa daha az şey biliyordum ama bana... sağlıklı gibi gelmiyordu. Chelsea çok katıydı. Çocukların değişim ve ailelerinin en kişisel eşyalarının toplanıp götürülmesi için hazır olmadıklarını iddia etti. Hatta daha da kötüsü, *eşyaların* verilmesi için. Fakat hazır olmayanın çocuklar olduğunu sanmıyordum.

Bence kendisiydi.

Konuyu başından savıp konuşmayı reddetti. O muhteşem gözleri buza dönüştüğünde peşini bıraktım. Çünkü bana düşmezdi, o yüzden tartışmaya değmezdi.

***

Rosaleen'in Houdini taklidinden sonraki çarşamba günü, öğleden sonra geç saatlere doğru Chelsea beni ofisten aradı. "Boş musun?"

"Değişir. Aklında ne var?" dedim ama *benim* aklımda ne olduğu ses tonumdan gayet belliydi. Tamamen pantolonumda olan şeyle alakalıydı.

"Umutlanma hemen." Chelsea iç geçirdi. "Raymond'ı okuldan almaya gidiyorum."

Saatime baktım. "Zaten evde olması gerekmiyor muydu?"

"Gerekiyordu ama okuldan sonra bırakmadılar. Görünüşe göre bir kavgaya karışmış."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Kazanmış mı?"

"Bu nasıl bir soru böyle?"

"Ah... Önemli olan tek soru?"

Güldü. "Kazandı mı bilmiyorum. Müdür Janovich konuşmak için beni ofisinde görmek istedi. Orada buluşmak ister misin? İçimden bir ses avukatlığının işe yarayacağını söylüyor."

Benim de içimden bir ses onun haklı olduğunu söylüyordu.

"Hemen toparlanıyorum, seninle orada buluşurum."

Raymond'ın sarmaşıklarla kaplı özel okuluna vardığımda toplantı çoktan başlamıştı. Bir sekreter beni genişçe bir ofise yönlendirdi. Müdür masasının arkasında saygın, gri saçlı bir adam oturuyordu. Duvarlarda ödüller ve takdirnameler vardı, koyu ahşaptan raflarda önemli görünen, altın yapraklı, kalın deri dergiler yer alıyordu.

Chelsea onun tam karşısında oturuyordu, çok zengin -ve acayip öfkeli- görünen ebeveynlerle arasında boş bir sandalye vardı. Kadın sarışındı, kraliyet mavisi bir takım ve inciler içindeydi, uzun tırnakları kan kırmızısıydı. Kocası daha sessiz, daha ufak tefek görünüyordu. Kadın köpekbalığıysa adam remoraydı.

Müdür Janovich monoton bir sesle, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

Kartımı verdim. "Jake Becker. Aile avukatıyım."

Sarışın, iğneleyici bir şekilde tek kaşını kaldırdı. "Ben de avukatım," dedi. Bir nevi uyarı gibi.

"Öyle olabileceğinizi düşündüm zaten," diye karşılık verdim.

Kişi kendinden bilirdi.

Chelsea'nin yanına oturdum. Ellerini kucağında kavuşturmuştu, endişeli görünüyordu. "Nerede kaldınız?"

"Raymond'ı okuldan atmak istiyorlar," dedi gergin bir sesle.

Arkama yaslanıp başımı salladım. "İlginç."

Janovich rahatsızlıkla boğazını temizledi. "Burada her türden kavgaya ya da tartışmaya karşı tolerans göstermeme politikamız var. Raymond sınıf arkadaşına ciddi şekilde zarar verdi."

"Burnunu mu kırdı?" diye sordum rahat bir şekilde.

Müdür biraz şaşırdı. "Hayır..."

Kötü olmuş... Bir dahaki sefere artık, evlat.

"... ama ciddi kan kaybı oldu. Dahil olan herkes için korkutucu bir tecrübeydi."

Daha fazla sessiz kalamayan sarışın anne ayağa fırladı. "Çocuğum koridorlarda saldırıya uğrasın diye yılda otuz bin dolarlık okul ücreti ödemiyorum. Bu... *Çocuk* suçlunun hâkim karşısına çıkmasını istiyorum!"

"Kayıtlara bakalım," diye önerdim.

Janovich neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi, "Kayıtlara mı?" diye sordu.

"Kayıtlara." Başımı salladım. "Buraya gelirken en az dokuz tane koridor güvenlik kamerasının önünden geçtim. Kavganın bir videosu olmalı. Sadece saatler önce olduğuna göre kayıtlar şimdiden silinmemiştir."

Müdürün gözleri büyüdü, neredeyse aptala yatmasını bekledim.

"Tabii... Görüntüyü *çoktan* izlediyseniz başka?" Gözlerimi kıstım. "Şimdi neler olduğunu anlıyorum." Ve bu, tepemi fena attırdı.

Tepemin atmasını hiç istemezlerdi.

"Ne anladığınızı düşünüyorsunuz, Bay Becker?"

Sarışın engereğe hitap ettim. "Destek kulübü tipinde insanlarsınız, değil mi? Müşterisiniz? O otuz bine ek olarak okula para bağışlıyorsunuz. Kütüphaneler, yeni kanatlar için falan?"

Baba en sonunda sesini buldu. "Bunun tüm bunlarla nasıl bir ilgisi var anlamıyorum."

Gözlerim masasının arkasındaki yaşlı adama geri döndü. "Bununla çok alakası var. Çünkü Bay Janovich her şeyi –bir bağışçıyı kızdırmak yerine– mücadele edemeyebilecek kadar meşgul bir yasal vasisi olan Raymond'ın üzerine yıkmanın daha kolay olacağını düşündü. Bu doğru mu?"

"Kesinlikle değil!" dedi adam boğuk sesle. "İma ettiğiniz şeyi hoş karşılamıyorum."

"Karşılamadığınızdan eminim."

Kravatıyla oynadı. "Bay Becker'ın bahsettiği görüntüyü izledim. İki tarafın davranışları da örnek gösterilecek türden değil; ancak Raymond'ın saldırısının şiddetini değerlendirdiğimde ona daha fazla ceza uygun görüldü."

Artık kahkaha atıyordum. "Yani Raymond daha iyi bir dövüşçü diye onun üzerine daha fazla mı geleceksiniz?"

Konuşmaya yeltendi ama elimi sallayarak onu susturdum. "Şimdilik buna bir virgül koyalım ve şu 'tolerans göstermeme' politikanızı tartışalım. Raymond ocak ayından beri zorbalığa uğrarken o politikanız neredeydi?"

Chelsea'nin başı hızla bana döndü. "Ne?"

Dikkatimi müdürden ayırmadım, sesim ölümcül şekilde sakindi. "Jeremy'nin defalarca Raymond'ı yumrukladığına, ittiğine, çelme taktığına ve küçük düşürdüğüne dair sağlam bir kaynaktan bilgi aldım. Ya bu olayları görmezden gelmeyi seçtiniz ya da okulunuzda neler olduğunu bilmiyorsunuz, Bay Janovich. İki durumda da bu sizin için hiç iyi olmaz."

Yüzü kıpkırmızı oldu ama peşini bırakmadım. Öne doğru eğildim. "Sizin için şunu iyice açıklamama izin verin. Eğer bugünden itibaren, Raymond McQuaid'i herhangi bir şekilde rahatsız edecek bir olay yaşanırsa hem bu okulu hem de kişisel olarak sizi mahkemeye veririm." Başımı Chelsea'ye doğru eğdim.

"Sizinle işim bittiğinde buradaki her binanın ve sizin evinizin sahibi o olur." Adamı bakışımla duvara yapıştırdım. "Sık sık tehditte bulunmam, Bay Janovich ve bulunduğumda... Asla boşa sallamam."

Başımı köpüren sarışın köpekbalığına doğru çevirdim. "Bu, siz ve oğlunuz için de geçerli."

Köpürme tam bir kaynamaya dönüştü. "Bekle bir dakika! Burada kurban benim oğlum! O..."

"Hanımefendi, size bu haberi vermekten nefret ediyorum ama oğlunuz kendinden daha güçsüz ve daha akıllı kişilere zorbalık etmekten keyif alan, kötü kalpli, küçük bir bok parçası. Ve bu, bugün bitiyor."

Kadın ayağa kalktı. "Jeremy asla öyle bir şey yapmaz!"

Ah adamım... Kadın onlardandı. Mesleki alanımda bu türden ebeveynleri çok görüyordum: *Benim meleğim yapmaz* sendromuna yakalanan, tercihlerine göre kör olan insanlar.

"Eğer Raymond McQuaid bunu söylediyse o zaman kendisi pis, mide bulandırıcı, küçük bir yalancı!"

Chelsea de ayağa fırladı. "Yeğenime isimler takmanı dinlemeyeceğim. O nazik ve düşünceli. Eğer oğlun bir şekilde ona zarar verirse..."

Kadın, Chelsea'nin suratının dibine girdi. "Belki de ağabeyin daha iyi bir baba olsaydı hayvan gibi davranan bir oğul yetiştirmezdi!"

Chelsea'nin nefesi bedenini terk etti. Yüzü bembeyaz oldu. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun! Gidip de kendini otobanda asfalta yapıştıracağına belki de evde kalmalı ve..."

Babalar çocukları için ölür, anneler çocukları için öldürür, dediklerini duymuştum. Fakat bu âna kadar hiç tam olarak

anlamamıştım. Bir anda, benim tanıdığım tatlı, güler yüzlü kadın gitti ve onun yerine Hulk'a dönüşen bir kafes dövüşçüsü geldi.

Ateşliydi.

"Siktir git, seni acımasız kancık!"

"Chelsea!" diye bağırdım, resmen hayrete düşmüştüm.

Ayağa fırladım ve tam sarışına dalmak üzereyken onu kolundan yakaladım. Elimden kurtulmak için uğraştı ama onu arkama ittim.

"O incileri gırtlağından içeri teperim, seni sürtük!"

Sefil sürtük de sessiz kalmıyordu.

"Hayır, seni küçük orospu, asıl *sen* siktir git! Seni bitireceğim!" Kocası cesur bir şekilde onu tutmaya çalışıyordu.

Chelsea kadına atıldı, neredeyse beni ezip geçiyordu. "Suratını dağıtacağım, seni estetik manyağı ucube!"

Bu kontrolden çıkabilirdi. O yüzden Chelsea'yi kaldırıp omzuma attım. Bacakları tekmeler atıyordu ve tek kolumla onu tutarken sırtıma doğru dümdüz sövüyordu.

"Bir günlük uzaklaştırma alacağız," dedim müdüre. "Jeremy de aynısını aldığı sürece."

"Kabul," dedi Janovich. Bizi ofisinden kovalamak için fazla hevesliydi.

Chelsea'yi ciyaklayan cadıdan uzak tuttum. Kocasına, "Onunlayken sana iyi şanslar, adamım," dedim ve kapıdan çıktım.

Koridorun duvarına dayanan ikili sandalyede Raymond ve burnuna dayadığı kanlı paçavraya bakılırsa kızıl saçlı Jeremy oturuyordu.

"Güzel surat," dedim havuç kafaya. Sonra da Raymond'a, "Hadi gidelim," dedim.

Raymond hâlâ köpürerek sırtımdan sallanan kadına dehşet içinde bakıyordu. "Chelsea Halamın nesi var?"

"Ah..." dedim ve koridorda ilerlerken olduğundan hafif göstermeye çalıştım. "Sadece birazcık aklını kaybetti."

***

Chelsea park alanına geldiğimizde biraz daha sessiz, biraz daha sakindi. "Beni yere indir, Jake! Hemen şimdi, ciddiyim."

Onu yere bıraktım.

Etrafımdan dolanıp doğruca okula dönmeye yeltendi.

Önüne dikildim. "Birincisi, zaten aile üyelerini hapisten uzak tutmak için fatura kesmeden saatler harcadım."

Kararlılıkla ilerlemeye devam etti. Yine yolunu kestim. "İkincisi, Sosyal Hizmetler, yeğeninin okulundayken sınıf arkadaşının annesine saldırmanı hoş karşılamayacaktır."

Bu iş gördü. Chelsea bana baktı, gözleri hiddet... ve acıyla parlıyordu. "O kadın kalpsiz bir sürtük!"

Ona doğru yaklaşıp sesimi alçalttım. "Sana daha fazla katılamazdım. Ancak bu konuda yapabileceğin hiçbir lanet şey yok." Omzunu sıvazladım. "Artık iyi misin?"

Nefes alıp verişi düzelmeye başladı. Kendine *–çıldırmamış aline–* daha çok benzedi. "Evet. Artık iyiyim."

Arkasını dönüp arabaya, Raymond'ın durduğu yere doğru yöneldi. Parmağı onu işaret ediyordu. "Bana söylemeliydin, Raymond!"

"Daha da kötüleştirmek istemedim," dedi.

"Seni seviyorum! Seni korumak benim işim ve birisi sana zarar verdiğinde bana söylemezsen seni koruyamam!"

"Jake'e anlattım," diye bağırdı Raymond, bir yandan da beni isteriyordu. "Bana yardım etti. Şimdi her şey daha iyi olacak."

Chelsea bir anda bana baktı. Mutsuzca. İşlerin benim için tam olarak iyiye gitmeyeceğine dair bir şeyler hissettim.

Derin bir nefes aldı. "Tamam. Diğer çocukları almamız gerekiyor. Bunu evde konuşalım."

Eve dönerken gergin ve sessizdi. Komşunun evine gidip çocuklara göz kulak oldukları için teşekkür etti. Çocuklar evin içine dağılırken de kaşlarını çattı. "Seninle mutfakta konuşmam gerekiyor, Jake. Hemen."

Mutfağın kapısından geçtiğimiz anda bana döndü. "Raymond'a olanları bana nasıl anlatmazsın?"

Bunun onun için neden bu kadar büyük bir mesele olduğunu gerçekten anlamıyordum.

"Benden söylemememi istedi."

Kollarını yanlara doğru açtı. "İki gün önce Rosaleen saçını üç farklı renge boyamamı istedi! Her zaman bize söyleneni yapmak zorunda değiliz! Sana güvenebileceğimi sandım. Bir ekip olmamız gerekiyordu, Jake!"

Bana bağırdığı için mi yoksa hayatımın tanınmaz hale gelen durumu yüzünden mi bilmiyordum ama kızmaya başladım.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu ne anlama geliyor derken ne demek istiyorsun? Onlara karşı biz! Zaten sayıca azınlıktayım, senin benden yana olman gerekiyordu."

Sonra yüzüme baktı. O güzel gözleri gölgelendi.

Güvensizlikle. Şüpheyle.

"Değil misin?"

Hepsi için hissettiğim sorumluluk hissi tıpkı bir banka kasası gibi sırtıma bindi. Yükümlülük ve yük: *A*sla karıştırmayacağıma yemin ettiğim her şey. Şimdi de bana bunu mu söylüyordu? Benden daha ne istiyordu? Tanrım, sürekli onu – onları– düşünmem yeterli değil miydi? Dikkatimin tamamen dağılması? İşe geç gidiyordum ve sırf onları daha çabuk görmek için erkenden çıkıyordum.

Lanet olsun... bu... dehşet vericiydi.

Göğsümü işaret ettim. Sözlerim beklenmedik ve acıydı. "Ben sadece kendi tarafımdayım." Yüzümü sıvazladım. "Beni yanlış anlama, iyi vakit geçiriyoruz ve çocuklar da bir yolculuk gibiydi ama ben Bay Anne olamam, Chelsea. Bu benim hayatım değil. İnan ya da inanma, bu evdeki kimseyle hiçbir ilgisi olmayan önceliklerim ve planlarım var."

Sözlerimin ardından zorlanarak nefes aldım.

Chelsea ise... Sessizdi. Birkaç saniyeliğine alışılmadık biçimde hareketsizdi. Sonra bana bakmadan, "Benim hatam. Bunu açığa kavuşturduğun için sağ ol," diye fısıldadı.

Kaskatı bir şekilde döndü ve akşam yemeğini hazırlamak için buzdolabından sebzeleri çıkarmaya başladı. Sessizlik uzayıp giderken sözlerimi ve kulağa ne kadar haşin geldiklerini düşündüm.

Ona doğru yaklaştım. "Chelsea, bak ben..."

Tam o anda Rory içeri gelip, "Hey Jake, Xbox oynamak ister misin?" diye sordu.

Chelsea en sonunda başını kaldırdı ve gözlerini gördüm. leri acıyla doluydu, kederle parlıyordu. Korkunç bir basınç gsümü sıkıştırdı.

"Jake şu anda oynayamaz, Rory. Kendi çalışma alanına geri dönmesi gerekiyor."

Rory'nin kaşları çatıldı. "Bunun ne demek olduğunu bilmem mi gerekiyor?"

Çocukla konuşuyor olabilirdi ama bana söylüyordu.

"Rory, diğer odaya geç," derken gözlerim doğruca halasının üzerindeydi.

Mucizevi bir şekilde dediğimi yaptı. O gidince patladım. "Gerçekten bu saçmalığı mı yapacaksın? Onları arada mı bıra-

kacaksın? Onları başıma mı kakacaksın?" Parmağımı salladım. "Bu saçmalık, Chelsea."

Üzerime gelirken gözleri parlıyordu. "Ben onları asla aramıza sokmam. Ayrıca bunun için önce 'biz' diye bir şey olması gerekirdi ve sana bakılırsa yok! Şu anda seni Rory'nin etrafında istemeyişimin bu tartışmayla hiçbir ilgisi yok, senin bir sikik gibi davranmanla ilgisi var!"

Diğer odada Rosaleen, "Uuu..." dedi. "Chelsea Hala Jake'e S'li kelimeyi söyledi!"

Rory'nin sesi mutfağa geldi. "Sersem?"

"Hayır."

"Salak?"

"Hayır."

"Sik kafalı?"

"Sik kafalı ne?"

Chelsea'yle aynı anda, "Rory!" diye bağırdık.

Bakışlarımız buluştu ve ikimiz de geri adım atmadan birbirimize baktık.

"Belki de gitsem iyi olacak."

Bu bir soru değildi ama yine de cevap verdi. "Bence de en iyisi bu olur."

Konuyu açan bendim, o yüzden sözlerinin içimi buz gibi etmesi için hiçbir lanet sebep yoktu. Boş hissettirmesi için... Fakat hissettirdi.

Tek kelime etmeden arkamı döndüm ve kapıdan çıkıp gittim.

19

Perşembe günü bok gibi başladı ve oradan sonrası da tamamen cehennemden çıkmaydı. Yağmur yağıyordu ve sabah koşum leş gibiydi. Gece berbat bir uyku çekmiştim. Yastığımı ne kadar yumruklarsam yumruklayayım rahat edememiştim. Ofise geç kalmıştım; çünkü yağmurda araba süremeyen malın biri telefon direğine çarpmıştı, trafik ta cehennemin dibine kadar uzanıyordu. En sonunda masama yerleşip de benden daha uzun olan dosya yığınımın üzerinde çalışmaya başladıktan bir saat kadar sonra, en sevdiğim gömleğime kahve döktüm.

"Hay sikeyim!"

Stanton, paylaştığımız ofisin diğer tarafındaki masasından başını kaldırdı ve bana baktı.

"Sorun mu var?"

Göğsümdeki lekeyi peçeteyle ovalıyor, resmen gebertmeye çalışıyordum. "Kahvemi döktüm."

Kaşları havaya kalktı. "Birisi önce içine mi işedi? Bütün sabah bağırıp çağırdın. Bayan Higgens'a bile bağırdın ve o kadın neredeyse bir azizedir."

Başımı iki yana salladım, paylaşacak ruh halinde değildim. "Sadece kötü bir gün."

Elindeki belgeleri okumaya geri döndü. "Ve daha yeni başladı."

Sikerler, bir de bana sor.

***

Bütün sabah Chelsea'den ses seda çıkmadı. Zaten beklemiyordum da. Ben de onu düşünmedim. Ne yüzünde donup kalan öfkeyi ne de onu son gördüğümde gözlerinde beliren acıyı. Ya da acayip yumuşakça öpen, kolayca gülümseyen ve büyüler gibi kahkaha atan dolgun dudaklarını. Çocukları da düşünmedim; ne Riley'nin akıllıca bakış açısını ne de Raymond'ın nazik sorularını. Rory'nin ukala gülümsemesini veya Rosaleen'in kıkırdamalarını da düşünmedim. Regan'ın tatlı sesini ya da Ronan'ın salyalar akıtarak sırıtmasını...

Birini bile düşünmeyi reddettim ve hiç düşünmedim.

***

Brent hâlâ mahkemede olduğu için, Sofia ve Stanton'la yediğimiz sessiz bir öğle yemeğinin ardından masamın başına oturdum, iki saat boyunca kendimi dava dosyalarına gömdüm. Ardından ofisimin dışında bir kargaşa oldu. Yükselen sesler ve Bayan Higgens'ın randevusuz rahatsız edilemeyeceğimi söyleyişi. Delice bir saniye için belki de birkaç çocukla birlikte Chelsea gelmiştir diye düşündüm.

Ancak değildi.

"Bayan Holten."

Ofis kapımın önünde duruyordu, sarı saçları zarif bir topuzla ensesinde toplanmıştı. Bluzu beyazdı, teninden bir ton daha koyuydu. Fransız manikürlü tırnakları narin ellerini süslüyordu, parmaklarından birinde hâlâ parlak bir tektaş ve alyansı vardı. Ellerini mavi eteğinin kenarında tutuyordu.

Bayan Holten, Senatör William Holten'ın karısıydı. Savcılığın açtığı davaya göre kan revan içinde bırakana kadar dövdüğü karısı. O davada senatörü temsil ediyordum. Ve kadın benim ofisimdeydi.

"Sizinle konuşmam gerekiyor, Bay Becker."

Bayan Higgens açıklamaya çalıştı. "Onu göremeyeceğini söyledim, Jake. Ben..."

Elimi kaldırdım. "Sorun değil, Bayan Higgens. Ben ilgilenirim." Çıkarken kapıyı kapattı.

Bayan Holten rahatlayıp hızlıca soluk verdi ve masama doğru yaklaştı. "Doğru mu?"

"Bayan Holten..."

"Az önce savcının ofisinden çıktım. Kocamın duruşmasında geçmişimde yaptığım bazı... akılsızlıkların... kamuya açık hale gelebileceğini söylediler. Bu doğru mu?"

Ayağa kalktım. Sesim dengeli ama sertti. "Sizinle konuşamam. Müvekkilime –saldırı davasında– şikâyetçi tarafsınız."

"Bilmem gerekiyor!"

Avcumu göğsüme dayadım. "Bir tanığa müdahale etmekle suçlanabilirim. Burada olamazsınız."

Gözyaşlarına boğulmanın eşiğinde, elleri titreyerek dişlerini sıktı; fakat her şeyden ötesi tam anlamıyla korkmuş görünüyordu. "On sekizimdeyken William'la evlendim. Asla bir kariyerim olmadı, tek işim onun eşi, çocuklarımızın annesi ve kampanyasındaki aksesuarı olmaktı." Refleks olarak yutkunduğunda boğazı kasıldı. "Boşanmamızı yıllarca uzatabilir. Bütün yargıçları tanıyor. Bu iş bittiğinde sırtımı dayayabileceğim tek şey varlıklı arkadaşlarımın nezaketi ve çocuklarımın hayranlığı olacak. Eğer bildiğinizden şüphelendiğim şeyi biliyorsanız ve... William'ın duruşmasında bu ortaya çıkarsa bana bir daha asla aynı şekilde

bakmazlar. Hiçbir şeyim olmaz. Lütfen Bay Becker, sadece gelecek olana hazırlanmam gerekiyor."

Elimi yüzümde gezdirdim ve masamın önündeki sandalyemi gösterdim. Bayan Holten oturdu ama ürkek bir tahta gibi kaskatı kaldı. "Bir bardak su ister misiniz?"

"Evet, teşekkür ederim."

Bir bardak doldurdum ve masamda ulaşabileceği bir yere koydum. Sonra yerime oturdum ve konuştuğumda kelimelerimi çok dikkatle seçtim. Kuralları ihlâl etmeden esnetebileceğim kadar esnetiyordum ve bu süreçte bütün kariyerimi mahvediyordum.

"Tamamen varsayımsal ve bu davayı hiçbir şekilde ima etmeden konuşmak gerekirse, potansiyel tanıkları incelemek için özel dedektifleri işe almak, bu şirket ve bizzat benim için standart bir prosedür. İnanılırlıklarını zedelemek için kullanılabilecek şeyler bulmak amacıyla geçmişlerini ve yakın tarihlerini araştırırlar."

"İnanılırlıklarını zedelemek için mi?" diye tekrarladı. "Yani bir kere yalancı olan hep yalancıdır, *öyle mi?*"

Gözlerinin içine baktım, bir geyiğinki gibi hoş bir kahverengiydi. "Şartlara bağlı olarak... evet."

Bayan Holten suyunu yudumlayıp sordu. "Yani potansiyel bir tanık bir ilişki yaşamışsa ve... Kocasına, çocuklarına ve arkadaşlarına bu konuda yalan söylediyse? Eğer ağrı kesicilere karşı bir bağımlılık geliştirdiyse ve rehabilitasyon merkezine yatmak zorunda kaldıysa? Bir tanığın inanılırlığını zedelemek için bu gerçekleri kullanır mıydınız, Bay Becker?"

Soruyordu çünkü masamın çekmecesinde bulunan rapora göre Bayan Holten tam olarak bu şeyleri yapmıştı.

Öfke ve bulantı yüzünden midem düğüm düğüm oldu. Fakat ona yalan söylemeyecektim. "Yargıcın izin verdiği kadarıyla, evet, duruşmada o gerçekleri kesinlikle ortaya çıkarırdım."

"Bu şantaj!"

"Bu kanun."

Zorlanarak nefes almaya başladı. Eli boğazına gitti, adeta hiperventilasyona girdi. Stanton odanın karşısından ona yaklaştı. "Bir şeye ihtiyacınız var mı hanımefendi?"

Kadın gözlerini kapattı ve kendini düzenli bir şekilde nefes almaya zorladı. "Hayır, iyi olacağım. Ben sadece... Bunu düşündüğüm için bile aptalım..." Kusursuz saçını düzeltip bana döndü. "William'a bunu düzelteceğimi söyleyin. Eve döneceğim. Ona söyleyin..."

"Bunu yapamam. Mesaj iletemem. Ben..."

"Eve dönmeye istekli olduğumu bilmesi önemli!" dedi üsteleyerek. "Yaptığım karmaşayı temizleyeceğimi de söyleyin." Aniden ayağa kalktı. "Kendim çıkabilirim, beyler. Teşekkürler Bay Becker. Dürüstlüğünüz için..."

Gözleri dümdüz baktı. Ölüm kararı verilmiş bir mahkûm gibi, birinin gelip düğmeye basması için bekliyordu.

Sonra ofisimden çıktı ve kapıyı arkasından yavaşça kapattı. Birkaç dakika boyunca –Stanton adımı söyleyene kadar– kapalı kapıya baktım. Hatırlayarak...

"İyi misin Jake?"

Gözlerimi kırptım ve başımı iki yana sallayıp zihnimi temizledim. Sonra masama yaklaşıp yeniden odaklandım.

"Evet, iyiyim." Sesim, Bayan Holten'ın gözleri kadar cansızdı. "Sadece işin parçası."

***

Birkaç saat sonra, ofisimin penceresinden içeriyi zifiri karanlık doldururken kapının dışında başka bir karmaşa patlak verdi. Kapı açıldı ve genç savcı Tom Caldwell öfkeden kuduraraak orada durdu.

Asil atını dışarı park etmişti herhalde.

Stanton'a kuru kuru, "Dramatik giriş günü olmalı. Ne şanslıyım," dedim.

Ben Bayan Higgens'a çıkması için elimi sallarken Tom masama doğru uzun adımlarla yürüdü. "Ona ne söyledin?"

Sandalyemde arkama yaslandım. "Bahsettiğin konuyu bildiğimi sanmıyorum, Tom."

Parmağını havaya kaldırdı. "Bahsettiğim konuyu çok iyi biliyorsun! Sabrina Holten, kocasına karşı suçlamalarını geri çekmek için ofisime geldi. Düşüncesizliklerinin gün yüzüne çıkması riskini alamayacağını söyledi."

Omzumu silktim. "Tanıkların gelgitleri her zaman başa bela oluyor."

"Buraya geldiğini biliyorum!" diye bağırdı, gözleri ateş saçıyordu.

"Uğradı, evet. Epey perişan görünüyordu."

Masama dayandı. "Onunla davayı tartıştın mı?"

Hâlâ masamdan kalkmaya zahmet etmemiştim. "Tabii ki tartışmadım, sadece davayı onunla tartışamayacağımı söyledim. Onun dışında varsayımlardan konuştuk. Sonra da gitti. Tüm o süre boyunca Stanton da odadaydı."

"Varsayımlarmış..." dedi tükürürcesine, sanki pis bir kelimeymişçesine. "Bahse varım öyledir."

Stanton odanın karşısından, "Meslektaşımı bir şeyle mi suçluyorsun, Caldwell?" diye sordu.

Caldwell cevabını bana verdi. "Evet, onu bir pislik olmakla suçluyorum."

Ona tepeden baktım. "Lanet tavrın gerçekten hoşuma gitmiyor, Tom. Kötü bir gün oluyor, beni zorlamak istemezsin."

Geriledi ama sadece biraz. Elleri hâlâ yumruk halindeydi, bakışları hâlâ bıçaklar atıyordu. "Onun tanıklığı olmadan devam edebileceğimi söyledim, ifadesini kanıt olarak kullanacağımı."

"Bunu yapmana asla izin vermezdim," diyerek onu böldüm. "Bir ifadeyi çapraz sorguya alamam."

"Korkudan aklını yitirmişti, Becker! Bu canını hiç mi sıkmıyor?"

Cevap vermedim; çünkü bazen, söyleyecek hiçbir şeyiniz olmuyordu.

"Eğer zorlarsam kocasının lehine ifade vereceğini söyleyecek kadar ileri gitti," diye devam etti Caldwell. "Kafasının karıştığını ve hepsinin kocasına karşı politik bir cadı avı olduğunu iddia edeceğini söyledi. Onu yalancı şahitlik yapmakla suçlayabileceğimi söyledim."

Stanton kahkaha attı. "Vay be, kurbanlarına suçlamada mı bulunuyorsun? Bu, müdafaa gruplarında seni gerçekten popüler yapar."

"Gerçekten yapmayacaktım," dedi ona Tom. "Sadece fikrini değiştirecek mi diye görmek istedim. Değiştirmedi." Birkaç saniye boyunca bana dik dik baktıktan sonra sordu. "Tıbbi kayıtlarına baktın mı? Kadın onun karısı değil, kum torbası!"

Gözlerimi ovaladım. Birden... acayip yoruldum. Hepsinden. "Burada ne arıyorsun, Caldwell? Anlamıyorum, senin için ne yapmamı istiyorsun?"

Üzerimde gezinen gözleri tiksintiyle doluydu. İğreniyordu. "Aynada kendine bakmayı geçtim, o derinin içinde nasıl yaşadığını bilmek istiyorum?"

Sözleri sessiz odada havada asılı kaldı, ta ki Tom başını iki yana sallayana kadar. "Boş versene. Önemli değil ve sen vaktime değmezsin."

Ofisimden çıktıktan sonra kapıyı arkasından çarptı. Elimi ensemde gezdirdim. Sonra ayağa kalkıp çantamı dosyalarla doldurdum. Stanton'a bakıp, "Ben çıkıyorum," dedim.

"Bu akşam bize gelmek ister misin? Sofia ve benimle akşam yemeği yemeye?"

"Bu akşam olmaz, adamım. Ne kadar hızlı uykuya dalarsam bu siktiğimin günü o kadar hızlı bitecek."

***

Ancak eve gitmedim. Onun yerine kuytu köşedeki gerçekten ucuz, ufak bir bara sürdüm. Suratsız çalışanı, tek tük müşterisi ve nefis viskisi vardı. Arkadaş canlısı, bahşişe aç barmenlerin ve birileriyle takılmak için bakınan kadın müşterilerin olduğu bir yerdense burada yalnız kalabileceğimi biliyordum. Şu anda ihtiyacım olan şey tam olarak buydu.

Eski püskü tabureye oturdum. Kalın, siyah bir keçi sakalı olan kaslı barmen duble viski doldurdu. Sek. Çürüyen ahşap barın üstüne birkaç yüzlük attım, gerekenden fazlasıydı.

"Lanet şişeyi bırak."

20

Saatler sonra kendimi Chelsea'nin eşiğinde sendelerken buldum, oraya nasıl geldiğime dair net bir hatıram yoktu. Arabama doğru baktım, yamuk bir şekilde park edilmişti.

Çimlerin üzerine.

Valelik işinin yürümemesi iyiydi, bu işte bok gibi olduğum barizdi.

Evde hiç ışık yoktu ve McQuaid hanesi tamamen sessizliğe gömülmüştü. Buraya gelmek için çok geç olduğu barizdi ve kapıyı çalmak içinse daha da geçti.

Sonra yedek anahtarı hatırladım. Çünkü acayip akıllıydım.

Paspası kaldırdım ve parlayan küçük metal parçasını gördüm. Kapıyı açıp parmak uçlarıma basarak içeri girdim, daha doğrusu yüz kiloluk cüssemin müsaade ettiği ölçüde sessizdim. Bir tüy yumağı yaklaştı, küçük tırnakları ahşap parkeye çarpıyordu. Gelip ayaklarımı kokladı.

"Hey Shaggy. Scooby nerede?" Komik olmasa da kahkaha attım.

Mutfağa girip buzdolabından bir şişe su aldım. Tam yarısını kafama dikmiştim ki Chelsea mutfak kapısından içeri daldı. Bir beyzbol sopasını sıkıca tutuyordu, vurmaya hazırdı.

Yüzündeki panik dolu ifade beni gördüğünde azaldı ve öfkeye dönüştü. Fakat en azından sopayı indirdi. "Jake? Ödümü patlattın!"

Suyu yuttuktan sonra dilim dolanarak konuştum. "O lanet anahtarı oradan kaldırmanı sana kaç defa söyledim? Hırsızların bakacağı ilk yer orası. *Peh*, bana bir baksana. İçeri girdim ve şimdi başına kaldım."

Başını yana eğdi ve alnı kırıştı. Sevimliydi. O kırışıklığı öpmek istedim. Bütün yüzünü de. Onu yalamak, heyecanlandırmak, benim gibi kokana kadar kendime bulamak istedim. Böylece yanına yaklaşan herkes onun kime ait olduğunu bilirdi.

Bu kulağa geldiği kadar iğrenç miydi?

"Sarhoş musun?" diye fısıldadı.

Gerçekten sormasına gerek var mıydı? Az önce *peh* kelimesini kullanmıştım, elbette sarhoştum.

"Ah evet, çok acayip sarhoşum ben."

Sağ ol, Yoda.

"Sen... Her şey yolunda mı?"

"Ofiste zor bir gün oldu, tatlım. Körkütük sarhoş olmayı hak ettim."

"Ne oldu?"

Sorusundan kaçındım ve yumuşak bir sesle konuştum, "Seni görmem gerekti. Sen her şeyi... *çok* daha iyi yapıyorsun."

Birkaç saniye boyunca bana baktı. Sonra sopayı köşeye dayayıp elini bana doğru uzattı. "Sessiz olmak zorundasın, tamam mı? Çocukları uyandırma."

Bu korkunç olurdu. Hayali bir anahtarla dudaklarımı kilitledim.

Fakat o önden giderken elini çekip onu çevirdim ve bana çarpmasına sebep oldum. Çünkü söylemem gereken bir şey vardı.

"Chelsea... Söylediğim o şeylerde ciddi değildim. Ben senin tarafındayım."

Yüzümü araştırırken nazikçe gülümsüyordu. Elini kara saçlarımın arasından geçirdi. "Öyle olduğunu biliyorum."

Chelsea'nin odasına fark edilmeden vardık. O kapıyı kapatırken ben de yatağa oturup kravatımı çekiştirdim. Chelsea imdadıma yetişti ve kravatı kafamdan çıkardı. Sonra sıra gömleğim ile pantolonuma geldi, üzerimde iç çamaşırım ve tişörtüm kalana kadar beni soydu.

Onu gözlerim yarı kapalı halde izledim, yüzünde dans eden kınayan gülümsemenin, zahmetsiz bir zarafetle hareket edişinin tadını çıkardım.

"Çok güzelsin," dedim çünkü daha fazla içimde tutamadım.

Yerden bana doğru baktı, çoraplarımı omzunun üzerinden attı. "Sen de fena değilsin." Çenesiyle yatağın ortasını gösterdi. "Hadi bakalım. Kay."

Bana söyleneni yaptığımda o da peşimden yatağa çıktı. Yastığa dayanarak uzandım, tek kolumu başımın altına koydum. Chelsea iyice sokulup yanağını kalbimin üzerine koydu.

"Neler oluyor, Jake?"

Gerçek, içimde çok derinlerdeydi. Hayal kırıklığının –hatta korkunun ve utancın– ağır örtüleri altında gergin, siyah bir top gibi kıvrılmıştı. Fakat yenildiğini anlayınca hassas karnını gösteren yaralı bir hayvan gibi, kendini göstermek istiyordu. Sonrasında gelecek şeyi hızlandırmak istiyordu.

"Ben iyi bir adam değilim."

Fısıltıyla söylediğim itirafım sessiz odada yankılandı. Chelsea başını kaldırdığında çenesinin ucu kaburgalarıma dayandı. "Sen tanıdığım en iyi adamlardan birisin. Her yönden." Sesinde ona şaka yapıyormuşum gibi bir inançsızlık, bir oyunbazlık vardı.

Karşı çıkmakla uğraşmadım. Yakında öğrenecekti. *Gerçek, seni özgür bırakacak.* Ne sikik bir şakaydı. Gerçek çirkinse seni esiri yapardı ve ortaya çıktığında etrafındaki bütün dünyayı paramparça ederdi.

"Sana hiç babamı anlattım mı?"

"Sen sekiz yaşındayken gittiğini söyledin."

Alayla güldüm. "Doğru, hem de nasıl gitti." Unutmanın daha iyi olacağı hatıraların karanlığına dalarken başımı iki yana salladım. "En iyi gününde bile acımasız bir piçti. Fakat içtiğinde... Gerçekten tehlikeliydi. Annem... Eskiden öyle hareketsiz otururdu ki, hâlâ nefes aldığından emin olmak için göğsünü izlerdim. Sanki duvar kâğıdına karışmaya çalışıyordu, böylece o adamın bir sebebi olmazdı..."

Fakat babam gibi adamların bir sebebe ihtiyacı yoktu.

Kendi sebeplerini yaratırlardı.

Sesim düz bir hal aldı, uzaktan gelir gibiydi. "Son defasında... Annem hapşırdığı içindi." Zihnimde görüyordum. Tepsiyi ters çevirip fırlatışını, akşam yemeğinin televizyona ve duvarlara saçılışını, yağlı patates püresinin duvardan aşağı kayışını. Annemi tutuşunu. "İnanabiliyor musun? Hapşırdı diye."

Başladığımdan beri ilk defa Chelsea'ye baktım. Bana anlayışla, üzüntüyle bakıyordu. Kaşları aşağı indi, ağzının kenarı acıma gibi hissettirmeyen bir şefkatle ağırlaştı.

"Annem öyle ufaktı ki... Bir çocuk olarak ben bile annemin ondan ne kadar ufak olduğunu görebiliyordum." Kelimelerin ka-

lanı çıkabilsin diye dudaklarımı ıslattım. "Annemi merdivenden aşağı attı ve bu defa durmayacağını düşündüğümü hatırlıyorum. Bir gün yapacağını söylerdi. Bu olduğunda onu kimsenin bulamayacağı bir yere gömeceğini. Onu kimsenin özlemeyeceğini..." Hatırayla gözlerim acıdı ve boğazım gerildi. "Benden başka."

Gözlerimi kırpıştırarak ıslaklığı geçiştirdim ve boğazımı temizledim. "O yüzden yatağın altındaki kutuya gittim. Salak herif silahı hep dolu tutardı. Oturma odasına dönüp silahı ona doğrulttum. Ağır değildi, ellerim hiç titremedi. Fakat horozu çektiğimde ses çıkardı, belli ki çok yüksekti. Anında durdu, donakaldı. O sesin ne olduğunu tam olarak biliyordu. Yavaşça arkasını döndüğünde silahı göğsüne nişan alarak tutmaya devam ettim. Ona gitmesini, bizden uzağa gitmesini... Yoksa onu öldüreceğimi söyledim. Gerçekten yapardım da."

Bir noktada Chelsea göğsümde, karnımda rahatlatıcı daireler çizmeye başlamıştı ama şu âna kadar dokunuşunu hissetmemiştim. Bana bitirmem için gereken motivasyonu verdi.

"Sanırım korkaklarla ilgili söyledikleri şey doğru. Sadece kolay hedeflerin, karşılık veremeyenlerin peşine düşüyorlar. Çünkü gitti ve bir daha geri dönmedi."

Bir an için odada tek duyulan nefes alıp verişimizin sesi oldu. Sonra Chelsea hayranlıkla, "Bu yüzden avukatlık yapıyorsun," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen savunucusun. İnsanları savunuyorsun. Anneni... ve Rory'yi savunduğun gibi. Onlara bir fırsat, yeni bir başlangıç veriyorsun."

Gözlerimi sımsıkı kapattım. "Çoğu kişi o şekilde görmüyor, Chelsea."

Sıcak eli çenemi kavradı. "*Ben* o şekilde görüyorum."

Yüzündeki ifade olmak istediğim her şeydi. Nazik, sevgi dolu... Hikâyenin kahramanıymışım gibi. Tanrım, bencil olmayı öyle çok istedim ki. Onu döndürüp bütün kıyafetlerini çıkarmak ve bana bu andakinden daha farklı bakmasını sağlayacak her şeyi silmek istedim.

Onu yanımda tutmaya devam etmek istedim.

Fakat çirkin gerçek daima ortaya çıkardı. Benden duymayı hak ediyordu.

"Bugün tam olarak babama benzeyen bir adamı savundum."

Okşayan eli tekledi. Durdu.

"Karısı otuz yıl boyunca onunla kaldı, yaptığı her şeye katlandı ve en sonunda ayrılacak cesareti topladı. Kocasına siktirip gitmesini söylemek için hazırdı." Duraksayıp yutkundum. "Ben bunu elinden aldım... Adam ona zarar veriyor, verdiğini biliyorum ve benim yüzünden zarar vermeye devam edecek." Gözlerinin içine baktım, orada kendimle yaşayabileceğim bir cevap bulmayı umuyordum. "Adam bir canavar, Chelsea ve ben onu savundum. Bu beni ne yapar?"

Kalp atışları hızlandı, adeta kafese kapatıldığını fark eden bir kuşun kanatları gibi çırpınıyordu. Yüzümü araştırdı... Söyleyecek bir kelime arıyordu.

Sessiz bir şekilde, özgüvenli bir ses tonuyla denedi, "Jake... Bazen hayatta zor kararlar vermek zorunda kalırız..."

Kollarını kavrayıp onu daha yakına çektim. "Mesele de o zaten. Eğer ben iyi bir adam olsaydım zor bir karar olmazdı. Bazen... Bazen her şey öyle doğrudur ki... Kolay olması gerekir."

İçimdeki bir yer, istediğim her şeyin ağırlığı altında paramparça oldu. Bu korkusuz, büyüleyici kadını istiyordum. Çocukları da istiyordum. Chelsea'nin, ruhunun her santimiyle

sevdiği o mükemmel, korkunç, harika çocukları. Benim olmalarını istiyordum. Sarılan, koruyan ve öğreten ben olayım istiyordum. Neşeleri, kahkahaları, sevgileri bana ait olsun istiyordum. Eve geldiğimde bunu bulmak, zevkine varmak ve sebebi olmak istiyordum.

Fakat hepsinden de ötesi, onları hak etmek istiyordum.

Onlara layık olmak istiyordum.

Bugün yaşanan her şey, öyle olmadığımın açık, soğuk gerçeğini göstermeye yaramıştı.

"Burada bile olmamalıyım," derken sesimde bunun sızısı vardı. "Sen doğru şeyin ne olduğunu bilen ve onu yapan bir adamı hak ediyorsun. Ben... *Tanrım*, ben senin için o kişi olmak istiyorum."

Chelsea bir şey söylemeden kollarımdan ayrıldı, yatakta yukarı doğru çıktı. Sonra başımı göğsüne yasladı.

Yumuşaktı, sıcaktı ve acayip güzel kokuyordu. Fısıldayarak şakağımı, ensemi okşadı ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. Dünya üzerinde olmak isteyeceğim başka hiçbir yer yoktu.

"Sorun yok, Jake. Uyu. Şşş... Her şey yolunda."

21

"Bence ölmüş."

"Ölü değil. Hâlâ nefes alıyor."

"Eğer ölüysen nefes alabilir misin?"

"Hayır. Şey, belki. Ama solunum cihazı falan lazım."

Biri kokladı.

"Ölü gibi kokuyor."

Gözkapağımda bir baskı hissettim. Sonra çekilip açıldı ve Rosaleen'in bulanık, dikkatle bakan yüzünü gözler önüne serdi.

"Ölü müsün?" diye bağırdı.

Belli ki aynı zamanda sağır olduğumdan da şüpheleniyordu.

Başımı geriye çekerek gözümü geri aldım.

"Evet, ölüyüm." Yan tarafıma dönüp seslerden uzaklaştım. "Huzur içinde yatmama izin verin." Şu anda kafamdaki şeyi *zonklama* diye tarif etmek yetersizdi. Kafatasımın altına keskin pençeli parazitler yerleşmiş ve beynimi içeriden yarıp açıyormuş gibi hissettiriyordu. Midem çalkalanıyordu, yirmi iki yaşından

beri alkol yüzünden kusmamış olsam da bugün tekrarlayacağım gün olabilirdi.

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilirim."

Bu vaat Raymond'dan geliyordu. Yavaşça sırtüstü döndüm ve gözlerimi araladım. Dördü –Raymond, Rory, Riley ve Rosaleen– tepemden bana bakıyordu, okul üniformalarını giymişlerdi ve yüzlerinde meraklı bir tiksinti ifadesi vardı. Çoğunlukla tiksintiydi.

"Nasıl?"

"Annemiz homeopatik ilaçlara ve malzemelere meraklıydı. Senin için bir şeyler karıştırabilirim."

"Tamam."

İşte bu kadar çaresizdim, dokuz yaşındaki bir çocuğu dinliyordum.

Mutfağa doğru giderken destek almak için duvarları kullandım. Chelsea oradaydı; üzerinde dar, siyah taytı ve memelerini muhteşem gösteren Berkeley tişörtü vardı. Keşke hayranlığımı doğru düzgün gösterecek kadar iyi hissetseydim.

Ronan'ın ağzına kaşıkla iğrenç görünen yeşil bir şey soktu, neredeyse yere kusacaktım. Ronan keyif alıyor gibiydi. "Ah, kalkmışsın," dedi Chelsea neşeyle. Sonra da neşesi azalarak, "Berbat görünüyorsun," dedi.

"Bu mantıklı," diye homurdandım. "Berbat da hissediyorum."

Ada tezgâhın başına oturdum. Raymond mikseri çıkarıp içine çeşitli sıvıları, kapsülleri ve jel kapsülleri atmaya başladı. Sonra da mikseri çalıştırdı. Kafam patladı. İki uzun dakikanın ardından kahverengi, taneli karışımı bir bardağa doldurdu ve önüme bıraktı. Hepsi –bebek de dahil– eski zamanlardaki karnavalların ucube şovlarından birindeki kurt adammışım gibi bana baktı.

Raymond'a bakıp, "Bu gerçekten işe yarayacak mı?" diye sordum.

"Şey..." Dudaklarını büzdü. "Ya işe yarar ya da kusarsın. Fakat iki şekilde de muhtemelen daha iyi hissedersin."

Haklı olduğu bir nokta vardı.

Nefes almamaya çalışarak birkaç yudumda karışımı içtim. Sonra iğrenç biçimde geğirdim ve midem inledi. Başımı tezgâha dayadım. "Birisi beni öldürsün."

Chelsea, "Tamam çocuklar, okul zamanı," diyerek huysuz iniltilerin arasında beslenme çantalarını ve okul çantalarını verdi. Koridorda ilerlediklerini ve kapıdan çıkıp gittiklerini duydum. Sanırım birkaç dakikalığına sızdım; çünkü gözlerimi bir sonraki açışımda mutfakta sadece Chelsea ve ben vardık.

Önüme uzun bir bardağa doldurduğu suyu bıraktı, yüzü ifadesizdi.

"Teşekkür ederim."

Dün geceyle ilgili her şeyi hatırlamıyordum, sadece birkaç kelime ve görüntü vardı. Fakat yine de söylemem gerektiğini hissettim. "Dün gece için üzgünüm."

"Neden?" diye sordu. Bulaşıkları lavaboya yığıyordu. "Bana sarkıntılık etmiş değilsin."

"Hayır, onu kesinlikle hatırlardım."

Bana hızlı, çabucak geçip giden bir gülümsemeyle baktı.

"Chelsea." Sesimde, durup benimle göz göze gelmesine sebep olan bir çaresizlik vardı. "Önceki gün söylediğim şey için de özür dilerim. Sen benim için sadece 'iyi vakit geçirdiğim' biri değilsin, bunu biliyorsun, değil mi? Bunu bilmek zorundasın... sen çok daha fazlasısın. Ve ben, çok daha fazlasını... çok iyi idare edemiyorum."

Kaskatı ifadesi eriyiverdi ve gözleri yumuşayıp ısındı. Dudaklarını yalayarak söyleyeceği sözleri düşündü. "Seni özledim. Sadece bir gün olduğunu ve muhtemelen seni korkuta-

cağını da biliyorum... Ama etrafta olmandan ve olan biten her şeyden hoşlanıyorum. Eğer sana kendini rahatsız hissettirecekse ileri taşımak zorunda değiliz. Her şeyi olduğu gibi tutmakla sıkıntım yok. Bence her şey... epey harika."

Elini tutup onu yakına çektim. Elini ellerimin arasına alıp kaybolmasını izledim. Çok ufaktı. Çok güzeldi. "Ben de epey harika olduğunu düşünüyorum."

Gülümsemesi büyüdü. "İyi."

Esnedim ve gerindim. Lanet olsun, artık Azrail'in sıçtığı bok gibi hissetmemeye başlıyordum. Raymond o içecek konusunda bir şeyler becermiş olabilirdi. Tarifini yazdığını umdum.

"İşe gitmem gerekiyor ama üzerimi değiştirmek için eve gitmeden önce gerçekten duş almak istiyorum."

Chelsea parmaklarını saçlarımın arasından geçirip kafatasıma masaj yaptı. "Bu evde beş duş var, birini seç."

Sırıttım. "Senin odandaki hoşuma gidiyor."

Sıcak su gergin kaslarıma çok iyi geldi. Yağmur başlığından akan suyun altında başımı eğdim ve dünü alıp götürmesine izin verdim. Bayan Holten ve Tom Caldwell'le yaptığım konuşmalar, onların dirilttiği hisler dönerek gidere akıp gitti.

Belimde havluyla Chelsea'nin odasına girdim. Oradaydı, katlanmış dantel ve satenlerden seksi parçaları çekmecesine koyuyordu. Beni izledi, göğsümden kayıp karnıma doğru ilerleyen su damlalarından gözlerini ayırmadı. Aletim onun bakışı altında kabardı.

Bunu da kesinlikle fark etti.

Aç bir şekilde havlunun altındaki sertliğe bakarken adeta nefes nefese, "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Dilimi alt dudağımda gezdirdim. "Çok daha iyi."

Sonrasında havlu çok uzun süre belimde kalmadı.

***

Ondan sonraki günlerde Chelsea'yle yeniden ritmimize kavuştuk. Hem yatak odasında hem de yatak odasının dışında. Hayatım normale döndü, onu ve çocukları içeren garip, farklı türden bir normaldi. Bir gün Chelsea öğle yemeğinde Brent, Sofia, Stanton ve bana katıldı. Tüm bu süre boyunca Sofia, Ronan'ı kucağından bırakmadı. Rory'yi Küçükler Ligi seçmelerine götürdüm ve takıma girmesini hep birlikte arka bahçede pizza yiyerek kutladık. Rosaleen eve gelen yeni bir piyano öğretmeniyle derslerine başladığında ortalıkta cetvel dolanmadığından emin olmak için onları gözledim. Riley, 5 Seconds of Summer'ı keşfetti ve One Direction ikinci plana atıldı; dürüst olmam gerekirse bana hepsi aynı geliyordu. Ronan bütün gece uyumaya başladı ve büyük bir artıydı. Raymond da işkencesiz okul günlerinin keyfini sürdü. Regan genişleyen kelime dağarcığıyla güçlerini artırdı, bulduğu her fırsatta bize "hayır" diyordu.

Epey harikaydı.

Fakat sonra... Her şeyi değiştiren bir gün geldi. Ve her şey, cehennemin dibini boyladı.

***

Bayan Holten'ın ifadesini reddetmesi ve savcılığın kocasına karşı davasına dahil olmayı kabul etmemesinden sonra Caldwell'in senatöre karşı suçlamaları düşürmekten başka çaresi kalmadı. Bu da benim haneme zafer olarak geçti. Profesyonel olarak benim için çok büyük bir şeydi. Artık Jonas Adams'ın kukla çalışanı ve DC'de kayda değer nüfuzu olan Senatör Holten'ın dünyadaki en favori insanıydım. Cuma öğleden sonra, senatör yoğun programı içinde şirketimize gelip benimle tanışmak için zaman yarattı. Birlikte vakit geçirmek ve geleceğimi tartışmak için.

Şeytanın yapmak istediği anlaşmalar hakkında konuşmak için...

Jonas'ın ofisindeki deri koltuklara oturup öğleden sonra viskisinin keyfini çıkardık. Holten iyi "dostlarından" birinin para akladığı için soruşturulduğunu söyledi. Gözleri kara ve dipsiz, adeta ruhsuzdu. Aslında bir nevi beni ürpertiyordu.

Senatör söylenirken telefonum cebimde titredi. Çaktırmadan baktım, ekranda Chelsea'nin adı parlıyordu. Aramayı sesli mesaja yönlendirdim. Fakat birkaç dakika sonra sessiz araması yeniden başlayınca ensemdeki tüyler dikildi.

Başparmağım birkaç saniye üstünde durdu... Sonra yine sesli mesaja attım. Bu, kariyerimin en büyük toplantısı olabilirdi. Ronan'ın bugün kaç adım emeklediğini dinlemek biraz bekleyebilirdi.

İçkilerimizi bitirdik ve konuşmalarımız son davalarıma, en son beraat kararlarıma döndü. Bay Adams'ın özel sekreteri Veronica ofise girdi, bizi böldüğü için sesi tereddütlüydü. "Böldüğüm için kusura bakmayın, beyler." Bana baktı. "Bayan Higgens birinci hatta. Sizin için acil bir telefon var, Bay Becker."

Aklıma gelen ilk şey Rory'nin başını belaya sokması veya içlerinden birinin -belki Regan'ın- bir kaza geçirmiş olmasıydı. Küçük bir şeydi elbette, kırık bir kemik veya atılması gereken bir dikiş olmalıydı.

Fakat omzumu silkerek endişemi gizledim, Holten'a ve patronuma baktım. "Kusura bakmayın. Revaçta olmanın bedeli."

Bay Adams başıyla onayladı. "Benim telefonumu kullan, Becker."

Konuşmaları devam ederken masasının yanında durdum ve yanıp sönen, bekleyen ışığın altındaki tuşa bastım. Hattan bir klik sesi geldi, bağlanırken bir duraksama oldu... Sonra Chelsea'nin sesi geldi.

"Jake?"

O tek hecede bir sürü şey duydum. Sesi... anormaldi. Aynı anda hem düz hem de tizdi. Bileğini burkan veya elini kesen biri gibi, acıya rağmen nefes almak zorunda olan biri gibi zorlukla nefes alıp veriyordu.

"Sorun ne?"

"Janet burada. Yanında... memurlar var. Ellerinde bir emir var..."

Yer ayaklarımın altından kaydı.

"Çocukları alıyorlar, Jake."

Midem bulanmaya başladı ve düşüyormuşum gibi hissettim. Düşüşü durdurmak için bir şeye tutunmaya çalışıyordum.

Safrayı yuttum. "Hemen çıkıyorum. Onlara söyle..." Küfrü bastırdım. "Onlara yolda olduğumu söyle."

Fısıltıyla, "Acele et," diye yalvardı. Sonra da hat gitti.

Ahizeyi yerine bıraktım. Lanet odadan koşarak çıkıp gitmemek veya duvarı kırıp çıkmamak için sahip olduğum kontrolün her zerresini kullandım.

"Kusura bakmayın gitmem gerekiyor." Çantamı elime aldım. Ancak kapıya doğru yürürken patronum seslendi. "Becker, Senatör Holten sadece bu öğleden sonra müsait."

Kapı kolunu tutup çevirirken cevap verdim. "Daha uzun konuşamadığımız için çok üzgünüm, senatör. Fakat," –sonraki sözlerimi söylerken düşünmek zorunda bile kalmadım– "ailevi bir acil durum var."

22

Vahşi halde ve öfkeden köpürerek kapıdan daldım, aklımı başımda tutmak için uğraşıyordum. Çünkü duygular sizi özensiz, savsak hale getirirdi. Şu anda gerçekten aklımın başımda olması gerekiyordu.

Giriş boştu, ben de oturma odasına gittim. Gördüğüm ilk şey Riley oldu, ayaklarının dibinde doldurulmuş mavi bir silindir bavul vardı ve yüzünü karnına gömmüş, titreyen küçük kız kardeşinin sırtını sıvazlıyordu. On dört yaşındaki kız benimle göz göze geldi ve gözleri akmak üzere olan yaşlarla doldu.

"Sorun yok." Başını sallarken cesur olmak için kendini zorluyordu. "Ben iyiyim."

Köşede üniformalı bir polis memuru olduğunu fark ettim. Genç görünüyordu, akademiden yeni çıkmış gibiydi. Bu işe baş koyarken korumak ve hizmet etmek için ettiği yeminin, korkmuş çocukları evlerinden ayırmayı da içerdiğini hayal etti mi diye merak ettim. Köşedeki sehpanın üzerinden çerçeveli bir fotoğrafı aldı.

"Ona dokunma," diye hırladım.

Çerçeveyi yerine bıraktı ve teslim olur gibi ellerini kaldırdı. Onun yanından geçip Chelsea'ye gittim. Karmaşadan bihaber Regan ve ayaklarının dibindeki pusetinin içinde her şeyi izleyen Ronan'la birlikteydi. Chelsea'nin gözleri kocaman ve korku doluydu, ellerini kavuşturup duruyordu. Beni gördüğünde rahatlayarak içini çekti.

Yanında duran Sosyal Hizmetler görevlisine, "Bu da ne halt demek oluyor, Janet?" diye bağırdım.

Janet başını salladı. "Karar benim değildi. Bu tepeden geldi."

"Tepede kim var?" *Kimin kafasını ikiye bölmem gerekiyordu?*

"Sosyal Hizmetlerin müdürü dosyayı inceledi ve çocukların evden alınmasına karar verdi. Adı Dexter Smeed."

Mahkeme kararını Chelsea'nin ellerinden aldım. "*İhmal ve çocuğu tehlikeye atma?*" diye okudum. "Bu lanet bir şaka mı?"

Janet dudaklarını birbirine bastırdı, hiç de mutlu görünmüyordu. "Gerçekten üzgünüm."

Kâğıda tekrar bakıp tarihi, açıklamayı, imzaları kontrol ettim. Bir şey arıyordum. *Herhangi lanet bir şey.*

"Bir şey yapabilirsin, değil mi?" diye sordu Chelsea, gözleriyle bana yalvarıyordu. "Bir cevap, bir erteleme? Kalabilsinler diye?"

Sesinde umut vardı. İnanç. Çok fazla güven. Ve bu beni mahvetti.

Dirseğini kavradım ve ruhum üzerine yemin ettim. "Onları geri alacağız. Söz veriyorum, Chelsea... Onları geri alacağız."

Bir an için gözlerini kırpmadan bana baktı. Ona söylediğim şeyi kavrayamıyor gibiydi. Ta ki sonunda anladığı o âna kadar. Gözlerini sımsıkı kapatıp burnundan sertçe nefes aldı. Sonra gözlerini açtı ve orada bir duvarın yükseldiğini gördüm. Tuğla tuğla ördü, böylece darbeyi kaldırabilecekti. Çocuklar için güçlü olabilecekti, sonrasına kadar.

Chelsea başını salladı ve dolu gözlerle kendini gülümsemeye zorladı. Sonra Regan'ı kucağına alıp Riley ve Rosaleen'in yanına gitti, saçlarını okşadı ve onlara kısa bir süreliğine Janet'ın arkadaşlarında kalacaklarını söyledi. Ne kadar harika olacağını, ne kadar çok eğleneceklerini...

Sesindeki titremeyi duymasınlar diye dua ettim.

"Onları nereye götürüyorsunuz?" diye sordum.

Yargıç'a daha geçen ay, DC'deki kalabalık grup evleri ve yetersiz koruyucu ailelerle ilgili bir makale okumuştum. Üç arabanın geldiğini, her birine ikişer tane çocuk konulduğunu ve her birini farklı yönlere götürerek onları birbirinden ayırdığını gözümde canlandırdım.

"Size bunu söyleyemem," diye cevapladı Janet.

"O zaman bana birlikte kalabileceklerini söyle, Janet," diye hırladım. Fakat sesim öyle gergindi ki yalvarıyorum gibi çıktı.

Bana acıdı. "Önceden çalıştığım bir aile var. İyi insanlar. Gerçekten. Altı çocuğu da almayı kabul ettiler. Hafta sonu için..."

Hızla ona baktım. "Hafta sonu için mi? O kadar mı?"

Janet hararetli ifademle doğrudan yüzleşti. "Ondan sonrası neyin uygun olduğuna bağlı olacak." Sesi yeniden profesyonel tona büründü. "Her şey pakette: Chelsea'nin hakları ve seçenekleri. Acil duruşma talebinde bulunabilir."

"Lanet olsun."

Basamaklardan ayak sesleri geldi. Merdivenin dibinde önce Raymond belirdi, yüzünde metanetli gösteren bir maske vardı ama kızaran gözleri ve burnunu çekişi onu ele veriyordu. Elindeki çantasını yere bıraktı ve Chelsea'ye doğru koşturdu. Anında halasının kolları arasında sarmalandı.

Söyleyecek bir şey düşünmeye çalıştım. Bunu onlar için daha az kâbusa dönüştürebilecek bir şeyler bulmaya çabaladım. Ben

daha tek bir kelime bile söyleyemeden Rory merdivenden indi, mavi gözleri yusyuvarlak ve sarsılmıştı. Erkek ve kız kardeşlerinin kucaklaşmasına katılmasını bekledim. Chelsea'ye koşmasını. Fakat yapmadı.

Bana koştu.

Sıcak, küçük bedeni benimkine çarptı, kollarını dolayıp canı pahasına sarıldı. Sesi belimde boğuk çıkıyordu ama her kelimesini duydum. "Üzgünüm. Çok üzgünüm. Uslu olacağım. Yemin ederim uslu olacağım."

Bu zavallı, kayıp çocuk yüreğini ortaya dökerken ve aynı anda benim yüreğimi de parçalara ayırırken gözlerim acıdı.

Önünde dizlerimin üzerine çöküp onu geriye çektim. "Bu senin hatan değil, Rory. Yaptığın hiçbir şey bunun sebebi değil."

"Ama..."

"Senin hatan *değil*, evlat."

Hıçkırdı. "İzin verme. Bizi almalarına... izin verme."

Sesim alçak ve katiydi. "Sizi eve getireceğim. Hepinizi eve geri getireceğim."

Gözleri benimkilere bakarak dürüstlük aradı. "Ne zaman?"

Cevabımı zorlayan zamana, mahkeme programına ve bin farklı şeye lanetler okudum. "Pazartesi günü. Pazartesi günü sizi eve geri getireceğim." Saçını geriye doğru çekip gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü sildim. "Bir adam ve sözüyle ilgili size ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Başını salladı. "Bir adamın elinde kalan tek şey sözüdür. Bir adam tam olarak kastettiği şeyi söyler ve söylediği şeyi yapar."

Dudaklarımda acı veren bir gülümseme belirdi. "Bu doğru. Sana söz veriyorum, Rory. Pazartesi günü size eve geri getireceğim."

Başımı kaldırıp Chelsea'ye ve etrafındaki çocuklara baktım. Hepsi izliyor, dinliyordu. Sonra Rory'ye geri döndüm. "Fakat

o zamana kadar kendinizi tutmanız gerekiyor. Sert olmanı istiyorum, tamam mı? Birbirinize sahip çıkın. Kavga etmeyin. Birbirinize yardım edin."

Ağır geçen bir dakikanın ardından Rory çenesini sıktı. Sonra başıyla hafifçe onayladı ve elinin tersiyle yanaklarını sildi. Hazırdı.

***

Çocukları minibüse bindirdik. Chelsea çocuklar binmeden önce her birine sarıldı ve öptü, gitmelerine zorlanarak izin verebildi. Rosaleen'in yüzü kıpkırmızıydı ve kocaman yaşlarla ıslanmıştı. "Burada kalmak istiyorum."

"Biliyorum, evlat." Parmaklarımın tersiyle yanağını okşadım, kemerini takarken gözyaşlarını sildim. "Uzun sürmeyecek. Gerçekten çok hızlı geçecek," diye yalan söyledim.

Regan'ın dudağı titredi, gerçi nedenini anladığından emin değildim. "Hayır..."

Kendimi ona cevap verecek kelimeleri söylemeye zorlayamadım. Tek yapabildiğim alnını öpmek oldu.

Janet minibüsün kayan kapısını kapatırken geriye çekildik. Kapının kapanışı, bir hapishane hücresinin kilitlenmesi gibi gürültülü, yankılıydı. Sonra da şoför koltuğuna geçti.

Chelsea el salladı ve çocuklar artık onu duyamıyor olsa bile konuşmaya devam etti. "Sizi seviyorum! Uslu olun çocuklar. Kısacık bir zaman sonra sizi göreceğim. Her şey yoluna girecek. Endişelenmeyin. Söz veriyorum..." Sesi gitti. "Söz veriyorum her şey yoluna girecek."

Minibüs, polis arabası eşliğinde uzaklaş*ıp* kıvrımlı araç yolundan indiğinde ve bahçe kapısından çıkıp gözden kaybolduğunda bile Chelsea'nin eli hâlâ havadaydı.

Mavi minibüs gözden kaybolduğu anda Chelsea'nin yüzü büzüştü. Boğazından ıslık gibi bir nefes sesi çıktı ve yüzünü ellerinin arkasına sakladı. Burada onunla birlikte olduğumu bilsin diye ellerimi omzuna koydum.

Ardından çığlık attı. Yaşadığım sürece asla unutmayacağım, korkunç *ve* insanı delip geçen bir feryattı. Acısı öyle çıplak, öyle çiğdi ki düşünmek mümkün bile değildi. Sadece sonu gelmeyen ıstırap dolu hıçkırıklar vardı.

Dizleri dermanını yitirince onu yakaladım.

Gömleğimi kavrayıp kıvırdı ve yüzünü göğsüme gömdü, eve girdiğimizde gözyaşlarıyla sırılsıklam etmişti. Hüngür hüngür ağlarken omuzları titredi. "Korkuyorlardı, Jake. Ah Tanrım, çok korktular."

Korkunçtu. Her söz bir kırbacın darbesi gibi iniyor, beni kesiyor, içimi açık, kanlı bir karmaşaya dönüştürüyordu. Onu doğruca odasına götürdüm. Çocuklar bu evin her yerindeydi: oyuncakları, duvarlardaki fotoğraflarda gülümseyen yüzleri... Fakat kendi odası o kadar rahatsız edici olmazdı. Yatağa oturdum ve Chelsea'yi kollarımın arasında tuttum. Saçını okşayıp alnını öptüm, aslında hiçbir anlamı olmayan güven verici kelimeler fısıldadım.

Uzun uzun ve yüksek sesle hıçkırdı. Bunun sadece çocuklarla ilgili olmadığını biliyordum. Son aylarda içinde gittikçe artan her şeyin patlamasıydı: bütün kederin, acının, yalnızlığın ve kendine hissetmek için asla izin vermediği korkunun.

"Robbie iyi bir ağabeydi," dedi boğulur gibi.

"Biliyorum."

"Onu sevdim."

"Sevdiğini biliyorum," diye cevap verdim yumuşak bir sesle.

"Ve o gitti. Onu öyle çok özlüyorum ki."

Onu daha sıkı tuttum. "Biliyorum."

Sesi boğazını sıyırdı. "Onun için yapmam gereken bir şey, sadece tek bir şey vardı... ve ben yapamadım. Onları kaybettim..."

"Şşş... Her şey yolunda." Dudaklarımı alnına bastırdım.

"Gittiler. Ah Tanrım... Gittiler..."

"Onları geri alacağız. Şşş... Söz veriyorum."

En sonunda Chelsea kendini iyice yordu, ağlaya ağlaya uykuya daldı. Bütün gece uyanık kalıp ona sarıldım. Ürperdiğinde, panikle alnı kırıştığında tekrar sakinleşene kadar ona fısıldadım. Tek düşünebildiğim çocuklardı, teker teker aklımda onları canlandırdım. Seslerini, küçük ellerini, dışarıdan geldiklerinde nasıl koktuklarını... Toprak, güneş ışığı ve iyilik gibi kokarlardı. Kendime eğer onları düşünürsem bir şekilde daha güvende olacaklarını, korunacaklarını söylemeye çalıştım.

Fakat hayal gücü boktan bir şey olabilirdi. Gördüğüm, okuduğum, müvekkillerimden ve meslektaşlarımdan duyduğum bütün dehşet verici şeyleri düşündüm. Çocukların Chelsea'ye veya anne babalarına seslenip seslenmediklerini merak ettim. Yarının ne getireceğini bilmedikleri ve yabancılarla çevrelendikleri için yorganların altına saklanıp saklanmadıklarını... Veya yastıklarına sarılarak ağlayıp ağlamadıklarını merak ettim.

Bu, hayatımın en uzun gecesi oldu.

23

Sabah olunca Chelsea'yi nazikçe yatağa bıraktım, sonra mutfağa girdim. Kahveyi demledim, köpeği dışarı çıkardım ve kâsesini mamayla doldurdum. Üzgün gözlerle mamasına baktı, sonra yemeyi reddetti ve ağır bir nefes vererek tekli koltuğa çıkıp tortop oldu. Düzleşen kulaklarını okşadım. "Nasıl hissettiğini biliyorum, dostum."

Chelsea'ye bir fincan kahve götürdüm, komodinin üstüne bıraktım ve yatağa oturdum. Elimi kalçasına koyduğum zaman, adeta kötü bir rüyadan uyandırılmış gibi hızla nefes alarak gözlerini açtı. Etrafına bakındı ve kötü rüyanın gerçek olduğunu fark ettiğinde yüzü gölgelendi. Yastığa geri yatarak beni izledi.

"Dün gece için teşekkür ederim. Yani benimle kaldığın için."

"Bahsini bile açma." Bir tutam saçı kulağının arkasına ittim. "Pazartesi günkü duruşmaya hazırlanmak için ofisime gitmem gerekiyor."

"Tamam. Teşekkürler." Sesinde ağırlık vardı. Evdeki anormal sessizlik üzerimize kapandı. "Seninle gelebilir miyim?"

"Elbette gelebilirsin."

✲✲✲

Chelsea giyinirken Stanton'la Sofia'yı, sonra da Brent'i aradım. Onları dünkü olay hakkında bilgilendirdim ve benimle ofiste buluşmalarını söyledim. Aile mahkemesinin prosedürleri biraz daha farklıydı, o yüzden kendime bunları biraz hatırlatmam gerekecekti. Ancak özünde, velayet duruşmalarının normal duruşmalardan çok bir farkı yoktu. Kanıta ve çocukların Chelsea'ye ait olduğu, Sosyal Hizmetlerin en başından onları almakla çizgiyi aştığı konusundaki savımı desteklemek için bir ton emsal karara ihtiyacım vardı.

Chelsea odaya girdi ve kahvesini alıp yudumladı. Kot pantolon ve geniş, kırmızı bir gömlek giyiyordu. Pencereden düşen güneş ışığında kumral-kızılların arasında altın sarısı gibi parlayan saçları yüksek bir atkuyruğuyla toplanmıştı.

Daha iyi görünüyordu ama iyi değildi.

Porselenin, parçalara ayrıldıktan sonra yapıştırıldığında daha iyi görünmesi gibiydi. Fakat en ufak bir titreşimin onu paramparça edeceğini bilirdiniz.

Daireme giderken çörek almak için durduk, üzerimi değiştirdim ve sonrasında da Adams&Williamson'daki ofislere yöneldik. Cumartesi günleri çalışmak orada çok yaygındı, o yüzden birkaç avukat gündelik hafta sonu kıyafetleri içinde dolanıyordu. Chelsea'yi ofisime götürdüm; Stanton, Sofia ve Brent çoktan gelmiş bekliyorlardı. Chelsea'ye anlayışlı bir şekilde sarıldılar ve benim de koluma vurdular. Sonra hepimiz masamın etrafına oturduk.

"Ellerinde her şey var." Mahkeme kararına eklenen Sosyal Hizmetler raporuna bakarken küfrettim. "Rory'nin tutuklanması ve kırılan kolu, Riley'nin partiden sonra alıkonulması, Raymond ve Jeremy Sheridan arasında olanlar. Hatta Rosaleen'in ortadan kaybolmasından bile bahsetmişler. Lanet olası eve böcek falan mı yerleştirdiler?"

"Muhtemelen komşularla konuştular," dedi Sofia. "Ebeveynlerin arkadaşlarıyla. Chelsea, raporda Regan'ın konuşma geriliğinden bahsediliyor. Sosyal Hizmetler senin bu konuya yeterince eğilmediğini iddia ediyor..."

Chelsea başını iki yana salladı. "Regan'ın konuşma geriliği falan yok. Çocukların hepsi geç konuştu. Başta Rachel'ın ödünü patlattı ama çocuk doktoru hep tamamen normal olduğunu söyledi."

Parmağımı Sofia'ya doğrulttum. "Çocuk doktorundan bir ifade almamız gerekiyor. Rory'nin terapistinden de. Öğretmenlerinden de. Akıllı çocuklar, okulda iyi iş çıkarıyorlar. Bunlar bizim yararımıza olur."

Stanton başıyla onayladı. "Ben de Dexter Smeed ve Sosyal Hizmetleri araştıracağım. Son zamanlardaki performanslarına bakacağım."

Hepimiz kendi görevlerimizi yapmak için ayrıldık. Brent ifadeler konusunda Sofia'ya yardım etmeye başlamadan önce Chelsea'yi pencerenin kenarındaki deri kanepeye rahat bir şekilde yerleştirdi. Chelsea'ye sıcak bir fincan çay verdi, sonra üzerinde baş harflerinin olduğu cep şişesini çıkardı ve fincana biraz döktü. "Sabahları bir yudum iyi gelir. Kan dolaşımını hızlandırır."

"Teşekkürler Brent."

"Hiçbir şey için endişelenme. Uyuyan devi uyandırdılar. Ve Jake buralardaki en korkutucu dev."

***

Birkaç saat sonra şirketin kütüphanesindeydim; uzun, tıkış tıkış dosyaların arasında bakınıyordum. Stanton'ın raftan kendi kitabını alırken beni izlediğini hissediyordum.

"Nasılsın adamım?"

"Nasıl olduğumu sanıyorsun?" diye cevapladım bakmadan.

"Bence içten içe kıvranıyorsun. Önce kimi öldürmek istediğine karar veremiyorsun. Eğer söz konusu Presley olsaydı ben öyle hissederdim." Cevabımı bekleyerek duraksadı. Raftan bir kitap aldım ve sayfalarını taradım. "Sadece senin yanında olduğumu bilmeni istiyorum, Jake. Neye ihtiyacın olursa."

Kitabı pat diye kapattım ve ona dik dik baktım. Bir şey yaptı diye değil ama sırf orada olduğu için... "Bir çocuğun evi onun kalesidir. Onları öcülerden veya çocuklar bugünlerde ne sikimden korkuyorsa onlardan korur." Dişlerimi sıktım. "Evlerine gelip onları aldılar, Stanton. Bu bir çocuğa ne yapar biliyor musun?"

Başıyla onayladı. "Evet, biliyorum."

Bu konuda konuşmak istemedim. Ben sadece... *Şu* anda oraya gidemezdim. "Bana daha iyi hissettirmek mi istiyorsun?" Elimdeki kitabı göğsüne dayadım. "Pazartesi günü oraya gittiğimde kullanabileceğim ve bu puştu duvara çivileyebileceğim bir şey bul."

***

Ondan birkaç saat sonra masamdaydım, Sosyal Hizmetlerin velayet talebine cevabımız üzerinde çalışıyordum. Chelsea bana daha yakın bir sandalyeye geçti. Kedi yavrusu gibi kıvrılarak oturmuş beni izliyordu.

"O ne?" diye sordu. Masamda açık duran kocaman bir kitabı işaret ediyordu.

"Onlar çocuk velayeti konusundaki kanunlar."

Başını eline yasladı. "Neden o şekilde yazılmışlar?"

"Şey... Klasik cevap, yoruma açık olmaması için olur. Böylece söylediği şeyin dışında başka bir şey ima ettiğini kimse söyleyemez. Fakat bence o şekilde yazılmalarının nedeni, avukatlar herkese ne anlama geldiğini anlatarak bok gibi para kazansınlar diye."

Cevabım onu yumuşak bir şekilde gülümsetti. "Peki, o ne?" Masamdaki diğer cildi işaret etti.

"Konuyla alakalı mahkeme içtihadı. Seninkine benzer davalarda diğer yargıçların verdiği kararlar. Savımı desteklemek için onu kullanıyorum. Yargıçlar kalabalığı takip etmeyi sever, popüler çocuklar nereye giderse oraya giden insanlardan sayılırlar."

Yine gülümsedi ve gözlerini yavaşça kırpıştırdı, tamamen bitap görünüyordu. "Gözlerini kapat, Chelsea. Biraz dinlen."

Benimle tartışmadı bile.

***

Chelsea'yle birlikte arabama bindiğimizde hava kararmıştı. Bazı dosyaları yanımda eve getirdim, daha sonra üzerinde çalışacağım şeylerdi ama Chelsea iyice bitmiş gibi görünüyordu. Bir dakika daha ofiste kapalı kalmaya dayanamazdı. Önceki bitkin halinin aksine, şu anda gergindi. Biriken enerji yüzünden resmen titreşim yayıyordu. Çaresizdi.

Ayağını arabanın zeminine pat pat vuruyordu. "Köpeği alıp bu akşam senin evinde kalabilir miyiz?"

Bunu neden istediğini sormama gerek yoktu. O ev, çocuklar olmadan bir mezarlık gibiydi.

"Tabii."

Başını salladı. "Hey, hemen şurada dur." İlerideki içki dükkânını işaret etti, yeşil neon ışıklı tabelası karanlıkta parlıyordu. Kaldırımın kenarına park ettim ve Chelsea dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra geniş, kahverengi bir kese kâğıdıyla dışarı çıktı. Evine vardığımızda ben Kuzen It'i alırken o arabada kaldı, sonra da benim evime gittik.

Chelsea, köpeği oturma odasında yere bıraktı ve doğruca mutfağa gitti. Kapı girişinde durdum, mutfak dolabından iki bardak almasını ve kese kâğıdından çıkardığı votka şişesiyle onları

doldurmasını izledim. Hareketleri net, öfkeliydi. Bardaklardan birini profesyonel gibi kafaya dikip içti ve sonra ikincisini doldurdu. İkinciden sonra zorlanarak nefesini verdi, sonra bakışlarını bana dikti.

Bardaklardan birini alıp bana doğru geldi, yaklaşırken şeffaf renkli sıvıdan yere biraz döktü. Yüzü ciddi, sertti ve o kristal gibi gözler adeta yırtıcı bir ışıkla parlıyordu. Aletim ondan yayılan çılgınca enerjiye karşılık vermediyse ne olayım. Bardağı elinden aldım ve gözlerimi onunkilerden ayırmadan yakan sıvıyı yuttum.

Chelsea dudaklarını yalayıp bir adım geriye çekildi. Sonra gömleğinin düğmelerini yavaşça açtı... meydan okurcasına. Gömleği yere düştü ve pantolonu da sorunsuzca peşinden gitti.

"Düşünmeden duramıyorum." Genelde tatlı olan sesi daha kısık, daha pürüzlüydü. Neredeyse hırıltı gibiydi. "Beynimi kapatamıyorum, anlıyorsun değil mi?" Gözleri kendine bir tane daha doldururken bardağa kaydı ama henüz içmemişti. "Beni delirtiyor. Hiç düşünmek istemiyorum, bunların hiçbirini düşünmek istemiyorum." Sonra o uzun kirpiklerin arasından baktı. "O konuda bana yardım edebilir misin sence?"

Hızlı hareket ederek onu şaşırttım. Elimi uzatıp ensesinden yakalayıverdim. Sertçe, güçlü bir şekilde kavradım ve çıplak teni bana dayanana kadar onu çektim. Bardağı aldım.

"Aç."

Chelsea'nin dudakları aralandı ve bardağı ona doğru kaldırdım, sıvıyı ağzına döktüm. Yutkunduğu anda ağzımı onunkine yapıştırdım; çarpıyor, yakınlaşıyor, votkanın ve acısının tadını alıyordum.

Geri çekildiğimde nefes nefeseydi. Diğer elimi karnından yukarı kaydırıp göğsünü avuçladım. Elimin altındaki meme ucu sertleşti. "Evet. O konuda nasıl yardım edeceğimi biliyorum," diye fısıldadım.

Gecenin kalanında ikimiz de bir daha düşünmeye fırsat bulamadık.

✡✡✡

Pazar sabahı Chelsea benden önce uyandı. Odada dolandığını, kıyafetlerini toplayıp giyindiğini, köpekle ilgilendiğini hissettim. Odaya geri döndü ve yatağın kenarına oturup gözlerimi açmamı bekledi. Gözlerimi açtığımda yüzü daha canlıydı. Daha... kararlıydı. Son iki gündür midemde duran düğüm biraz olsun gevşemeye başladı.

"Bugün kiliseye gitmek istiyordum." Ağzının kenarı birkaç santim yukarı kıvrıldı. "Rachel ve Robbie her hafta çocukları kiliseye götürürdü ama ben henüz bunu başaramadım. Hepsini giydirmek ve kapıdan çıkarmak başlı başına bir iş." Duraksadı, muhtemelen aklında çocukları ve keyif verici bütün zorluklarını canlandırıyordu. "Fakat bugün gitmek istiyorum. Benimle gelmek ister misin?"

Din söz konusu olunca ben inanmayan biriydim. Cenazeler, arada sırada düğünler ve çocukken annemle birlikte katıldığım birkaç ayin dışında kiliseye gitmezdim. Fakat kendimi, "Evet, seninle gelirim," derken buldum.

Kuzen It'i Chelsea'nin evine bıraktık. Chelsea usturuplu, kısa kollu sarı bir elbise ve uyumlu topuklu ayakkabılar giydi. Ayindekileri takip edip onlar diz çökünce çöktüm, kalkınca kalktım ama çoğunlukla onu izledim. Başını eğip dua ederken dudaklarının ellerine değişini, peder son takdisini yaparken yüzünde beliren huzurlu ifadeyi izledim.

Kilisenin dışında, park ettiğim arabamın yanında durduk. "Ne yapacağımı bilmiyorum." Keyifsizce güldü. "Bunca ay hiç yeterli zaman yokmuş gibiydi, şimdiyse zaman var ve... Ben istemiyorum." Bana baktı. "Senin şu pazar günleri yaptığın şeyin var, değil mi?"

Her pazar ortadan kaybolduğumu fark etmesine rağmen bana hiç sormamıştı. Ona kendi kendime söylememi mi bekliyordu acaba?

"Evet, var."

Başını salladı ve öğleden sonrayı yalnız başına geçireceği için kaderine boyun eğmiş göründü. "Benimle gelmek ister misin?" diye sordum.

Başını hızla bana doğru çevirdi. "Eğer... Eğer sen gelmemi istiyorsan."

"Tanışmanı istediğim biri var."

***

Brookside Huzurevi'nin koridorlarında yürürken Chelsea'nin elini tuttum. Yargıç'ın kapısına vardığımızda içeriden Marietta çıktı.

"Selam Jake." Beni geniş bir gülümsemeyle selamladı.

"Merhaba Marietta. Bugün nasıl?"

"Ah tatlım, gerçekten iyi bir gün geçiriyor."

Rahatlayarak koca bir nefes verdim. İstediğim son şey Chelsea'yi zaten olduğundan daha depresif bir hale getirmek olurdu ve Yargıç'ın kötü günü de mutluluk veren bir manzara değildi.

Yanından geçerken başımı salladım ve arkamda Chelsea'yle birlikte odaya girdim.

Yargıç pencerenin kenarındaki deri koltuğunda oturmuş okuyordu. Üzerinde lacivert bir kazak ve taba rengi bir pantolon, ayaklarında da çirkin kahverengi mokasen ayakkabılar vardı.

"Selam ihtiyar."

Yüzü ışıl ışıldı, gözleri özgüvenli ve farkındaydı. "Jake!" Kitabını kapatıp ayağa kalktı, güçlü koluyla beni kucakladı. "Seni görmek ne güzel, oğlum. Nasılsın?"

"İyiyim Yargıç."

Gözleri Chelsea'ye çevrildi ve kırışık bir gülümsemeyle bana baktı. "Nedenini görebiliyorum." Elini uzattı. "Merhaba canım, ben Atticus Faulkner."

Chelsea yüzünde kocaman bir gülümsemeyle elini sıktı. "Ben Chelsea McQuaid... Sizinle tanışmak harika. Jake bana sizden çok bahsetti."

"Açık saçık yalanlardır eminim." Göz kırptı. "Oturun, oturun. Size biraz çay getireyim. Marietta az önce bana bir demlik bıraktı."

Yargıç yerimize oturduğumuzda ve çay fincanlarımız önümüze konulduğunda Chelsea'ye bakıp, "Çok güzelsin canım," dedi.

Chelsea ânında kızarıverdi. "Teşekkür ederim."

"Şimdi, seni rahatsız edecek bir şey söylersem veya yaparsam diye baştan özür dilemeliyim, Chelsea. Ben... bir şeyleri çok hızlı ve son zamanlarda da sıkça unutuyorum."

Chelsea gülümsedi, kilisesinin vitraylı pencerelerindeki azizlerden çok daha sevimliydi. "Endişelenmeyin. Eğer unutursanız hatırlamanıza yardım etmek için burada olacağız."

Aldırdığı uzaklaştırma kararlarıyla dolu bir dosyası olmadan veya posta kutusunda her gün hediyeler, kartlar ve çiçekler bulmadan nasıl yaşadığını anlıyorsam hayatımı siksinler. Çünkü onu Yargıç'la birlikteyken izlediğim sırada... Birinin bu kadını tanıdıktan sonra nasıl olup da ona delicesine ve acınacak kadar âşık olmadığını anlayamadım.

***

O gece daha sonra Chelsea'yle birlikte eve döndük... Yatak odasındaki kocaman küvetin içinde birlikteydik. Önümde oturuyordu, sırtı göğsümdeydi, saçını tepeden toplamıştı ve birkaç ıslak tutam aşağı sarkarak yüzümü gıdıklıyordu. Bir süredir sessizdi. Sessizliği bölen tek şey, suyun dalgalanarak küvetin yanına çarptıkça çıkardığı sesti.

"Ya yarın kaybedersek?"

Dudaklarımı omzunda gezdirdim. "Kaybetmeyeceğiz."

"Ama ya kaybedersek? Onlar..." derken sesi çatladı. "Onları görmeme izin verecekler mi? Ziyaret hakkım olacak mı?"

Bana bakmak için döndü ve sözlerimi dikkatle seçtim. "Bazı adamlar tanıyorum... Çocukların nerede olduğunu bulabilecek kişiler. Ayrıca kimlik ve pasaport yapabilen başka kişileri de tanıyorum. İyi iş çıkarırlar." Parmağımı çenesinde gezdirdim. "Yani... Eğer kaybedersek o adamları ararım. Alabildiğin kadar parayı toparlar... ve gidersin."

"Yani... Meksika'ya falan mı?"

Kıs kıs güldüm. "Hayır. Parlak beyaz McQuaid teni Meksika güneşinin altında çıtır çıtır yanar. Belki Kanada? Regan, Fransızcayı daha mı hızlı öğrenir acaba?"

Chelsea bakışlarını bana dikti, gözleri bir ton daha koyu, daha derin göründü. "Bizim için bunu yapar mıydın?"

Parmaklarımı yumuşak yanağında açtım. "Sizin için *yapmayacağım* tek bir şey bile düşünemiyorum."

Bu da ödümü bokuma karıştırıyordu.

Dizlerinin üzerine kalkıp da kucağıma çıkarken küvetin kenarından dışarı su taştı. Saatler gibi gelen dakikalar boyunca öpüştük. Elini suyun altına daldırdı, avcunda sert ve sıcak olmama rağmen aletimi sıvazlıyordu. Aynı hizaya gelip üstüme oturduğunda yavaş ve nazikti. Kollarımı ona dolayıp yakına, çok daha yakına çektim ve göğüslerini öpüp dilimle meme ucuyla oynadım. Kalçaları yükselip alçalıyordu. Ben de onun sakin, acelesiz ritmiyle hareket ettim.

Cılız bir iniltiyle etrafımda kasıldı, sert bir inlemeyle içinde nabız gibi atarken daha fazlası gibi hissettirdi. Her şey gibi. Daha

önce sahip olduğum hiçbir şeye benzemiyordu ve başka biriyle ulaşamayacağım bir şeydi.

Su soğuduğunda Chelsea'nin başı hâlâ omzumdaydı. En sonunda küvetten çıkıp birbirimizi kuruladık ve birbirimize sokularak yatağında uykuya daldık.

24

Ertesi sabah saat onda, Chelsea'yle birlikte Columbia Bölgesi Aile Mahkemesi'nde 7-A no'lu mahkeme salonuna girdik. Belirlenen masamızdaki yerimize geçtik, Stanton, Sofia ve Brent arkamızdaki ilk sıradaydı. Chelsea gergin ama soğukkanlıydı. Ben mi? Hazır ve zafere açtım. Her zaman taşıdığım bir histi. Endişe yoktu, sadece heves vardı.

Sosyal Hizmetleri temsil eden avukat ana koridorun solundaki yerindeydi; muhafazakâr, ısmarlama takımının eteğini düzeltiyordu. Neredeyse benim kadar özgüvenli görünen, kırklarında, kızıl bir kadındı.

Mübaşir duruşmanın başladığını duyurdu ve yargıç gelince ayağa kalktık. Gri saçlı, gözlük takan, yakasına taktığı dantelden anlaşılacağı üzere Ruth Bader Ginsburg* hayranı bir kadındı. Kimin kim olduğunu söyleyerek formaliteleri geçti, sonra da başlamam için bana izin verdi.

"Sosyal Hizmetler müdürü Dexter Smeed'i kürsüye çağırıyorum, sayın yargıç."

* Amerika Birleşik Devletleri Yüksek Mahkemesi yargıçlığını yapmış Amerikalı avukat ve hukukçu. (ç.n.)

Dexter Smeed tam olarak adı Dexter Smeed olan birinin görünmesini beklediğini gibi görünüyordu. Yuvarlak gözlükler, seyrek saçlar, ütülenmiş ve kolalanmış beyaz gömlek, kahverengi tüvit ceket ve açık yeşil papyon. Yemin etti ve tanık kürsüsüne geçip oturdu.

"Bay Smeed, bugünden önce Chelsea McQuaid'i hiç gördünüz mü?"

"Hayır."

"Onunla hiç tanıştınız mı, evine ziyarete gittiniz mi?"

"Hayır."

"Ona e-posta gönderdiniz mi?"

Smeed boğazını temizledi. "Hayır."

Başımı sallayarak cevabını kabul ettim. "McQuaid çocuklarından biriyle hiç konuştunuz mu?"

"Hayır."

Masanın arkasından çıktım ve kenarına dayandım. "Ancak yine de dosya üzerinde görevli olan, Bayan McQuaid'i ve çocukları gören, konuşan ve ziyaret eden Janet Morrison'ın velayet konusundaki tavsiyesini geçersiz kılma yetkisini kendinizde gördünüz?"

"Evet, gördüm."

"Peki, o karara nasıl vardınız, Bay Smeed?"

"Kurumumda çalışan görevlilerin bütün dosyalarını periyodik olarak incelerim. Dosyada ihtiyacım olan bütün bilgiler vardı. Hassas olmak benim işim. Kimin uygun bir vasi olduğuna," derken gözlerini Chelsea'ye çevirdi ve imalı bir şekilde duraksadı, "ve kimin olmadığına karar vermek benim işim."

Bu herif kızarmış ekmek gibiydi. Lanet bir kızarmış ekmek ama köpeğin bile dokunmayacağı, yanmış türden.

Sağa doğru hareket ederek Chelsea'yi görüş alanından çıkardım. "Karınız şanslı bir kadın." Başımı iki yana salladım. "Sizde de kayda değer bir çift taşak..."

"Sayın yargıç!" Kurum avukatı ayağa fırladı.

Yargıç çenesini eğip bana yukarıdan dik dik baktı. "O yorum size beş yüz dolara mal oldu, Bay Becker. Benim mahkememde uygun davranışta bulunacaksınız, yoksa müvekkilinizin başka bir avukat aramasını mı istersiniz? Başka bir uyarı olmayacak, anlaşıldı mı?"

Çoğu yargıcın mizah anlayışı gerçekten zayıftı.

"Tamamen. Kusuruma bakmayın."

Sonra bakışlarımı yeniden Bay Smeed'e çevirdim. "O konuya daha sonra geri dönelim. Şu an için bana Carrie Morgan isminin tanıdık gelip gelmediğini söyleyebilir misiniz?"

Bir an için düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Hayır."

Masadaki dosyayı aldım ve içindekilere göz gezdirdim. "Carrie yedi yaşındayken –yani üç yıl önce– annesi federal uyuşturucu suçlamalarıyla tutuklanınca Sosyal Hizmetlerin gözetimine alındı. Sizin kurumunuzun gözetimi altında koruyucu ailenin yanına verildi. Altı ay sonra keskin olmayan bir cisimle kafasına aldığı darbe sonucunda öldü. Otopside istismar bulguları vardı." Gözlerimi ona diktim, sesim de gözlerim kadar soğuktu. "Bir şey çağrıştırıyor mu?"

"O davaya aşinalığım yok, hayır."

"Hımm. Tamam." Masadan başka bir dosya aldım. "Peki ya on dört yaşındaki Michael Tillings? Onun davasına aşina mısınız?"

Smeed yerinde rahatsızca kıpırdandı. "Evet, biliyorum."

"Güzel. Lütfen Michael Tillings'e ne olduğunu mahkemeye anlatın, Bay Smeed."

"Vefat etti."

Kaçamak cevap veriyor, hiç istemediği bir uçurumun kenarına yaklaşırken topuklarını yere saplıyordu. Ben de onu aşağı iten adam oluyordum.

"Vefat mı etti? Bu, durumu çok nazik bir şekilde dile getirmek oluyor. Öldürüldü, doğru değil mi? Sosyal Hizmetler tarafından işletilen bir grup evindeyken oradaki birkaç çocuk tarafından dövülmedi mi?"

Gönülsüzce cevap verdi. "Evet, çeteyle alakalı olduğundan şüpheleniyoruz."

"Çeteyle alakalı olsun ya da olmasın, oğlan öldü. Sizin kurumunuzun gözetimi altındayken."

Smeed başıyla onayladı, bakışları donuktu. "Doğru."

Üçüncü dosyayı aldım. "Matilda Weiss, dört yaşında."

Karşı tarafın avukatı delikten fırlayan kemirgen gibi fırladı. "Bunun Chelsea McQuaid'in vasi olarak yeterliliğiyle ne alakası var?"

"Oraya geliyorum, sayın yargıç."

"Oraya hızla gelin, Bay Becker," diye cevap verdi.

"Weiss davasından bahsedin Bay Smeed, dosyasında imzanız var."

Ellerini pantolonuna sildi, burnunu çekti ve sonra cevap verdi. "Weiss ailesine karşı çocuk istismarı suçlaması vardı."

"Araştırdınız mı? Evi ziyaret ettiniz mi ya da soruşturma yürüttünüz mü?"

"Evet."

"Neler buldunuz?"

Gerçekten cevap vermek istemiyormuşçasına duraksadı. Fakat seçim şansı yoktu.

"Harekete geçmek için yeterli kanıt olmadığına karar verdim."

Biriken enerjiyle parmaklarım karıncalandı. "Yani dosyayı kapattınız?"

"Evet."

"İki ay sonra ne oldu?"

"Komşulardan biri, Matilda'yı... Çöpü karıştırırken buldu. Yemek arıyordu."

"Çünkü ebeveynleri onu aç bırakıyordu," diyerek durumu belirttim, midem bulanıyordu.

"Evet."

"Onu istismar ediyorlardı. Siz istismar olmadığına karar vermişken hem de."

İlk defa gözlerimin içine baktı, ifadesi sadece gergin değil, suçluydu da. Kayıp çocukların ve isimsiz yüzlerin hayaletleri dadanıyordu. "Tam olarak nereye varmak istiyorsunuz, Bay Becker?"

Daha da yaklaştım. "Hassas olmanın, kimin uygun bir vasi olduğuna veya olmadığına karar vermenin işiniz olduğunu söylediniz. Yani demek istediğim şu *Dexter*, bazen sen ve kurumun tamamen yanlış olan kararlar veriyorsunuz."

Sözlerimin havada asılı kalmasına izin verdim.

Masaya doğru geri dönerken ekledim. "Katılmıyor musunuz?"

"Hayır, katılmıyorum."

"Öyle mi?" Yerden bir kutu aldım ve masanın üzerine yerleştirdim. "Aksini söyleyen trajik örneklerle dolu bir kutum var. Buna bütün gün devam edebiliriz."

Kekeledi. "Her biri... Her dosya farklıdır. Sadece... bir durumda şartlar gözden kaçırıldı diye sonrakinde de hatalar olacağı anlamına gelmez." Kendini yatıştırmak için bir nefes aldı. "O çocuklar hakkında konuşuyorsunuz Bay Becker, isimlerini ve yaşlarını öylece söylüyorsunuz çünkü sizin için onlar sadece bu. Benim içinse... Önemliler."

Bundan daha çok yanılamazdı. Onlar sadece isim değildi, yüzleri vardı. O korkunç raporların her sayfasında Riley'nin, Rory'nin ya da Rosaleen'in yüzünü gördüm.

"Bizim gözetimimiz altındaki hiçbir çocuğu yüzüstü bırakmamak için gücümün yettiği her şeyi yapacağım." Smeed tanık kürsüsünün kenarına parmağını vurdu. "İşte tam da bu yüzden McQuaid çocukları bizim bakımımızda kalmalı. İkaz işaretleri..."

Elimi masaya vurdum. "İkaz işaretleri! Bu konuyu açmanıza çok memnunum. Hadi onlardan konuşalım." Hareketlerim hızlı, önünde ileri geri yürürken kendinden emindi. "Raporunuzda, sizi McQuaid çocuklarını Chelsea'den almaya iten birden fazla olayın birleşimi olduğunu söylemişsiniz?"

"Bu doğru."

"O olaylardan biri Riley McQuaid'in alkollü bir partide basılması."

"Evet." Cevapladıktan sonra ders vermeye başladı. "Reşit olmayanların içki içmesi, ebeveyn kontrol eksikliğinin bir işaretidir."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Ergenlerin yüzde elli birinin on beşinci doğum günlerinden önce alkolü tecrübe ettiğinin farkında mısınız?"

"Doğru veya yanlış diyemem, net istatistiği bilmiyorum."

Yine öne doğru çıkarak ona yaklaştım. "Fakat eğer doğruysa –yani oran yüzde elli birse– bu ortalama demek olurdu, değil mi?"

"Bu, izin verilebilir yapmaz..."

"Hayır, Dexter, yapmaz. Sadece *normal* yapar."

Dosyanın sayfasını şak diye çevirdim ve parmağımı ortasına kadar indirdim. "Sonraki konunuz? Rory'nin kolunu kırması?"

"Bu doğru. Vahim yaralanmalar, çatlaklar her zaman endişe sebebidir."

"Geçen yıl Birleşik Devletlerde yedi milyondan fazla insan bir kemiğini kırmış olsa da mı?" diye bilgi verdim ona. "Ortalama bir yetişkin insan, ömrü boyunca iki kemiğini kırıyor. Rory sağlıklı, hareketli ve dokuz yaşında bir çocuk. O yüzden tekrar edi-

yorum, bu istatistiklere bakınca bir noktada kolunu kırmaması daha şaşırtıcı olurdu."

İç geçirdi. Gözlerini ovaladı. Çünkü onu yoruyordum. Strese sokuyordum.

Güzel.

"İkaz işareti olarak başka ne dikkatinizi çekti?" diye sordum.

"Rory McQuaid'in tutuklanması ve bununla birlikte, diğer ufaklardan birinin de sınıf arkadaşıyla fiziksel münakaşası."

"Diğer ufağın ismi Raymond. Tekrar ediyorum, onun yaşındaki bir oğlan çocuğunun okul bahçesinde kavga etmesi olağandışı bir durum değil."

"Hayır," -Smeed gözlüğünü düzeltti- "ama diğer durumlara eklediğinizde birleşerek..."

"Bu çocukların, ebeveynlerini kaybettiğinin farkındasınız değil mi? Vahşice? Beklenmedik şekilde?"

"Evet ama..."

"Hislerini dışa vurdukları hiç aklınıza geldi mi? Katlanmak zorunda oldukları duygusal travmayla başa çıkmak için çabaladıkları?"

"Ancak..."

Bir adım daha yaklaştım, sesim öfkeden yükseliyordu. Çünkü onlar için zaman ayırmamıştı, onları görmeye zahmet bile etmemişti. Hepsinin nedeni, en iyisini bildiğini düşünmesiydi. "Bir an için bile olsa, ikaz işaretleri çok; çünkü altı tane çocuk var diye düşündünüz mü? Günlük kilometre taşlarını aşan, son derece normal çocuklar olduğunu. Sadece onlar hepsini aynı anda yapıyorlar!"

"Hayır. Bilmiyorsunuz..."

"Sana neyi bildiğimi söyleyeyim, Dexter," dedim tükürür gibi. "O çocukları ellerinde kalan tek aileden koparıp aldığını biliyo-

rum. Onları bildikleri tek yuvalarından aldın. İstendikleri ve sevildikleri, hepsinden de önemlisi güvende oldukları yerden!"

"Güvende değillerdi!" diye bağırarak karşılık verdi ve Chelsea'yi gösterdi. "Onun çocuk bakma becerisi..."

"Beceri gelip de seni gö..."

Yargıç tokmağını vurup düzen istedi.

Derin bir nefes aldım ve aklımı topladım.

Yargıca elimi rica eder gibi kaldırdım. "Sadece bir veya iki soru daha, sayın yargıç."

Mutlu görünmüyordu. "Devam edin."

Sorumu sorarken sesim düzdü. "Eğer Robert ve Rachel McQuaid kurtulmuş olsaydı ve tüm bu 'ikaz işaretleri' aynı şekilde oluşsaydı, ebeveynlerin velayetini sonlandırmak için çabalar mıydınız?"

Bu büyüktü. Açıkladığım istatistiklerden veya karşıt savlarımdan daha önemliydi.

"Ben gerçekleri uygularım, Bay Becker. Gerçekleri. Sizin hipotezlerinize karşılık vermeyeceğim," diyerek dudak büktü.

Ta ki yargıç konuşana kadar. "Aslında bu, benim de duymak istediğim bir cevap, Bay Smeed. Eğer çocuklar biyolojik ebeveynlerinin gözetiminde olsaydı –sizin verdiğiniz bilgilere göre– durum onları evlerinden ayırmayı gerektirecek kadar büyük müydü?"

Adam gözlerini kırpıştırıp yutkundu. Bakışlarını dikti ve kıpırdandı. Fakat bir yargıca yalan söyleyecek kadar aptal değildi. "Böyle bir şeye öngörüde bulunacaksam sayın yargıç, eğer biyolojik ailenin olduğu iki ebeveynli bir ailede olsalardı... Hayır, çocukların velayetinin alınması için uğraşmazdık."

"Sosyal Hizmetlerin radarına girerler miydi?" diye sordum. "Kırık bir kol, oyun parkında bir kavga, basılan bir parti... McQuaidleri hiç duyar mıydınız?"

Başını yere eğdi, yine kıpırdandı ve sonra, "Büyük ihtimalle... hayır," dedi.

Tak. İşte sana sayı.

"Onunla işim bitti, sayın yargıç."

***

Sosyal Hizmetlerin avukatı da Smeed'i sorguladıktan sonra -ciddi sonuçlar ve Chelsea'nin vasiliğinin yarattığı muhtemel güvenliksiz çevre hakkındaki saçma iddialarını pekiştirdi- kürsüden kalktı. Masanın altından Chelsea'nin dizini sıktım, sonra ayağa kalktım ve kürsüye onu çağırdım. Yemin edip kürsüye oturdu, ufak ve çekingen görünüyordu.

Göz göze geldik ve ona gülümsedim, sonra rahat bir şekilde masaya yaslandım.

"Gergin misin Chelsea?"

Yargıca baktı, sonra bana geri döndü. "Biraz, evet."

"Olma. Sadece sen ve ben biraz sohbet edeceğiz."

Başını salladı ve başladım.

"Bana çocuklardan bahset."

Chelsea, Riley'nin büyüdükçe ne kadar azimli olduğunu ve Rory'nin bir gün büyük şeyler yapmasını sağlayacak erken gelişmiş enerjisini anlatırken resmen ışık saçtı. Raymond'ın nazik doğasından ve Rosaleen'le aynı ortamda bulunup da gülümsemeyecek tek kişi olamayacağını söylerken gülümsedi. Regan'ın kardeşlerinden bir şeyleri öğrenmesinden bahsederken ve Ronan'ın ne kadar iyi bir bebek olduğunu, bir gün olacağını bildiği harika çocuğa dönüşmesini izlemek için yanında olmayı ne kadar çok istediğini söylerken gözleri doldu.

"Yirmi altı yaşındasın," dedim. "Kaliforniya'da koca bir hayatın vardı: arkadaşların, evin, okulun. Hepsini bir kenara bıraktın ve yeğenlerinin vasisi olmak için buraya geldin. Onları yetiştirmemeyi hiç

düşündün mü? Sosyal Hizmetlerin onlar için yeni evler bulmasına izin vermeyi?"

Çenesini havaya kaldırdı. "Asla. Bir saniye için bile düşünmedim."

"Neden?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Çünkü onları seviyorum. Onlar benim. Bu çocukları yetiştirmek, yapacağım en önemli şey." Yargıca dönerken gözleri nemlendi. "Bazı günler zor, sayın yargıç... Ancak o günlerde bile öyle çok neşe var ki. Onlar benim için her şey demek."

Chelsea'ye başımı sallayıp harika bir iş çıkardığını haber verdim. Sonra oturdum ve sıra, kurumun avukatına geldi.

Kadın ayağa kalktı. "Bayan McQuaid, avukatınız Jake Becker ile ilişkinizin doğası nedir?"

Ayağa fırladım. "Sayın yargıç, karşı tarafın avukatı, McQuaid çocuklarına karşı herhangi bir tehlike oluşturduğumu ima etmiyorsa bu tür bir sorgulama son derece yersiz."

"Katılıyorum. Devam edin."

Etti. Çocuklarla yaşanan olayları, Chelsea'nin ihmali sonucunda olmuş gibi çevirmeye çalışıyordu. Fakat bir şeyin olduğu yoktu. Ateş olmadığı için duman da çıkmıyordu.

Chelsea'nin işi bitince çocukların doktorunun ifadesini sundum. Çocukların sağlıklı olduklarını ve ziyaretlerine tam da zamanında geldiklerini söylüyordu. Ayrıca Chelsea'nin vasi olarak yeterli olduğuna dair güçlendiren kanıt ve bir destek sistemi olduğunu göstermek için Sofia, Stanton ve Brent'ten de ifadeler sundum. Sosyal Hizmetler başta onlara velayeti kazandıran argümanlarının arkasında durdu ve ikimiz de söyleyeceklerimizi söyledik. Yargıç, dava üzerinde düşüneceğini ve en kısa sürede kararını açıklayacağını bildirdi. Sonra mahkeme ara verdi.

Yargıç mahkeme salonundan ayrıldıktan sonra Chelsea bana döndü. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi... Bekliyoruz."

25

Öğle yemeğinde mahkemeye yakın bir yere gittik; ancak Brent'in sinir bozucu çabalarına rağmen Chelsea yemeğine dokunmadı. İki saat sonra da duruşma tekrar başladı. Yargıç kararını açıklamak için boğazını temizlerken Chelsea masanın altından elimi sımsıkı tuttu.

"Dokuz çocuklu bir ailenin ferdi olarak bu davayı karara bağlamak için kendimi son derece vasıflı görüyorum." Gözlüğünün üzerinden bize baktı. "Bayan McQuaid'in belirttiği gibi, çocuk büyütmek zor. Özellikle de yaşları altı ay ile on dört arasında değişen altı çocuğu büyütmek. İster bir çocuk olsun isterse on, çocukların onları önemseyen ve uygun şartlarda büyümelerini sağlayacak, güvenli bir ortam sunacak bir vasinin velayetinde büyüdüklerinden emin olmak yine de mahkemenin sorumluluğunda. Sunulan kanıtların hepsini inceledikten sonra, Chelsea McQuaid'in tam bir koruyucu olduğuna inanıyorum..."

Zihnimde zaferle bağırdım ve Chelsea ağlamaya başladı.

"Şu andan itibaren geçerli olmak üzere, reşit olmayan altı çocuğun velayetinin Bayan McQuaid'e iade edilmesine karar

veriyorum." Dikkatini Sosyal Hizmetler tarafına çevirdi. "Aile ve Sosyal Hizmetler sadece ebeveynlik becerisinin yargılanması görevini yürütmüyor, aynı zamanda onlara destek oluyor. Bizim işimiz aileleri ayırmak ve onlar için neyin daha iyi olduğunu iddia etmek değil, birlikte kalmaları için bir yol bulmak. Aile ve Sosyal Hizmetler olarak bu dava hakkında mahkemeye aylık güncelleme sunacaksınız ve hiç şüpheniz olmasın, her yardım gerektiğinde kurumun gittikçe artan bir katılım sağlayıp sağlamadığını takip edeceğim." Chelsea'ye bakıp gülümsedi. "İyi şanslar, Bayan McQuaid. Oturuma son veriyorum."

Chelsea kendini kollarıma atarken Brent, Sofia ve Stanton da gülümsüyordu. Chelsea başını kaldırıp bana baktı. "Gidip onları alabilir miyiz?"

"Evet, alabiliriz."

"Hemen şimdi mi?" diyerek zıpladı.

"Hemen şimdi," derken kahkaha attım.

***

Chelsea'nin ağabeyinin kamyonetini aldık ve Janet'ın sağladığı bilgiyle, canavarları almak için şehrin kuzeyine doğru bir saatlik yol gittik. Chelsea oraya gidene kadar konuşup gülümsedi, acayip neşeli görünüyordu. Biz yoldayken Janet koruyucu aileye bilgi verdi, o yüzden kapılarında bittiğimizde şaşırmadılar. Güzel bir yerdi. Büyük bir ev, sessiz bir muhit. Kapıyı açan güzel sarışın, Chelsea'ye çocukların bahçede olduğunu söyledi. Kayan cam kapıları açtık ve arka bahçeye çıktık. Çocukları görseniz, Chelsea'yi iki gün değil de iyi yıldır görmediklerini zannederdiniz.

İşte o kadar mutlulardı. Ona öyle hızlı koştular ki. Onu gördüklerinde öyle bir çığlık attılar ki. Ona öyle uzun uzun sarıldılar ki... Gitmesine asla izin vermeyeceklermiş gibiydi.

"Buradasın!" diye bağırdı Rosaleen, halası aynı anda hepsine birden sarılmaya çalışıyordu. "Geleceğini biliyordum, biliyordum!"

Rory, Chelsea'ye, "Eve gidebilir miyiz?" diye sordu.

"Evet, eve gidiyoruz."

Regan kucaklaşan bedenlerin arasında dengesini kaybedip poposunun üstüne, çimenlere düşünce onu kucağıma alıp kaldırdım. Bir müddet onu havada tuttuktan sonra rahat bir şekilde kollarıma yerleştirdim. Regan küçük ellerini yanaklarıma koydu, yüzüme baktı ve üçüncü kelimesini haykırdı.

"Jake!"

Bütün dünya bulanıklaştı.

"Vay be ufaklık, kelimelerle aran çok iyi."

***

Eve geri döndüğümüzde ve çocuklar eşyalarını boşalttığında saat dörde geliyordu. Hepsi tekrar evde olmaktan dolayı öyle heyecanlı, öyle canlıydı ki Chelsea'yi parti vermeye ikna ettiler.

O da kabul etti.

Onlara bir daha asla hayır diyememe ihtimali vardı.

Birkaç saat sonra elimizde pizza kutuları, kolalar, kâğıt şeritler ve balonlar vardı. Stanton, Sofia ve Brent geldi, Janet geldi, komşularla birlikte çocukların arkadaşları ve onların aileleri geldi. Ben arkada oyalandım, duvara dayanıp izledim.

Kendimi uzaklaştırıyordum. Hepsinden. Bir bardak kola içiyordum ve aslında buzluğun gerisinde gömülü duran Southern Comfort'la karıştırabilmeyi diliyordum.

Dışarı çıkıp arka verandaya adım attığımda hava kararmıştı. Parlak mor ve beyaz sümbüller her yanda açmıştı, ağır kokuları fena halde kusacakmışım gibi hissettirdi. İçeriden gelen sesler yankılanıyordu: çocukların tiz, keyifli çığlıkları, müzik, Stanton'ın derinden gelen kahkahası, yetişkinlerin sohbetinin homurtusu.

Dışarıdaki hava serin olsa da terlemeye başladım.

Dün Chelsea'yle kiliseye gidince duyduğum kutsal metni hatırladım. Getsemani Bahçesi'nde ıstırap çeken ve asla gelmeyecek olan bağışlanmayı bekleyen İsa'yla ilgiliydi.

Bu kâse benden uzaklaştırılsın...[*]

Şu anda oldukça ironik görünüyordu.

"Onu terk edeceksin, değil mi?"

Başımı hızla bahçenin köşesine çevirdiğimde, evden gelen ışıkların yarattığı gölgede gizlenmiş Riley'yi gördüm.

Sesi kızgın geliyordu.

"Ne yaptığını görüyorum, ondan nasıl uzaklaştığını. Bütün gece ondan nasıl uzak durduğunu... Okulumdaki oğlanların kafeteryadaki herkesin önünde kızları terk etmeden hemen önceki halleri gibi davranıyorsun." Öfkesi kafa karışıklığı ve kırgınlığa dönüştü. "Bunu nasıl yapabilirsin? Chelsea tanıdığım en iyi insan. Seni seviyor."

"Riley..."

"Seviyor! Bu bariz. Seninle çok mutlu. Neden bunu ondan alasın?"

Ensemi ovaladım. Ardında bir sürü başarısı olan yargıçların önünde argümanlar sunmuştum. Gerçekten büyük hukuk insanlarıydı, kimilerini lanet olası hukuk fakültesinde ders olarak görmüştüm. Buna rağmen buz gibiydim.

On dört yaşındaki bir gence kendimi açıklamaya çalışırken aynısını söyleyemezdim.

"Riley... bu... Karmaşık. Deniyorum... Sen anlayamazsın..." En eski mazereti kullandım. En ilkel bahane. "Büyüdüğünde anlayacaksın."

Acınasıydım.

---

* Matta 26:39 (ç.n.)

Tiksintiyle bir ses çıkardı, sonra beni parçalara böldü. "Benimle ilk defa aptal bir çocukmuşum gibi konuşuyorsun. İşin aslı şu ki asıl aptal olan *sensin*!"

Riley sessizliğime karşılık başını iki yana salladı. "Sen onu hak etmiyorsun. Hiçbirimizi hak etmiyorsun." Ayaklarını yere vura vura yanımdan geçti, kahverengi saçlarını öfkeyle savurdu. "Pisliksin!"

Kapıyı çekip açtı ve içeride kayboldu.

Yalnız başıma kalınca, "Evet, biliyorum," diye fısıldadım.

Kapı Riley'nin arkasından çarpmadan önce Chelsea verandaya çıktı.

"İşte buradasın. Riley mutlu görünmüyor." Kollarını boynuma doladı ve bana yaslandı. "Şimdiden ergenlik draması mı var?" Kusursuz dudakları büzüştü. "Birkaç günlüğüne ara vereceğimizi düşünmüştüm."

Geriye doğru çekilip kollarını yakaladım ve yavaşça bedenimden ayırdım. Sesim bitap bir fısıltıdan ibaretti. "Chelsea... Bunu yapamayız."

Başka kafası karıştı, hâlâ gülümsüyordu. Fakat sonra gülümsemesi soldu ve anladı. Kollarını kendine doladı. "Zaten yaptığımızı sanıyordum. Gerçekten iyi gittiğimizi sanıyordum."

Öyleydik. Fakat çok fazlaydı. Çok hızlı, çok yoğun ve çok... Kafa karıştırıcıydı. Dün söylediğim şeyde ciddiydim, onun için yapmayacağım tek bir şey bile aklıma gelmiyordu. Onlar için.

"Sana değer veriyorum, Chelsea." Evi işaret ettim. "Hepinize çok fazla değer veriyorum. Fakat bir aile... O türden bir sorumluluk, benim için asla planın bir parçası olmadı. Benim rol modellerim, karısını yumruklamaktan hoşlanan bir ayyaş ve kürsüsüyle evli, çapkın bir işkolikti. Bunun nasıl yapılacağını bilmiyorum."

Kariyerimde defalarca risk almıştım. Risk ne kadar büyürse ödüller de o kadar büyürdü. Fakat onları riske atamazdım. Onlar çok önemli, çok değerliydi. Ne halt ettiğimi bilmediğim için batırabileceğimi, onlara zarar verebileceğimi bilmenin ihtimali bile ödümü patlatıyordu.

Dudaklarımı yaladım, ona bakmıyordum. "Şimdi çocukların güvende ve senin de iyi olduğunu bildiğim için bundan uzaklaşmam gerekiyor."

Hep bitecekti. Bugün, bir ay veya altı ay sonra... ve onun için asla iyi bitmeyecekti. Çok daha uzun zaman önce geri çekilmeliydim.

Fakat o çok... kendiydi.

Ben de bencil bir gerzektim.

Nefes aldı, sonra yavaşça verdi. Tıpkı kalbinin hızını yavaşlatmaya çalıştığında yapmaya çalıştığı gibi. Bunu bilmekten nefret ettim. Ne düşündüğünü, ne söyleyeceğini hayal edebilmekten nefret ettim.

"Jake, korkutucu olduğunu biliyorum. Ben de korkuyorum. Fakat bazı şeyler uğrunda korkmaya değer. Birlikte yapabiliriz..."

Ya işi doğru yap... Ya da zahmet etme.

O yüzden kendimi o yürek burkan mavi gözlere bakmaya zorladım. Dişlerimi sıkarak yalan söyledim.

"Ben bunu istemiyorum, Chelsea."

Ona vurup içindeki havayı boşaltmışım gibi nefesi kesildi.

"Bu hayatı istemiyorum. Seninle ve çocuklarla arkadaş olabilirim ama aramızdaki bu şey her ne ise şimdi bitmesi gerekiyor." Saçlarımın arasından elimi geçirip sertçe çektim, acı beni odaklıyordu. Karar vermemi sağlıyordu. "Sen, bir gün evlenmek isteyecek türden bir kadınsın. O adamı arıyor olmalısın. Fakat ben o değilim. Birlikte geçirdiğimiz zaman sadece... boşa olacak."

Sesi donuktu. Zorlukla çıkıyordu. "Anlıyorum."

Gözyaşlarını duyabiliyordum. Bakmayacaktım, bakamazdım. Ancak suratından aşağı yavaşça aktıklarını resmen hissedebiliyordum.

Boğazını temizledi. "Oğlanlar seni idol olarak görüyorlar, Jake. Hepsi öyle. Lütfen sakın..."

"Yapmayacağım," diyerek söz verdim. "Onları ya da seni terk etmeyeceğim. Hâlâ yardım etmek istiyorum." Sesimi toparladım ve daha hızlı konuşmaya başladım. "Neye ihtiyacın olursa. Onları antrenmana götüreceğim, maçlarında orada olacağım, bakıcılık yapacağım veya sadece onlarla olacağım. Seni yarı yolda bırakmayacağım, Chelsea."

En sonunda yüzüne bakacak cesareti buldum.

Fakat bakmamalıydım.

Yüzü ay kadar beyazdı, kirpikleri de ıslanıp kararmıştı. Gözünün kenarından sessizce bir damla yaş süzüldü, porselen yanağında gümüş rengi bir iz bırakıyordu.

"Üzgünüm."

Öyleydim, çok ama çok üzgündüm.

Chelsea çenesini havaya kaldırdı ve cesaretle omuzlarını dimdik tuttu. Sessiz, sonu gelmeyen gücüyle. Parmaklarıyla yaşları sildi. "Anlıyorum Jake. Dürüstlüğün için," –yutkundu– "teşekkür ederim." Sesi gittikçe yumuşadı. "Biz de sana değer veriyoruz, hem de çok. Eğer istediğin şey arkadaşlıksa o zaman sadece arkadaş olarak yürütürüz."

Kelimeleri dudaklarından duymak, olduğum yere sinmeme sebep oldu.

Fakat sessizce başımı sallayarak bunu gizledim.

Chelsea kapıya doğru bir adım attı ve bedenimdeki her hücre onu durdurmam için haykırdı. Tut onu, çevir ve tekrar gülümse-

yene kadar öp. Dizlerimin üstüne çökmek ve her şeyi geri almak istedim. Son beş dakikayı geri almayı istedim.

Fakat doğru şeyi yapmaya çalışıyordum. Hayal ettiğimden bile daha zor olsa da.

Chelsea uzaklaşırken gözlerimi sımsıkı kapattım, ayaklarımı ve ellerimi taş gibi hareketsiz kalsınlar diye zorladım... Ve gitmesine izin verdim.

26

Günler geçip haftalara dönüştü. Çocuklara olan sözümü tuttum. Bazen okul otobüsünden indiklerinde oradaydım ya da Rosaleen'in piyano dersleri sırasında yakındım. Arada bir Regan ve Ronan'ı lanet 'Annem ve Ben' oyun günlerine götürdüm. Rory'nin Küçükler Ligi maçlarına gittim ve oradaki her babadan daha yüksek sesle bağırdım. Chelsea'yle aramızdaki şeylerse... Medeniydi. Son derece kibardık. Neredeyse bana küfretmesini, bağırmasını, puştun teki olduğumu söylemesini diliyordum. Bu gayri şahsi, son derece mesafeli şeyden çok daha iyi olurdu. Benimle tıpkı Yargıç'ın kim olduğum hakkında hiçbir fikrinin bulunmadığı günlerde konuştuğu gibi konuşuyordu.

Bir yabancıymışım gibi.

Brent, velayet duruşmasından iki hafta sonra ofisime girdi. "Dostum, bu akşam ben ve Lucy Patterson, sen ve Lucy'nin arkadaşı. İşten sonra bir şeyler yemeye gideceğiz."

"Hiç sanmıyorum," diye cevap verirken başımı bilgisayarımdan kaldırmaya zahmet etmedim.

"İşte senin sorunun da bu, Jake. Çok fazla düşünüyorsun. İndiğin o ata geri binmelisin, küçük kampçı. Sonra da o atı sürmelisin." Masamdaki kalemle oynadı. "Lucy'yi birkaç defa daha dışarı çıkardım, yavaş yavaş ilerliyoruz. Arkadaşının senden hoşlandığını, seni sorup durduğunu söyledi."

Gözlerimi ovaladım. "Arkadaşının adı neydi bu arada?"

Omzunu silkti. "Bilmem. Ama önemli değil, geliyorsun. Hayırı cevap olarak kabul etmeyeceğim."

Brent aklına bir fikir koyduğunda Sofia'nın köpeğinin çenesi gibi inatçı olabiliyordu. Peşini bırakmıyordu. O yüzden mümkün olduğunca hızlı şekilde işe dönmek için pes ettim.

"İyi."

"Harika." Gülümsedi. "Altıda buluşuyoruz."

***

Brent, Lucy ve adını hâlâ bilmediğim sıkı kıçlı arkadaşıyla akşam yemeğimiz bir kez daha sıradandı. Basitti. Unutulabilirdi. Bir spor barında buluşup sıcak sandviç yedik, ardından biraz bilardo oynamak için yandaki kısma geçtik. Lucy'nin arkadaşı benimle flört etti, ona bilardo sopasını nasıl tutacağını öğretmemi sağlamaya çalıştı. Fakat içimden gelmedi. Bu sadece kaba olmama çabasıydı.

Sonsuzluk gibi gelen iki saatin ardından geceyi bitirdik. Dördümüz birlikte barın kapısından kaldırıma çıktık.

Sağa döndüm ve kendimi büyüleyici, masmavi gözlere bakarken buldum.

"Jake!" dedi Chelsea, o da benim kadar şaşkındı.

"Chelsea... Merhaba."

Çocuklar her tarafını sarıyordu; Raymond solunda Ronan'ın bebek arabasını itiyordu, Riley sağında Rosaleen'in elini tutuyordu. Regan ise kucağındaydı.

Regan en sevdiği yeni kelimesini kullanarak, "Jake!" diye bağırdı.

"Merhaba ufaklık."

Brent'i, sarışın Lucy'yi ve yanımdaki esmeri görünce Chelsea'nin yüz ifadesi şaşkınlıktan tuhaf bir hale büründü. Hafifçe rengi attı, yaralanmış gibi görünüyordu.

Rosaleen dışarıda kalmamak için zıplayarak, "Merhaba Jake!" dedi.

Ben gülümserken esmer ona doğru eğildi. "Çoook tatlısın! Kardeşimin yakında bir bebeği olacak ve umarım senin gibi görünür." Rosaleen'in burnuna dokunduğunda ufaklık hoşnutsuzlukla burnunu buruşturdu.

Rosaleen tavırlı bir şekilde, "*Sen* kimsin?" diye sordu.

"Hadi Rosaleen." Riley, kardeşinin elini çekip bana soğuk davrandı ve ondan daha soğuk bir bakış attı. "Raymond, hadi yürümeye devam edelim. Chelsea Hala, sokağın sonunda seninle buluşuruz."

Ben hâlâ Chelsea'ye bakarken onlar etrafımızdan dolanıp gitti.

"Burada... Burada ne yapıyorsun?"

"Rory'nin terapisti seansını ertelemek zorunda kaldı. Rory şu anda orada ve ben de çocuklara beklerken dondurma yeme sözü verdim... o yüzden bunu yapıyoruz. Dondurma almak için şu yöne," –omzumun üzerinden gösterdi– "gidiyoruz."

Sonradan aklına gelmiş gibi Brent'e göz attı. "Selam Brent, seni gördüğüme sevindim."

Brent yumuşak bir sesle, "Ben de seni, Chelsea," diye cevap verdi.

Regan'ı kalçasında daha yukarı çıkardı ve saçını kulağının arkasına itti. "Pekâlâ... Gitmeliyim. İyi geceler."

Etrafımdan dolanıp geçti. Fakat sadece birkaç adım atabildi.

"Chelsea!" Seslenirken adı ciğerlerimin en derin yerinden kopup gelmiş gibi çıktı. Hızla hareket ederek önüne geçtim. "Açıklayabilirim. Bu düşündüğün..."

"Jake, açıklamak zorunda değilsin," dedi nazikçe, başını iki yana sallıyordu. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Bunun doğru olduğunu biliyordum. O zaman neden hayalarımdan tekmelenmişim gibi hissettiriyordu?

Birkaç saniye boyunca o şekilde durduk. Sonra Regan'a uzandım. "Çocuklara dondurma almana yardım etmeme izin ver."

Fakat Chelsea geriye çekildi. Uzanamayacağım yere. "Hayır. Sıkıntı yok." Gülümsemesi çok yumuşaktı. Çok hüzünlüydü. "Kendi başıma yapabilirim."

Yürüyüp uzaklaştı ve beni kaldırımda dururken bıraktı. Yalnız başıma.

***

Birkaç gün sonra ofisimdeydim, Stanton da masasındaydı. "Bu akşam Sofia'yla birlikte maçı izlemeye geliyor musunuz?" diye sordum.

"Ah... Hayır. Planlarda değişiklik oldu."

"Ne yapacaksınız?"

Sofia ofisimize girdi, zamanlaması her zamanki gibi kusursuzdu. "Chelsea için çocuklara bakacağız."

Sandalyemde geriye kaykıldım ve iş tamamen unutuldu.

"Neden? Demek istediğim, neden benden istemedi?"

Sofia, Stanton'a bir dosya verdi. "Muhtemelen randevusu olduğu ve durumun rahatsız edici olmamasını istediği içindir."

"Randevu mu?"

Aklıma gelen ilk şey, bunu benimle ödeşmek için yaptığıydı. Aptalca çifte randevumuzda beni yakalamıştı. Fakat Chelsea öyle

biri değildi, küçük düşünen biri değildi. Bu da devam ettiği için randevuya çıktığı anlamına geliyordu. Tıpkı ona söylediğim gibi.

Siktir.

"Sen... Sana kiminle çıktığını söyledi mi?"

Sofia ela gözlerinde bana karşı hiç sempati barındırmadan baktı. "Söyledi aslında. Tom Caldwell'le."

"Tom Caldwell'le mi? Hadi oradan! O nasıl oldu?"

"Görünüşe göre Chelsea markette Tom'a rastlamış. Konuşmaya başlamışlar, Tom onun müsait olup olmadığını sormuş ve sonra da çıkma teklifi etmiş."

Orospu çocuğu.

"Peki, sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordum sertçe.

Sofia omzunu silkti. "Chelsea'yle konuşuyoruz. Arkadaşız. Burada çok fazla arkadaşı yok, Jake."

Biliyordum. Bakması gereken altı çocuk varken arkadaşlar için fazla vakti yoktu. Fakat –dilimde acı bir tat bıraktı– siktiğimin Tom'u için zaman yaratıyordu sanırım.

"Çocuklara ben bakacağım." Ses tonumda tartışmaya yer bırakmadım.

Bu, Sofia'nın tartışmaya çalışmayacağı anlamına gelmiyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

Sofia masamın üzerinde sımsıkı duran yumruklarımı gösterdi. Gerçekten başka bir şey söylemesine gerek yoktu.

Yumruklarımı gevşemeye zorlayıp salladım. "Sorun olmayacak. Ben iyi olacağım. Sadece o adamın Chelsea'yle uğraşmaması gerektiğini bildiğinden emin olmak istiyorum."

"Stanton ve ben de onun ödünü bokuna karıştırabilecek kabiliyetteyiz. Tabii gerçekten ihtiyacı olduğu için değil. Tom iyi bir adam."

Kaşlarımı çattım. "Çocuklara bakmak istiyorum."

"Bence..."

Neyse ki Stanton bana destek çıktı. "Bence çocuklara Jake bakmalı, Soph. Eğer Chelsea'yle arkadaş kalacaklarsa onun randevuya çıkmasını da kaldırmalı. Bunu istiyorsa yapmasına izin vermeliyiz."

Ardından pis pis gülümsedi. O gülümseme her seferinde Sofia'yı cezp ediyordu.

"Ta-mam." Bana sertçe baktı. "Fakat pislik yapma, Jake."

Doğruca yüzüne baktım. "Kim, *ben mi?*"

***

O akşam Chelsea'nin kapısını çaldım. Kilitliydi ve en sonunda paspasın altındaki anahtarı kaldırmıştı. Kapı açıldı ve bir nevi dejavu gibi hissettirdi. Onu bu kapıda ilk gördüğüm an gibi. Tıpkı o seferde olduğu gibi nefesim bedenimi terk etti.

Elbisesi koyu yeşildi, basit ve abartısızdı. Tam anlamıyla büyüleyiciydi. Uzun, zarif kolları kısa kollu elbisesinden görünüyordu, ince belini gösteren parlak bir kemeri vardı ve bacakları, hafifçe açılan kısa eteğinin altında sonu yokmuş gibi görünüyordu.

Chelsea'nin gözleri şaşkınlıkla yusyuvarlak oldu. Sofia'nın bebek bakıcılığının değişimi konusunda ona haber vermediğini tahmin ettim.

"Selam."

"Jake selam. Ne yapıyorsun..."

"Stanton ve Sofia'nın bir işi çıktı..." O iş ben oluyordum. "O yüzden çocuklara bakmaya geldim, tabii senin için sıkıntı değilse."

Yaşadığı şoktan çıktı ve kapıyı daha genişçe açtı. "Elbette sıkıntı değil. İçeri gel."

Çocuklar oturma odasındaydı. "Selam millet."

"Harika, bize sen mi bakıyorsun?" diye haykırdı Rory. "Halo'da bana rövanş borcun var."

Chelsea, Ronan'ın biberonlarını doldurması gerektiğini söyleyip mutfağa yöneldi. Çocukların kalanını selamlayıp peşinden gittim. Tezgâhın başındaydı, elindeki biberonu doldururken gerekenden daha sertçe bakıyordu. Sessizce yanına gittim. Sadece birkaç santim ötesine.

Ona dokunabileceğim kadar yakındım.

"Güzel görünüyorsun."

Bana hızlıca bir bakış atıp kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Ah, teşekkür ederim." Biberonun kapağını kapattı, tezgâhın üzerine koydu ve bana döndü. "Bu garip, değil mi?"

"Hayır, değil."

"Son derece garip, Jake. Çıplakken nasıl göründüğümü biliyorsun..."

Hem de nasıl biliyorum. Görüntü beynime kazınmıştı. En sevdiğim hatıramdı.

"... ve şimdi ben başka bir adamla randevuya çıkarken sen çocuklara bakıyorsun. Bu garipliğin tanımı gibi."

Güldüm. "Öyle olmak zorunda değil. Bizler yetişkiniz. Arkadaşız. Arkadaşlar bunu yapar."

Başını kaldırıp gözlerime baktı ve yanakları kızardı. İfadesi, arkadaşlıktan çok daha fazlasıydı.

Dış kapının çalınmasıyla köpek havlayarak delirdi. Chelsea hızla gülümsedikten sonra kapıyı açmaya gitti. Ben oturma odasına döndüğümde Chelsea de Tom Caldwell'i içeri buyur edip çocuklarla tanıştırdı. Her birine gülümserken bembeyaz dişleri inci gibi parlıyordu.

Sonra Chelsea'ye sessizce, "Enfes görünüyorsun," dediğini duydum.

Bunu kim söylerdi? *Enfes* kelimesini kim kullanırdı?

Dangalaklar derdi işte.

"Çantamı almam lazım, sonra gideriz." Çocuklara öpücük attı. "Uslu durun, çocuklar. Kısa süre sonra evde olacağım." Sonra odadan çıktı.

Ben de hamlemi yaptım. "Caldwell."

"Becker." Sırıtarak elini uzattı. "Seni burada gördüğüme şaşırdım."

Elini sıkarken sertçe tuttum. "Şaşırmamalısın. Burada çok fazla zaman geçiriyorum. Chelsea için çocuklara bakıyorum."

"Ne kadar iyisin."

Evet, işte ben buydum. Siktiğimin iyisi.

Onu ön kapıya doğru yönlendirdim, bir müddet yalnız kalmamız gerekiyordu. Girişe geldiğimizde sesim alçak ve tehditkâr bir hal aldı. "Birkaç şeyi netleştirmek istiyorum. Eğer Chelsea'ye biraz bile saygısızca davranırsan... Eğer bu çocuklara biraz olsun zarar verecek bir şey yapmayı düşünüyorsan... Seninle işim bittiğinde gömecekleri kadar bile parçan kalmaz."

Bakışım sarsılmazdı.

Geriye çekildi. "Beni tehdit mi ediyorsun, Jake?"

"Bunun epey bariz olduğunu sanıyordum."

Sonra gülüp eski dostlarmışız gibi sırtıma vurdu. "Mesaj alındı. Benimle ilgili endişeleneceğin hiçbir şey yok."

Chelsea merdivenden aşağı indi ve Caldwell onun için kapıyı açtı. Dışarı çıkarken de beni selamladı. "Bebek bakıcılığında iyi eğlenceler, Becker."

Onlar gittikten sonra birkaç dakika daha orada durup kapalı kapıya dik dik baktım. Rory yanıma gelip aynı yöne baktı.

"Dangalağa benziyor."

"Acayip iyi karakter analizi yapıyorsun, bunu biliyor muydun evlat?"

Rory başıyla onayladı. Omzuna vurdum. "Hadi bakalım, gidip Halo oynayalım. Bir şeyleri havaya uçurasım var."

✲✲✲

Chelsea eve döndüğünde saat on bire geliyordu. Neyse ki yalnızdı. Ön kapıdan geçip oturma odasına girdi. Orada onu bekliyorduk.

Hepimiz.

Ayakkabılarını tekmeleyip çıkardı. "Vay be... hâlâ uyanıksınız."

Kanepenin ortasında oturuyordum; Regan kucağımda, Rory ve Raymond iki yanımdaydı. Riley de arkaya yaslanıyordu.

"Çocuklar seninle bir konuda konuşmak istedi," diye açıkladım.

Bakışlarını onların üzerinde gezdirdi. "Ne oldu?"

"Ondan hoşlanmadık," dedi Rory.

Chelsea'nin anlaması biraz zamanını aldı. "Ondan mı?" Başparmağıyla omzunun gerisini gösterdi. "Tom mu?"

Rory, "Tam bir dangalak," diyerek onayladı.

"Pek akıllıya benzemiyor," diye ekledi Raymond.

"Çok sıkıcıııı," dedi Rosaleen.

"Sevimli," dedi Riley. "Ama daha iyisini yapabilirsin."

Regan da hepsini bağladı. "Hayır!"

Tanrım, nasıl da dilbaz.

Chelsea kahkaha attı. "Pekâlâ. Tamam, düşüncelerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim. Duygularınız not edilmiştir. Şimdi," eliyle merdiveni işaret ederek, "herkes yatağa," dedi.

Tahmin edilebilir iniltiler ve şikâyetler başlayınca Chelsea'ye destek çıktım. "Hadi çocuklar, kendinize zorluk çıkarmayın. Rory, Regan'ın dişlerini fırçalamasına yardım et."

Yavru ördekler gibi peş peşe halalarının yanından geçerken Chelsea onlara, "Birazdan gelip sizi yatıracağım," dedi. Sonra başını bana çevirdi, gözleri duyguyla doluydu. "Seninle dışarıda konuşabilir miyim? Şimdi."

Ses tonu ciddiydi. Sanırım canını sıkan bir şey vardı ama benim için sıkıntı yoktu; çünkü şu anda beni de sıkan bir şeyler vardı.

Tamam, bu kulağa farklı geliyordu... ama ne demek istediğimi biliyorsunuz işte. Eğer istediği kavgaysa ona bunu vermekten fazlasıyla mutlu olurdum. Hatta birden fazla da verirdim.

Çoklu.

Uzun, terli, yatağı kırdıran cinsten... *Siktir*! Benim derdim neydi?

Çocuklar gittikten sonra arka kapıdan dışarı çıktım, karanlık verandada ilerlerken kaskatı adımlarım onun sert adımlarıyla uyumluydu. Fransız kapılar bir patırtıyla çarptı ve benimle yüzleşmek için ânında dönüverdi.

"Bu adil değil! Bunu yapamazsın!"

"Tam olarak ne yaptığımı düşünüyorsun, Chelsea?"

"Çocukları çıktığım adama karşı doldurduğunu. Aşk hayatım oylamaya açık değil!"

Bu açıklamadan seçtiğim tek şey *aşk hayatı* kelimeleriydi. O da ne halt demek oluyordu?

"Aşk hayatın mı var?" dedim dehşete düşerek. Çocuklarla film izlerken yediğim patlamış mısır midemde çalkalandı.

Göğsümü dürttü. "Mutlu olmaya hakkım var!"

Dürttü.

"İnan ya da inanma, Tom beni gerçekten çekici buluyor!"

Dürttü.

"Benimle konuşmaktan, benimle vakit geçirmekten hoşlanıyor!"

Dürttü.

"Beni istiyor... Sen istemiyor olsan bile!"

Elini yakalayıp onu çevirdim ve sırtını evini duvarına dayadım. Çenesini havaya kaldırıp bana dik dik baktı, korkusuz ve cüretkârdı, buz mavisi gözleri hiddetle soğumuştu.

Diğer erkeklerden konuşmaya başladığı anda düşünmek diye bir şey söz konusu olmadı. Onu istemediğimi söylediği anda hareketlerimin sonuçlarını tartma işi birdenbire duruverdi.

Onu istememek gibi bir şey mümkünmüş gibi.

Şimdiyse her şey tamamen akılsız bir içgüdüydü. Saf duygu, ateş, ihtiyaç. Bu akşam hissettiği son dokunuşun benimki olmasına duyduğum ihtiyaç. İyi geceler öpücüğü benim dudaklarımdan olacaktı. Siktiğimin Tom'undan değil.

"Seni istemek asla mesele değildi, Chelsea."

Ona doğru eğildim, göğsüme dayanan göğüslerinin acı verecek kadar yumuşak olduğunu hissettim ve dizimi sıcak, cennet gibi baldırlarının arasına soktum. Yüzüm onunkine öyle yakındı ki aynı havayı soluyorduk.

Elimden kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. "Öyle!" diye tıslադı. "Söylediğin o. İstemediğin bu, benim."

O korkunç gece bulanıklıktan ibaretti. Yabancı bir gerginliğin, pişmanlığın ve yanlış sözlerin bulanık bir hatırasıydı. Ona ne halt söylediğimi bilmiyordum.

"Öyle mi dedim?" Daha da yaslandım, ne kadar sertçe istendiğini hissetmesini sağladım. "O zaman salağın tekiyim." Gözlerim onu, her santimini yalayıp yuttu: Nefes nefese dudakları, kızaran yanakları ve boynunda atan nabzı, onun da beni istediğini söylüyordu. "Daha da kötüsü, bir yalancıyım."

Ağzım onunkini kapladı ve iniltisinin tadını aldım. Uzun ve çaresizce rahatlamıştı. Ona dokunabilmek için bileklerini bıraktığımda hafifçe inledi. Kollarını boynuma dolayıp daha yakına çekti. Alt dudağını emdikten sonra ağzının kaygan tatlılığına daldım.

Çok uzun zaman oldu. Çok uzun.

Bana doğru hareket ettiğinde yapmak istediğim tek şey onu tutup kaldırmak ve duvara dayayarak becermekti.

Aklımı tüm hızıyla başıma getiren bu düşünce oldu.

Siktir, ne yapıyordum ben? Ona bunun bitmesi gerektiğini söylemiştim ve sonra... *Siktir*, tam bir mağara adamıydım.

Nazikçe kollarını tuttum ve kendimi geri çekilmeye zorlayıp ayrıldım. Ona bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi taş verandaya diktim. "Chelsea, ben... Hataydı bu. Bir daha olmayacak. Üzgünüm."

Başta hiçbir şey söylemedi. Fakat onu hissedebiliyordum. Kafa karışıklığını ve öfkesini. Yoğun, ağır dalgalar halinde yayılıyordu. En sonunda yüzüne baktığımda somurtmaktan ziyade hırlar gibi durduğunu gördüm. Kaşları çatılmıştı ve gözleri mavi kıvılcımlar atıyordu.

Hastalıklı bir piç olduğum için bu beni daha da tahrik etti.

Konuştuğu âna kadar. "Biliyor musun Jake, istediğinde pisliğin teki olabileceğini hep biliyordum. Fakat korkağın teki olacağını asla ama asla düşünmemiştim."

Yürüyüp gitti. Fransız kapıları açtı ve eve girdi.

Kendimi lanet bir pislik gibi hissettim. Kuzen It'in patilerinin arasına sıkışan türden. İşte o bendim: Ufacık bir köpeğin minicik tırnağının altındaki pislik zerresi.

27

Ertesi gün işe gittiğimde Sophia'nın kara listesinde en üst sıradaydım. Ofisime dalıp kapıyı arkasından çarptığında bunu iyice anlamamı sağladı. Gözleri parlıyor, saçları uçuşuyordu. Kollarını masamın üzerine dayayarak üzerime doğru eğildi.

Stanton'a yepyeni bir saygı duydum. Sofia aklına koyduğunda epey göz korkutucu olabiliyordu.

"Senin derdin ne be adam?"

"Eğer gerçek bir cevap istiyorsan daha net olmalısın."

"Chelsea'ye oyunlar oynuyorsun. Bunun bitmesi gerekiyor."

Belli ki Chelsea bahçede yaşadıklarımızı ona anlatmıştı. Ne söylediğini, nasıl tarif ettiğini merak ettim. Sofia'nın onun yanında olmasını sorun etmiyordum. Chelsea yanında birinin olmasını hak ediyordu.

"Niyetim o değildi." Güçsüzdüm. Hem de çok güçsüzdüm.

"Onu paramparça ediyorsun, Jake. Ne olup bittiğini anlamıyor."

İrkildim.

"Lafı bırak da yapman gereken şeyi yap. Ya arkadaşısındır ya da arkadaştan daha fazlasısındır. İkisine de sahip olamazsın."

"Bunu biliyorum!" diye patladım. "Arkadaşıyım."

Sofia doğrulup kollarını bağladı. "O zaman o şekilde *davranmanı* öneririm."

***

Günün kalanında Sofia'nın sözlü saldırısı sinirimi tepeme çıkardı. Bu sebepten konsantrasyonum bok gibiydi. Ben de erken çıktım ve doğruca Chelsea'nin evine gittim. Onunla konuşmak ve aramızın iyi olduğundan emin olmak için.

Çünkü gerçekten iyi olmamıza ihtiyacım vardı.

Oraya çektiğimde araç yolunda yabancı bir araba vardı, beyaz bir Chevy Suburban. Evin dış kapısı kilitli değildi, o yüzden içeri girdim. Her yer sessizdi. Mutfağa doğru gidip arkadaki cam kapıdan dışarı baktım. Chelsea'nin üzerinde tulum ve minicik, beyaz bir tişört vardı. Saçı parlak bir topuz halindeydi. Ronan yanındaki bir battaniyede emekliyordu. Chelsea sebze bahçesindeydi, kürekle veya çapayla kazıyordu.

Yalnız değildi.

Yanında rahatça konuşan, kendi çapasını sallayan kişi Tom Caldwell'di.

Ve o... oraya uyuyordu. Buraya yani bahçesi, paspasa benzeyen bir köpeği ve üç araçlık bir garajı olan bu eve ait gibi görünüyordu. Veli toplantılarına ve izci eğlencelerine gidecek türden bir adamdı. Bunu itiraf etmek ne kadar midemi bulandırsa da Chelsea'yle ikisi birbirleriyle uyumluydu. Rachel ve Robert McQuaid'in üst kattaki yatak odalarında bulunan düğün fotoğraflarını düşündüm, onların yerinde Chelsea ve Tom'un yüzünü rahatlıkla hayal edebiliyordum.

Elimi camdan çekip arkamı döndüm. Tam dış kapıya varmak üzereydim ki beşi birden etrafımı sardı. Şu eski korku filmlerindeki beyin emen zombiler gibi hiç beklenmedik bir anda ortaya çıkmışlardı. Sadece bunlar daha sevimliydi.

"Öylece gidiyor musun?" diye sordu Riley.

Bir an için onları izleyip hafızama kazıdım. Sonra başımı iki yana salladım. "Tom burada."

Raymond sessizce, herhangi bir soru ya da şüphe duymadan, "Biz seni istiyoruz," dedi.

"Tom iyi bir adam, Raymond."

"O sen değil," dedi Rory. "Biz seni istiyoruz."

Hepsi başını salladı.

Sonra Rosaleen beni dizlerimin üzerine devirdi.

"Artık bizden hoşlanmıyor musun Jake?"

Buna ne derdiniz? Cidden soruyorum... Buna söylenecek *kelimeler* neydi?

"Gel buraya," dedim ona. Adım adım kollarıma geldi. Aniden boğazıma yerleşen yumrudan kurtulmak için boğazımı temizledim. "Tabii ki sizden hoşlanıyorum. Dünya üzerindeki bütün yumurcaklar içinde siz altınız en sevdiklerimsiniz. Fakat burada doğru şeyi yapmaya çalışıyorum, çocuklar."

"Bizi terk ederek mi?" Rory kaşlarını çattı.

Sesim sert bir hal aldı. "Sizi terk etmiyorum. Asla. Ne olursa olsun... Halanızla aramda ne geçerse geçsin, her zaman sizin arkadaşınız olacağım. Hayatlarınızın kalanı boyunca, hiçbir yere gitmiyorum."

Mutfaktan sesler geldi ve arka kapının kapanma sesini duydum. Chelsea ve Tom girişe gelirken ayağa kalktım.

"Jake. Burada olduğunu bilmiyordum."

Yanağında silmek istediğim sevimli bir toprak izi vardı. Tam da onu öpmeden önce.

"Evet. Yeni geldim. Güzel bir gün. Çocukları parka götürürüm diye düşünmüştüm. Senin için sakıncası yoksa tabii."

Gergin bir şekilde gülümsedi. "Elbette yok. Regan'ın ceketini alayım."

***

Bir hafta daha geçip gitti. Brent'le birlikte başka aptalca randevulara gitmedim. Hatta hiç randevuya falan çıkmadım. Otuz bir çekmeyi bile bıraktım.

Tamam... *Bırakmak* belki de biraz iddialı bir kelimeydi. Fakat etkili bir düşüş vardı.

Berbat bir eşlikçiydim, kendi penisime karşı bile.

Her şey tepemi attırıyordu. Daha da kötüsü, eskiden dört gözle beklediğim, bana gerçekten keyif veren bir beraat kararı, kabul edilen bir talep ya da lanet bir basketbol maçını izlemek gibi şeyler bile manasız geliyordu. Önemsiz.

Boş.

Milton tekrar tutuklandı. Vandalizm yüzünden, mala zarar vermekten. Kendimde ona bağıracak gücü bile zorlukla bulabildim.

Bana köpeğimin ölüp ölmediğini sordu.

Ofisimden çıkmadan önce de başımı dik tutmamı söyledi. Milton Bradley size acıyorsa dibi görmüşsünüz demekti.

Fakat umursamadım bile.

Kendime zorlukla katlanabiliyordum ve ikinci hafta da geçip gittikten sonra belli ki artık herkes benden bıkmıştı. Çünkü bir gün akşama doğru Brent, Sofia ve Stanton ofisime daldı. Stanton kapıyı arkasından kapattı. Brent de masamdaki bilgisayarı kapattı ve cezalandırılıyormuşum gibi önümden aldı.

"Bu da ne bok demek oluyor?"

Sakallı piç, "Bu bir müdahale toplantısı," dedi.

"Müdahaleye falan ihtiyacım yok."

"Ya bu olacak ya da Stanton seni dışarı çıkarıp *İhtiyar Sarı* filmindeki gibi kıçını tekmeleyecek."

İç geçirdim ve karşımda oturan arkadaşlarıma tek tek baktım. "Ben iyiyim."

"Hayıır," Sofia başını iki yana salladı. "İyinin tam tersi gibi görünüyorsun."

"Sefil haldesin," dedi Stanton.

Sağ ol, ahbap.

"Chelsea de bir bakıma sefil halde," diye ekledi Sofia ama bu bana kendimi daha iyi hissettirmedi.

"İkiniz birlikte bizi de sefilleştiriyorsunuz," dedi Brent. "Osmoz gibi, senden yayılıp duruyor. Enerjimi bozuyor ve durması gerekiyor."

"Jake." Stanton ayağa kalktı, gözleri daha ciddiydi. "Chelsea'yle birlikte olmak istediğin gayet açık. Neden sefaletine son verip onunla olmuyorsun?"

En sonunda sesimde küçük bir kıvılcım belirdi. "Çünkü onun acı çekmesini istemiyorum."

Sofia, "Şu anda acı çekiyor," diyerek karşı çıktı.

"Fakat bu şekilde, onu görmeye devam ediyorum!" Bakışlarım her birinin üzerinde gezindi, yanıldığımı söylemeleri için meydan okuyordum. "Nasıl dövüşeceğimi, nasıl avukat ya da arkadaş olacağımı biliyorum." Artık zorlanarak nefes alıyordum. "Aile babası nasıl olur bilmiyorum."

"Bunu söyleyebileceğini düşündük." Stanton başını salladı, sonra da Sofia'ya işaret verdi. "Önce hanımefendiler."

Sofia ayağa kalktı ve beni çapraz sorguya alıyormuş gibi volta attı. "Ronan'ın biberonunu hazırlarken kaç ölçek mama gerekiyor?"

"Bunun ne alakası..."

"Lanet soruyu cevapla."

"Altı." İç geçirdim. "Yatma vakti hariç, o zaman fazladan iki ölçek koyman gerekiyor."

Başını salladı. "Peki, Regan kaç kelime biliyor?"

"Üç. *Melaba, hayır* ve *Jake*." Sırıtmadan edemedim. "Çok akıllı."

Sofia oturdu ve Brent kalktı. "Rosaleen'in en sevdiği renk ne?" diye sordu.

"Gökkuşağı. O halt ne anlama geliyorsa."

Başını salladı. "Raymond nelerden korkuyor?"

Düşünmem gerekmedi bile. "Göktaşlarından. Meteorlardan. Öngöremediği veya kontrol edemediği her şeyden."

Brent yerine oturdu. Stanton, Sofia'nın sandalyesinin arkasına yaslanıp gözlerimin içine baktı. "Rory büyüdüğünde ne olmak istiyor?"

"Yüksek mahkeme yargıcı. Tanrı hepimizin yardımcısı olsun."

Stanton pis pis gülümsedi. "Şu günlerde Riley'nin âşık olduğu oğlanın adı ne?"

Kaşlarımı çattım. "Preston Drabblesmith."

Gerçek bir çocuktu bu arada, *Harry Potter*'dan bir karakter falan değildi.

Stanton masanın etrafından dolanıp koluma vurdu. "Tebrikler Jake. Sen zaten bir aile babasısın."

Ben bu sözleri ve sordukları soruları düşünürken Brent ve Sofia sersem gibi gülümsüyordu. Ne dediğini o zaman anladım. Sadece... "Ne halt ettiğimi bilmiyorum."

Stanton çenesini sıvazladı. "Sana küçük bir sır vereceğim, hiçbirimiz ne halt ettiğimizi bilmiyorduk. Sence on yedi yaşındayken

kollarıma bir bebek koyduklarında ben ne yaptığımı biliyor muydum? Lanet olsun dostum, üç gün boyunca durmadan titremiştim."

"Sence Chelsea o çocuklara bakmak için apar topar Kaliforniya'dan buraya gelirken ne yaptığını biliyor muydu?" diye ekledi Sofia.

"Gerçekten yapman gereken tek şey onları sevmek," dedi Stanton. "En büyük şey bu. Ondan sonra geri kalan her şey yerine oturuyor."

"Ayrıca onları mutlu etmek için senin kadar çok uğraşacak başka biri olduğunu gerçekten düşünüyor musun?" diye sordu Brent.

Sorularının en kolayı buydu.

Sikerler, yoktu.

O zaman hâlâ burada otururak ne bok yiyordum?

Ayağa kalktım. Evrak çantamı ve belgeleri bıraktım. *Hepsini sikeyim.* "Gitmem lazım."

Fakat tam hepsi gülümseyerek sırtıma vururken ve beni kapıya doğru yönlendirirken patronum Jonas Adams içeri girdi.

"İyi akşamlar, millet."

Herkes selamlaştı. Bu büyük bir şoktu çünkü kurucu ortak olan Jonas Adams çalışanlarının ofisine gelmezdi. Asla.

Boğazını temizledi. "Bir mesele vardı, Bay Becker. Bayan Holten ne yazık ki merdivenlerden yuvarlandı."

Az önce içimde patlayan heyecan ve beklenti, başlamadan büzüşüverdi. Gözlerimi kapatıp zorlanarak yutkundum. Odada sorum dışında hiçbir ses yoktu.

"Hayatta mı?"

Adams gözlüğünü çıkardı ve üzerinde baş harflerinin yer aldığı bir mendille sildi. "Ah evet, Sabrina hayatta, sadece biraz berelendi. Polis, Senatör Holten'ı tutukladı. O yüzden polis merkezine gitmeni istiyorum, sorguya alırlarsa ona eşlik et, kefalet ayarla..."

"Hayır."

Tek kelime çok netti ve dudaklarımda çok doğru hissettirdi. Neredeyse Chelsea'nin adı kadar doğruydu. Ne çeşit bir adam olduğumu ve ne yapabileceğimi biliyordum. Daha da önemlisi ne yapmayacağımı biliyordum. Bir daha asla.

"Bunu yapmayacağım, Bay Adams."

Beni net bir şekilde göremiyormuş gibi gözlerini kıstı. "Neden diye sorabilir miyim?"

"Çünkü o adam suçlu."

"Sana bunu itiraf etti mi?"

"Hayır. Fakat eşine zarar verdiğini biliyorum."

Adams'ın yanakları kıpkırmızı oldu ve göğsü şişti. Jonas gerçekten o kadar kör mü yoksa bilerek mi cahil diye merak ettim. Hangisinin olduğu önemli değildi.

"William Holten bu şirketin müvekkili ve ondan da ötesi kırk yıldan fazladır benim dostum. Savunulmayı hak ediyor."

"Benim tarafımdan değil." Başımı iki yana sallayıp ona tepeden baktım.

Adams'ın dudakları gerilip çirkin bir yay halini aldı. "Bay Becker, sonraki sözlerinizi dikkatle seçmenizi öneririm çünkü geleceğinizi belirleyecek..."

"İstifa ediyorum."

"Jake." Adım Stanton'ın ağzından sessiz bir uyarıyla çıktı. Fakat uyarılmaya ihtiyacım yoktu.

"İstifa dilekçem sabaha masanızda olacak, Bay Adams. O sizin arkadaşınız, o bok parçasını kendiniz savunun."

Adam burnunu havaya kaldırdı. "İstifan kabul edildi say." Yürüyüp gitti.

Omuzlarımdan bir ağırlık kalktı.

Otorite gerçekten benlik bir şey değildi.

"Jake, sen ne yaptın?" diye sordu Sofia. Gözleri endişeyle kısıldı.

Yanağını öptüm. "Doğru olanı."

Brent'in koluna vurdum ve Stanton'ın elini sıktım. Noel sabahındaki lanet olası Ebenezer Scrooge gibi sırıtıyordum. "Gerçekten çok kolaydı."

Kapıya yöneldim. "Sonra konuşuruz. Teşekkür ederim. Üçünüz olmasaydınız kafamı kıçımdan çıkarmam ne kadar uzun sürerdi bilmiyorum."

Sofia, "Bu hiç ihtiyaç duymadığım bir görsel oldu," dediğinde kahkaha attım.

Stanton, "Gidip kızı kap, adamım," dedi.

Benim yapmayı planladığım da buydu.

***

Chelsea'nin evine gitmeden önce savcılığın ofisine uğradım. Asansörle Tom Caldwell'in ofisine çıktım, tam da tahmin ettiğim gibi masasındaydı.

Kapısına yaslanıp odayı inceledim. " Bu gerçekten ufak bir ofis. Küçük olduklarını biliyordum ama bu sanki, 'köpeği bağlasan durmaz' tarzında küçük."

"Ofis boyutlarını kıyaslamak dışında burada olmanın bir sebebi var mı Becker?"

Başımı salladım. "Holten'ı duydun mu?"

"Tabii ki duydum. O orospu çocuğunu ben soruşturacağım. Neden polis merkezine gidip adamın narin hislerini saldırganca sorulardan korumuyorsun?" Sesindeki alayı duymamak için sağır olmam gerekiyordu.

"Davayı bıraktım."

Gözleri koskocaman açıldı. "Dalga mı geçiyorsun? Jonas buna bayılmıştır."

"İstifa ettim." Omzumu silktim.

"Vay." Caldwell beni baştan ayağa süzdü. "Sanırım aydınlık tarafa gelmekle ilgilenmezsin? Bu kıç kadar ofislerde işimize yarayabilirdin."

Sessizce güldüm. "Hayır... İnsanları hücrelere tıkmak benim tarzım değil. Bir defasında güzel bir kadın benim daha çok bir... savunucu olduğumu söyledi." İlerleyip cebimden bir kartvizit çıkardım. "Sadece Sabrina Holten için bunu bırakmak istedim. Arkasında ev ve ceptelefonum yazıyor. Ona yardım etmek istediğimi söyle."

Caldwell karta baktı. "Neye yardım edeceksin?"

Ellerimi ceplerime soktum. "Neye ihtiyacı varsa."

Gitmek için döndüm.

"Jake."

Arkama döndüm. "Efendim?"

Tom arada kalmış gibi görünüyordu ama sonra kararını verdi. "Chelsea geçen gün benimle bir konuşma yaptı. Benim için 'o şekilde' hissetmediğini söyleyen bir konuşmaydı." Parmaklarıyla

bir kare çizdi. "Arkadaş bölgesindeyim." Sonra omzunu silkti. "Bunu bilmek ilgini çeker diye düşündüm."

Ruh halim daha da iyi bir şekle girdi.

"Çekiyor. Teşekkürler Tom."

"Görüşürüz Jake."

Şuna da bak, meğerse Caldwell hiç de dangalak değilmiş.

28

Oraya vardığımda çocuklar ön bahçedeydi. Riley Regan'a yakındı, Rory çığlık atan Rosaleen'i kovalıyordu ve Raymond kaykayını havada döndürmeye çalışıyordu.

"Lanet kaskını tak, Raymond!"

Gözlerini devirse de taktı.

"Jaaaake!" Rosaleen çığlık attı ve kulaklarım kanadı. "Yardım et!" Kendini üstüme attı, peşindeki Rory'nin parmaklarından bir tırtıl sallanıyordu. "Rory tırtılı kulağıma koyacağını, tırtılın beynimi yiyip yumurtalarını bırakacağını ve bebek tırtıllar yumurtadan çıkınca kafamın patlayacağını söyledi!"

Oğlana sert bir bakış attım. "Senin derdin ne?"

Rory omzunu silkip böceği okşadı. "Ona söylenen her şeye inanmamayı öğrenmesi lazım."

Ben tek kelime daha edemeden Riley evin yan tarafından bağırdı. "Seni kurtaracağım, Rosaleen!" Sonra iki tane otomatik su tabancasıyla havaya su sıktı.

"Evet, su tabancaları!" Rosaleen ve Rory aynı anda bağırdıktan sonra bağıra çağıra Riley'ye doğru koşturdu.

Ellerimle ağzıma siper yapıp, "Havuzdan uzak durun!" diye hatırlattım.

Bir dakika boyunca onları izledim, kolayca dudaklarımda beliren gülümsemenin keyfini çıkarıyordum. Sonra evin içine girdim. Chelsea mutfakta tezgâhı siliyordu. Saçları yumuşak, ipeksi dalgalar halinde açıktı ve kot pantolonla tişörtü, herhangi bir gece elbisesinden daha çekici görünüyordu.

İçeri girdiğimde başını kaldırıp baktı. "Selam. Bugün uğrayacağını bilmiyordum."

Bir saniye bile harcamadım ve düşünmek için durmadım. Dürüst olmam gerekirse insani olarak mümkün olduğu kadar beklemiştim.

Ona doğru yürüyüp yüzünü ellerimin arasına aldım ve öptüm. Yumuşak ve tatlı, sert ve talepkâr bir şekilde öptüm. O inleyene ve dizleri dermanını yitirdiği için kollarımı tutmak zorunda kalana kadar öptüm.

Sonra yanağını okşadım ve o nefes kesen mavi gözlerin içine baktım. Sesim boğuk ve apaçık çıktı. "Seni seviyorum."

Chelsea'nin bakışları benimkilerle buluştu, gülümsemesi pembe ve umutla doluydu.

Başta.

Fakat sonra hatırladı ve gülümsemesi soldu. Benden uzaklaşarak geriye çekildi. Kollarını önünde bağladı, yüzünde bir ilgisizlik ifadesi belirdi.

"Buna ne zaman karar verdin?"

Fakat benden istediği kadar şüphe duyabilirdi, hiçbir yere gitmiyordum.

"Bir süredir biliyordum. Ben sadece... Bu konuda aptal olmaya son vermeye karar verdim. Mücadele etmeyi bitirmek istedim." Başımla pencereyi, beş çocuğun çığlıklarının geldiği yeri işaret ettim. "Eğer açık değilse diye söylüyorum, onları da seviyorum. Korkunç ve mükemmeller... ve onları kendi çocuklarımmış gibi seviyorum. Bizim çocuklarımızmış gibi."

Dudağını ısırdı, gözleri ıslandı ve parladı. Yaklaştım. "Lütfen ağlama. Seni..." Kelimeler boğazımı tıkayıp yakıyor, gözlerim acıyordu. "Seni seviyorum."

Chelsea burnunu çekti ve kollarını tekrar göğsünde bağladı, sert olmak için öyle çok uğraşıyordu ki. "Son birkaç haftayı öylece unutmam mı gerekiyor? Söylediğin şeyleri, ne kadar soğuk olduğunu?"

Ensemi ovaladım. "Aslında bir nevi onu umuyordum, evet."

Yere baktı.

Yaklaşıp parmaklarımla çenesini kaldırdım. "Seni korumaya çalışıyordum. Senin için daha iyisini istedim, Chelsea. Çocuklar için. İyi bir adamı hak ediyordunuz. Yetebileceğimi düşünmüyordum. İhtiyaç duyduğun şey olabileceğimi düşünmüyordum."

Gözlerimi araştırdı. "Peki şimdi?"

"Şimdi yapabileceğimi biliyorum. Çünkü hiç kimse seni benim kadar sevemez, benim kadar isteyemez. Sen benim için her şeysin, önemli olan tek şeysin."

Yanağından aşağı bir damla yaş düştü. Bana doğru yaklaştı. "Beni bir daha incitme."

"İncitmeyeceğim."

"Bir daha benden uzaklaşma."

"Uzaklaşamam."

Kollarıma atladı ve bana öyle sıkı sarıldı ki içimde hava kalmadı. Dünyadaki en iyi histi. Sadece saniyeler sonra dudaklarını dudaklarımda hissettim. Doyamıyormuş gibi bacaklarını belime doladı. Başını eğip benimkiyle birlikte hareket ettirdi, yeterince derini tadamıyor gibiydi. Parmaklarım sırtına saplandı ve kalplerimiz gümbürdedi.

Onu tezgâha oturtup dayandım, tişörtünü yukarı doğru ittim. Ten tene hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Çocuklar," dedi nefes nefese.

Boynunu, kulağını, güzel yüzünü öptüm. "Onları duyarız. Çığlık attıkları sürece iyi olduklarını bileceğiz."

Pencereden gayet gürültülü ve net bir şekilde duyuyorduk da. Hâlâ bağırıyor ve oynuyorlardı. Bunlar iyi türden çığlıklardı.

Dili benimkinin üzerinden kaydı ve inledim. Sonra Chelsea nefes nefese, "Ama her an içeri gelebilirler. Bizi görebilirler," dedi.

Haklıydı. *Lanet olsun.*

Heyecanlı ve araştıran gözlerle etrafıma bakındım. Kiler! Onu içeri taşıyıp ayağımla kapıyı arkamızdan kapattım ve elimle arkama uzanıp kilitledim.

Chelsea dudaklarımı ısırıp kulak mememi emdi. "Kilerin neden kilidi olduğunu hep merak ederdim."

Tek söyleyebildiğim, "Kilitler harika," oldu.

Ağzıma doğru güldü. Ayakları sadece kıyafetlerimizi çıkarmamıza yetecek kadar bir süre yere değdi. Sonrasında onu kucağıma aldım, bacaklarını etrafıma dolayıp sırtını duvara yasladım.

Aletimi elime alıp şöyle bir denedim, kaygan ve mükemmel şekilde sıcaktı. Yavaş, nazik darbelerle ittim çünkü uzun süre olmuştu. Tamamen içine yerleştiğimde ve aramızda havanın bile geçebileceği bir boşluk kalmadığında Chelsea, "Seni çok özledim," diye fısıldadı.

Hareket etmeye başladım, sakin bir ritimle girip çıkıyordum. Öyle kusursuz ve gerçekti ki... Doğruydu. Hayatımda hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Başını geriye doğru attığında gözlerim kapandı. Ağzımla boynuna tapındım. Söz verdim ve ne kadar güzel olduğunu fısıldadım. Ona yapmak istediğim her şeyi anlattım. Benim için ne anlama geldiğini...

Beni daha da sıktı, bacaklarıyla daha yakına çekti, parmakları saçlarıma gömüldü.

Chelsea'nin nefesi kesildi. "Seni... seviyorum. Ah Tanrım, Jake... Çok seviyorum. Seni çok seviyorum."

Bu çok fazlaydı. Çok kuvvetliydi. Öte yandan yeterli değildi.

Baskı gittikçe arttı, gergin, yavaş ve şahaneydi. Karnımda hazların en arısı açıldı, hareketlerimi hızlandırdı ve Chelsea'yle o uçurumu kovaladık. Aradığımızı nabız gibi atarak ve kıvranarak, kavrayan eller ve inleyen seslerle birlikte bulduk.

Nefesimi yanağına doğru verdim, kalbim yavaşlama vakti geldiğine dair mesajı daha almamıştı. Saçını alnından geriye doğru itip meleksi yüzüne baktım.

"Demek beni seviyorsun?"

Gözlerine yaşlar dolsa da bana gülümsedi. "Evet. Köpek gibi hasta olduğumda beni yatağıma taşıdığın ve her şeyin yoluna gireceğini söylediğin andan beri seviyorum. Her parçanı seviyorum,

bana göstermekten korktuğun parçalarını bile. Bazen sersemin teki olsan da seni sonsuza kadar seveceğim."

Kahkaha atıp onu tatlı bir şekilde öptüm. "Bildiğim iyi oldu."

***

O geceyi Chelsea'nin evinde geçirdim. Bütün çocukların banyolarını yapıp yattığından emin olduk. Sonra da gecenin yarısını konuşarak geçirdik. Planlar yaparak. Diğer yarısını da... *konuşmayarak*. En azından mantıklı bir şey konuşmadık.

Ertesi gün istifa mektubumu verdim, Adams&Williamson'dan ayrılışım için gerekli ayarlamaları yapmaya başladım. Bu konudaki tek bir şey bile yanlış hissettirmiyordu.

Çocuklar okuldan eve geldiğinde Chelsea'yle birlikte onları bekliyorduk. Planladığımız şeyi konuşmak için herkesi oturma odasına topladık.

"Hızlı göründüğünü biliyorum," dedi Chelsea. Ben de o arada Ronan'ı bacağımda zıplatıyordum. "Fakat seksenlerde çekilmiş bir film vardı, annenizle babanız çok severdi. *Harry, Sally ile Tanışınca*..."

Rory, "Kulağa yavan geliyor," diyerek araya girdi.

Yarım ağızla, "Aslında bir nevi öyle," dedim.

Fakat Chelsea beni duydu. "Yavan falan değil! Mükemmel. Neyse, filmde bir replik vardı. Hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediğin kişiyi bulduğunda, hayatının geri kalanını yaşamaya hemen başlamak istersin." Bana göz attı. "Jake ve ben, birbirimiz için bunu hissediyoruz."

Araya girdim. "Fakat bundan hoşnut değilseniz bize söylemenizi istiyorum. Hayır demekte bir sorun yok, duygularımı

incitmeyeceksiniz. Eğer siz de gerçekten istiyorsanız buraya taşınmak istiyorum."

Hepsi birbirine baktı. Düşünüyorlardı. Ne kadar sessiz olduklarını görmek biraz tuhaftı.

"Annemle babamın odasına mı geçeceksiniz?" diye sordu Riley.

Chelsea'ye göz kırptım çünkü bunu zaten konuşmuştuk.

"Aslında aşağı kattaki odamda biraz tadilat yaptırmayı düşünüyorduk," dedi Chelsea. "İki kişi için yeterli boyuta getiririz, banyo ve dolapları genişletiriz. Annenizle babanızın odasına gelince... Orayı üst kattaki aile odası haline getirmenin oldukça güzel olacağını düşündük. Hep beraber takılabileceğimiz bir yere. Bir bilardo masası, büyük bir kanepe, yeni bir televizyon..."

"Ve bir atari oyunu!"

Belli ki Rory bizimleydi.

Chelsea başını sallayarak onayladı. "Duvarlara ne isterseniz çizebilirim. Birlikte boyayabiliriz."

"Ahh ahhh, ben kelebekler istiyorum!" diye bağırdı Rosaleen. "Bir de tek boynuzlu atlar ve gökkuşakları."

"Canavar kamyonlar," dedi Rory.

Raymond, "Kaykaylar da," diye ekleyip kardeşiyle yumruk tokuşturdu.

"Bir duvar da tamamen One Direction ve 5 Seconds of Summer olsun," diye bitirdi Riley.

"Tamam, bunların hepsini yapabiliriz," dedi Chelsea.

"Bir şizofrenin odası gibi görünecek," diye mırıldandığımda Chelsea kahkaha attı.

"Peki, Jake'in buraya, bizim yanımıza taşınmasına ne diyorsunuz, çocuklar?"

"Bir gün ben de erkek arkadaşımın yanına taşınabilir miyim?" diye sordu Riley. Çünkü akıllıydı.

"Tabii," diye cevap verdim. "Yirmi altı yaşına gelip altı çocuğu büyüttüğünde, kesinlikle erkek arkadaşınla aynı eve çıkabilirsin ve tek bir şey bile söylemem. O zamana kadar, hiç yolu yok." Çünkü ben daha akıllıydım.

Gözlerini devirdi. "Her neyse, ben evet diyorum. Jake taşınabilir."

"Kesinlikle," dedi Rory.

Rosaleen bana doğru koşup sarılırken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Evet, evet, evet!"

"Tabii," dedi Raymond.

Hepimiz Regan'a döndük. Süt dişlerini göstererek sırıttı ve dört numaralı kelimesiyle işi bitirdi.

"Evet."

***

O akşam çocuklar ödevlerini bitirmiş ve pijamalarını giymişti, oturma odasında birlikte uzanarak televizyon izliyorduk. Masanın üzerindeki telefonum çaldı. Brent arıyordu.

"Selam."

"Selam, nasıl gidiyor?" diye sordum.

Gözlerim Chelsea'yi buldu. "İşin aslı, son derece inanılmaz."

Sessizce güldü. "Duyduğuma sevindim. Dinle, yarın öğle yemeğinde boş musun? Seninle konuşmak istediğim bir şey var. Stanton ve Sofia'nın da."

"Evet, boşum. Ne oldu?"

"Şey, işin aslı şu ki benim bir binam var..."

"Binan mı var?"

"Evet. Aslında güzel de bir bina..."

Sonsöz

Bir yıl sonra

Son altı aydır çalıştığım ofis, önceki ofisimden daha büyüktü. Köşe pencere manzarası vardı ve en üst kattaydı. Kimseyle paylaşmıyordum. Bir duvardaki kitaplık hukuk kitaplarıyla doluydu ve masamda da bir sürü aile fotoğrafı gururla sergileniyordu. Brent, Sofia ve Stanton'ın da en üst katta, kendilerine ait köşe ofisleri vardı.

Kurucu ortak olmanın artıları vardı.

Brent'in şehir merkezinde sahip olduğunu söylediği şu bina vardı ya? Tamamıyla yenilenmişti ve artık dış kapının üzerinde siyah harflerle adı yazıyordu.

Becker, Mason, Santos & Shaw Hukuk Ofisi.

Kulağa hoş geliyordu, değil mi?

Ben Adams&Williamson'dan ayrıldıktan sonra Brent, Stanton ve Sofia da kendi yollarına gitmeyi düşünmeye başlamıştı. Kendi kararlarımızı vermek, kendi davalarımızı seçmek için. Bu bir riskti ama dördümüz için almaya değer bir riskti.

Ben şirketten ayrılınca Bayan Higgens da *Jerry Maguire* filmindeki Renée Zellweger gibi peşimden gelmiş ve benimle birlikte burada işe başlamıştı. Başını ofis kapımdan içeri uzattı, kulaklarındaki inci küpeleri resmi kıyafetini tamamlıyordu. "Jake, geç kalacaksın!"

"Geç kalmayacağım. Ben asla geç kalmam."

Sonra saatimi kontrol ettim. "Siktir, geç kalacağım!"

Ayağa fırladığımda deri sandalyem geriye doğru gitti. Siyah takımımın ceplerini kontrol ettim: anahtarlar, cüzdan, telefon. Tamamdım.

"Git, git." Bayan Higgens ellerini salladı. "Ben her şeyi kapatıp buraları kilitlerim."

"Tamam, teşekkür ederim. Orada görüşürüz, Bayan Higgens."

Regan ve Ronan'ın günlerini geçirdiği kreşe dört sokak boyunca koştum. Plastik camın arkasından öğretmeni selamladım ve panoda çocukların adının yanındaki yeri imzaladım. Birkaç dakika sonra neşeli şekilde dekore edilen kapı açıldı ve Barney'nin "Temizlik Şarkısı" dışarıda yankılandı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, o şarkıyla ilgili kâbuslar görüyordum.

Bir asistan öğretmen ellerinden tutarak baş belalarını getirdi. Ronan artık bir buçuk yaşındaydı. Saçları sapsarıydı, burnunun üzerinde çilleri ve gözlerinde de bana ağabeyini hatırlatan şeytani bir pırıltı vardı. Yavaşça ve hâlâ dengesizce yürüyordu, o yüzden tek kolumla onu, diğeriyle de Regan'ı kaldırdım. Ben onları kapıdan çıkarırken öğretmenlerine el salladılar.

"Bugün sınıf için kâğıttan çiçekler yaptık ve benimkisi en büyüğüydü. Bayan Davis hikâye saati için oyuncak ayı getirdi ve ben onu tuttum. Gri renkliydi. İki siyah gözü, iki kolu, iki bacağı

ve kırmızı bir papyonu vardı..." Regan ufak elleriyle yanaklarımı tutup bana tavırla baktı. "Beni dinliyor musun?"

"Evet, evet." Caddenin karşısına koşarak geçtim. "İki kolu, iki bacağı ve kırmızı papyonu var. Dikkatim sende."

Sekiz ay önce Regan daha fazla konuşmaya başladı... ve o zamandan beri durmadı.

"Sonra *Taş Çorbası* diye bir kitap okuduk ve kitapta birisi havuç getirdi, birisi lahana getirdi ve birisi..."

Koşarken onları sarstıkça Ronan gülüyordu. Birkaç dakika sonra, bir dakika gecikmeyle kiliseye vardık. Çocukları yere bıraktım, Ronan'ın gömleğini düzelttim ve Regan'ın elbisesinin arkasındaki sarı, ipek kurdeleyi tekrar bağladım.

"Yetiştin. Geç kalacaksın diye korkuyordum." Chelsea, kilisenin basamaklarından iniyor ve akıl uçuracak kadar müthiş görünüyordu. Bembeyaz teninde harika görünen lacivert, saten bir elbise giyiyordu. Doğru yerleri sarmalıyor ve tam dizinin altında bitiyordu, gerçekten ağzımı sulandıran, derin bir V yakası vardı. Saçları açık ve dalgalıydı, güneşte ışıldıyordu.

Tek elimi saçlarının arasından geçirip onu kendime doğru çektim. "Asla gecikmem. Harika görünüyorsun. Elbisen çok ateşli."

Kulağıma uzandı. "Sen bir de altına ne giydiğimi gör."

"Ah, görmeyi planlıyorum. Yapılacaklar listemin en üstünde."

Eğildim ve onu birkaç dakika boyunca yoğun bir şekilde öptüm.

"Ça çing, ça çing," dedi ukala bir ses. "Tüm bu öpüşmeleri görünce terapi faturalarımın katlandığını duyabiliyorum."

Ona kaşlarımı çattığımda Rory pis pis sırıttı.

Chelsea başparmağıyla dudağıma bulaşan rujunu sildi ve nişan yüzüğü güneşte parladı. İki karatlık kare kesim bir elmastı,

etrafını baget kesim pırlantalar süslüyordu ve antika bir his yaratması için de platin tabana oturtulmuştu. Yüzüğü ona iki ay önce vermiştim, hatta tek dizimin üstüne bile çökmüştüm. Evet derken gerçekten çok coşkuluydu.

Bugünlerde Chelsea sanat tarihi yüksek lisansını bitiriyordu, bu yıl derslerini almaya geri dönmüştü. Hatta onu bitirince gireceği yarı zamanlı bir işi bile vardı. Smithsonian'ın bir kolu olan ufak bir galeriydi.

Elini benimkine kaydırdı ve başıyla Riley'yi işaret etti. Kaldırımda uzun, sıska, siyah saçlı ve çıtçıtlı kravat takan bir oğlanın yanında duruyordu. "Riley seni çıktığı çocukla tanıştırmak istiyordu." Beni oraya sürükledi.

"Jake," dedi Riley gülümseyerek. "Bu Parker Elliot."

Çocuk elini uzattı. "Sizinle tanışmak bir onur, efendim."

Önce oğlanın eline, sonra da gözlerine baktım. Yüzüm sert ve merhametsizdi. Bakışlarımı üzerinde gezdirip ayakkabılarına indirdim. Sonra geri yüzüne döndüm ve tiksintiyle başımı iki yana salladım.

Ardından oradan uzaklaştım.

Riley'nin rahatlatırcasına, "Onu önemseme, herkese karşı öyle," dediğini duydum.

Chelsea yanımda kıkırdadı. "Bu pek hoş değildi."

"Güzel. İstediğim son şey küçük pisliğin benim hoş olduğumu düşünmesi." Sonra eğilip onu bir daha öptüm çünkü çok güzeldi. Çünkü yapabiliyordum.

Merdivenin ortasına kadar çıktım ve kollarımı açıp yedi –sikik Parker'ı da sayarsak sekiz– kişilik ekibimin toplanması için işaret verdim. Başlarını benden tarafa çevirdiler, küçük yüzleri dikkatliydi. Boğazımı temizledim. "Bugün Stanton ve Sofia için çok özel bir gün ve onlar için her şeyin kusursuz gitmesini

istiyoruz. O yüzden önümüzdeki kırk beş dakika boyunca sizlerden hanımefendi ve beyefendi gibi davranmanızı bekliyorum. Bu da demek oluyor ki fısıldaşmak yok, çimdiklemek yok, saç çekmek yok, sataşmak yok, dövüşmek yok, kıkırdamak yok, burun karıştırmak yok, isim takmak yok, ağlamak yok..." Chelsea'ye fısıltıyla, "Unuttuğum bir şey var mı?" diye sordum.

"Birbirine bakmak yok," diye fısıldadı.

"Doğru." Yüksek sesle konuştum. "Birbirine bakmak yok."

Bu en önemlilerden biriydi.

"Cezası hızlı ve ciddi olacak."

Onlar için "ciddi" demek, hafta sonu boyunca televizyon ve Wi-Fi olmaması anlamına geliyordu.

"Hepimiz anladık mı?"

Başlarını salladılar. Ellerimi birbirine vurdum. "Hadi bakalım, içeri girelim."

Chelsea kucağında Ronan'la kiliseye geri döndü ve ben de kimsenin arkada kalmadığından emin olmak için bekledim. Raymond en sondaydı. Az önce gelen gelinin limuzininden inen muhteşem nedimelere bakıyordu.

Özellikle de küçük nedimelerden birine.

"Presley harika görünüyor, değil mi?" diye sordu iç geçirerek. Limuzinden inen Sofia'nın gelinliğinin arkasını havada tutan, on üç yaşındaki sarışın günışığını izliyordu.

Bir yaşıma daha girdim.

"Senden büyük olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Evet, biliyorum. O yüzden doğru zamanı bekleyeceğim. Sonra multi-milyar dolarlık yazılım şirketimi kurduğumda hamlemi yapacağım."

Sırtına vurdum ve gözlüğü yamuldu. "İyi bir plana benziyor, Raymond."

***

Stanton ve Sofia'nın düğünü sorunsuz geçti. Gelinliği seksi ve nefes kesicinin kusursuz bir karışımıydı; fildişi rengi ve boncuklarla süslüydü, Stanton'ın gözlerini ayıramadığı derin bir göğüs dekoltesi vardı. Yeminleri sırasında ikisinin de boğazı düğümlendi, onları bu kadar mutlu görmek çok güzeldi.

Sonrasında DC Ritz-Carlton'da zarif, lüks bir resmi eğlence oldu. Stanton, resmen Sunshine, Mississippi'deki herkesi uçakla buraya getirtmişti. Sofia'nın ağabeyleri ve onların ailelerinin yanı sıra Brezilya'dan da bir düzine akrabası gelmişti. Söylemeye gerek yoktu; yemek iyi, içki iyi, insanlar gerçekten iyiydi.

Rosaleen beni barda buldu. Saçları Shirley Temple'ınki gibi bukle bukleydi, mavi gözleri heyecanla kocamandı. "Jake! Dudak parlatıcım hakkında hiçbir şey söylemedin! Riley onunkini kullanmama izin verdi, güzel değil mi?"

"Muhteşemsin güzelim. Halan kadar güzelsin."

Daha da kocaman sırıttı. Rory'yi kolundan yakalayıp onunla birlikte dans etmesi için piste sürüklediğinde kahkaha attım.

Stanton'ın annesi beni değer biçen gözlerle izledi. "Biliyor musun Jake, seni tanıdığımdan beri şu son yarım saatteki kadar gülümsediğini görmedim."

"Gülümsemek için artık yedi harika sebebim var."

Chelsea'nin yanına gittiğim sırada o da hafifçe koluma dokundu. Yol üzerinde Brent'in Stanton'ın kız kardeşi Mary'le konuşmasına kulak misafiri oldum. Resmen içindeki Pee-wee Herman'a geçiş yapmıştı.

"Benim gibi bir adamla olmak istemezsin, Mary. Ben yalnız kovboyum, asiyim..."

Chelsea kollarını boynuma doladı ve slow bir şarkıyla dans pistinde salındık.

"Bil bakalım ne var?" diye sordu.

Burnumu onunkine sürttüm. "Ne var?"

"Az önce annenle konuştum. Bu akşam Owen'la birlikte çocukları eve götürmeyi ve yatıya kalmayı teklif etti. O yüzdennnn... Burada ikimiz için bir oda tuttum."

"Siktir, çok zekisin," diye mırıldandım. "Aklını ne kadar çok sevdiğimi hiç söyledim mi?"

"Bedenimi sevdiğini sanıyordum," dedi şakayla. Söz konusu bedeni bana iyice yapıştırdı.

"Ah seviyorum, inan bana. Bu akşam –ve yarın sabah– ne kadar sevdiğimi sana doğru düzgün göstereceğim."

"Yarın erken kalkmayacağız, Bay Beşte Kalkan," dedi ısrarla.

Pis pis gülümsedim. "Şey, yatakta olacağız... ama pek fazla uyku olmayacak."

Chelsea başını göğsüme yasladı. "Kulağa harika geliyor."

Öyle geliyordu, değil mi?

Böbürlenmek istemem ama şu günlerde hayatımdaki diğer her şey gibi, bu da kulağa harika geliyordu. Çünkü... Gerçekten öyleydi. Her şey tam anlamıyla harikaydı.